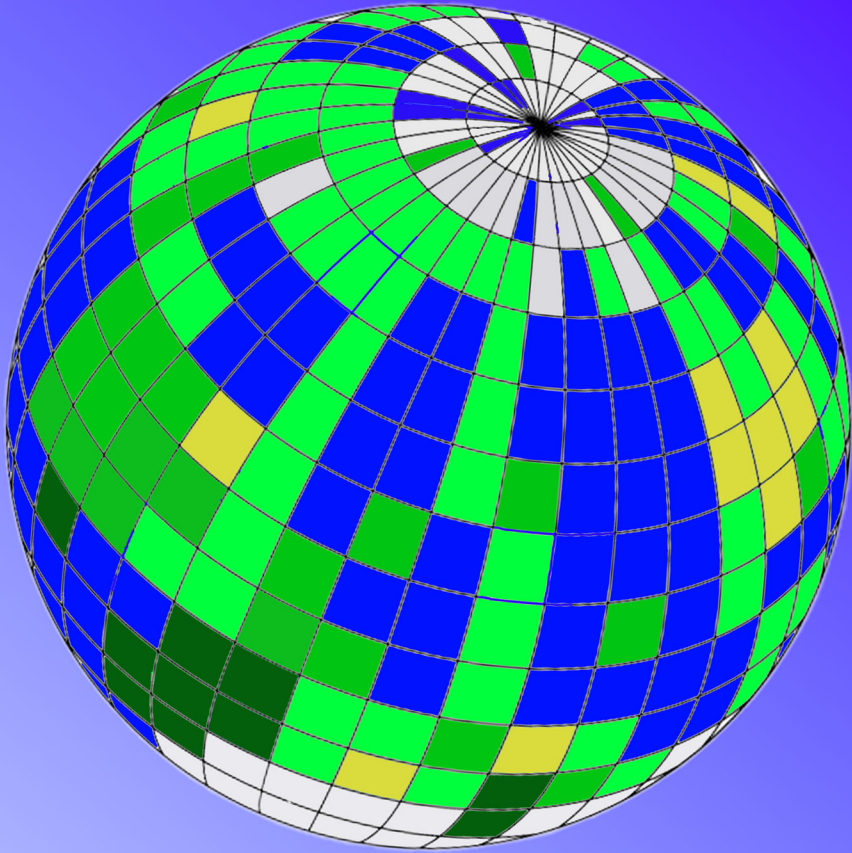

Müslüman Dünyası içinde Yeni Küresel Düzen

MÜSLÜMAN DÜNYASI
İÇİNDE
YENİ KÜRESEL DÜZEN
İLE
ABDUS SATTAR GAZALI

ciltsiz baskı

Ocak 2023'te yayınlandı

ISBN: 9798374153958

© Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez. yasanın izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, fotoğraf kopyalama, kaydetme veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yöntemle.

Torunlarıma ithafen:

Dr. Sara, Sabah, İmaad, Farhad, Humza, Danial & Hira

Yazar hakkında

Yazar, Punjab Üniversitesi'nden Siyaset Bilimi alanında yüksek lisans derecesine sahip profesyonel bir gazetecidir. Gazetecilik kariyerine Pakistan'ın Peşaver kentinde yerel gazetelerde çalışarak başladı. 1969'dan 1976'ya kadar Daily News, Kuveyt'te Haber Editörü olarak görev yaptı. Aralık 1976'da Kuveyt Televizyonu İngilizce Haber Departmanına Haber Editörü olarak katıldı. 1998'de Kuwait Television English News Genel Yayın Yönetmeni olarak emekli oldu.

Ayrıca Associated Press of Pakistan (APP) ve Pakistan'ın önde gelen gazetelerinden Daily Dawn, Karachi'nin Kuveyt muhabiri olarak çalıştı. Ayrıca Karaçi'deki Daily Dawn gazetesinde kısa bir süre editör yazarlığı yaptı.

İslami Pakistan: İllüzyonlar ve Gerçeklik (1996), Soğuk Savaş Sonrası Dönemde İslam ve Batı (1999), İslam ve Modernizm (2000), Hegemony of the Ruling Elite in Pakistan (2000), İslam ve Müslümanlar kitaplarının yazarıdır. 11 Eylül Sonrası Amerika (2012), 21. Yüzyılda İslam (2017).

Nisan 2012'de Perfect Learning, Clive, Iowa tarafından yayınlanan "Blessings of Liberty: Individual Rights"a Sivil Haklar üzerine bir bölüm katkıda bulundu. Kitap, K-12 eğitim pazarı içindir.

"Söz konusu: Din Siyaseti Nasıl Etkiler?" 2010 yılında Gale Cengage Learning, Farmington Hill, Michigan tarafından yayınlandı. Bir bölüm katkıda bulundu - Müslüman Dünyasında ABD imajı neden düştü? - 2010 yılında University Press of America, Inc., Lanham, Maryland tarafından yayınlanan "US Foreign Policy Toward the Muslim World - Focus on Post 9/11 Period"a.

Orta Doğu, Hindistan, Pakistan ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki medya tarafından geniş çapta yayınlanan Orta Doğu, Güney Asya ve Amerikan Müslümanları hakkında kapsamlı yazılar yazdı. Halen serbest gazeteci, American Muslim Perspective'in (www.amperspective.com) Genel Yayın Yönetmeni ve Journal of America'nın (www.journalofamerica.net) Genel Yayın Yönetmeni olarak çalışmaktadır.

Ayrıca Abdus Settar Gazali tarafından

21. Yüzyılda İslam: Zorluklar, Komplolar ve Kaos (2017)

Politikada Amerikalı Müslümanlar (2015) gözden geçirilmiş versiyon (2017)

11 Eylül Sonrası Amerika'da İslam ve Müslümanlar (2012, 2014'te yeniden yayınlandı)

Soğuk Savaş Sonrası Dönemde İslam ve Batı (1999)

<http://www.ghazali.net/book2/>

Medeniyet Çatışması veya Çıkar Çatışması İslam ve Modernizm (2000) <http://ghazali.net/book4/>

Pakistan'da İktidar Seçkinlerinin Hegemonyası (2000)
<http://www.ghazali.net/book3/>

İslami Pakistan: İllüzyonlar ve Gerçeklik (1996) Pakistan'ın siyasi tarihi <http://www.ghazali.net/book1/>

Yeni Küresel Düzende Müslüman Dünyası

İçindekiler

1 – Önsöz

2. Giriş

3 - Bölüm 1 - Halifeliğin sonu

4 - Bölüm 2 - Mustafa Kamel'in dini reformları veya İslam karşıtı önlemler

5 - Bölüm 3 - Osmanlı İmparatorluğu'na karşı Britanya destekli/ima edilen Arap İsyanı

6 - Bölüm 4 - Erdoğan yönetimindeki Türkiye: Dış Politika ve Dini reformlar

7 - Bölüm 5 - Erdoğan yönetimindeki Türkiye: Erdoğan'a karşı başarısız Darbe

8 - Bölüm 6 - Erdoğan yönetimindeki Türkiye: 1923 Lozan Antlaşması'nın revizyonunu istiyor

9 - Bölüm 7 - Erdoğan yönetimindeki Türkiye: Araplar, Türkiye'nin yumuşak gücünden endişe duyuyor

10 - Bölüm 8 - Ortadoğu'da Petrolün Laneti

11 - Bölüm 9 - Arapların Filistinlilere İhaneti

12 - Bölüm 10 - İslam İşbirliği Teşkilatı'nın Başarısızlığı

13 - Bölüm 11 - "Medeniyet"ın Düşmanı Olarak İslam

14 - Bölüm 12 - Yeni Dünya Düzeni

15 - Bölüm 13 - Çin ve Müslüman Dünyası

16 - Bölüm 14 - Rusya ve Müslüman Dünyası

17 - Bölüm 15 - 2030/2050'de Müslüman Dünyası

18 – Sonsöz

Önsöz

Bugünü anlamak için, bugünü aydınlatan tarihe bir saldırı yapmak çok önemlidir. Bu çalışma, İslam dünyasının acımasız sömürgecilik ve yeni-sömürgecilik kurbanı olduğu son 200 yıllık tarihini incelemeyi amaçlamaktadır. 19. ve 20. yüzyıllarda Batı sömürgeciliğinin entrikaları, çağdaş Müslüman Dünya üzerinde en büyük etkiye sahipti. 1915'te İngiltere ile Fransa arasındaki gizli Sykes-Picot anlaşması, Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında yer alan Osmanlı İmparatorluğu'nun topraklarını paylaştı.

Çalışma, Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasından sonra Ekim 1923'te Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Kemal Atatürk'ün Mart 1924'te hilafeti sona erdirmesiyle başlamaktadır. Osmanlı padişahları re'sen halife idiler. 1517'de Mısır'da Memlükleri yenip İslam'ın kutsal yerleri olan Mekke ve Medine'yi ele geçirdikten sonra Osmanlı Padişahı Yavuz Yavuz, İki Kutsal Şehrin Hükümdarı yerine İki Kutsal Şehrin Hizmetkarı unvanını aldı. Ekim 1923'te Mustafa Kemal Türkiye'nin ilk cumhurbaşkanı oldu. Mustafa Kemal göreve gelir gelmez, ülkenin siyasi, dini, sosyal ve ekonomik hayatında Türkiye'yi hızla modern bir devlete dönüştürmeyi amaçlayan bir dizi radikal reform başlattı. Ona göre modernleşme, Batılılaşma anlamına geliyordu.

24 Kasım 1934'te Türkiye Büyük Meclisi, Mustafa Kamel'e Türklerin Babası anlamına gelen "Atatürk" unvanını verdi.

Üçüncü bölüm, Birinci Dünya Savaşı'nın ortasında İngilizlerin Arapları Osmanlılara karşı isyana teşvik etmesi ve desteklemesini ayrıntılarıyla anlatıyor.

Dördüncü ve yedinci bölümler, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın Adalet ve Kalkınma Partisi'nin (AKP) yönetimi altındaki Türkiye'yi detaylandırıyor. Türkiye'ye geniş yer verilmesinin nedeni, İslam ülkeleri arasında belki de sadece Türkiye'nin İslam Dünyasına liderlik edecek potansiyele sahip olmasıdır. Erdoğan kendisini, Osmanlı geçmişi ve İslami mirasıyla daha yakından uyumlu yeni bir Türk kimliğinin babası olarak görüyor. Erdoğan, Mustafa Kamel Atatürk'ün İslam'ı Türklerin hayatından silmeyi amaçlayan birçok dini reformunu tersine çevirdi. Son yıllarda, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın bir dizi girişimi, İslam'ı Türkiye'nin sözde laik eğitim sisteminin daha derinlerine itti. Erdoğan, Temmuz 2016'da ABD merkezli Türk din adamı Fethullah Gülen tarafından başlatıldığı söylenen bir darbe girişiminden sağ kurtuldu. Erdoğan, "1923 psikolojisiyle hareket edemeyiz" diyerek 1923 Lozan Antlaşması'nın revizyonunu istiyor. Türkiye, Arap ve Müslüman dünyasında çok popüler hale gelen tarihi Osmanlı figürleri hakkında birçok Arap ülkesinde rahatsızlığa neden olan ve bu tarihi dramaların Türkiye'nin imajını desteklemek için yumuşak gücü olarak görüldüğü bir dizi drama başlattı.

Sekizinci bölüm, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra başlayan Ortadoğu'da petrolün ve petrolü güvence altına alma yarışının öyküsüne odaklanıyor. Petrole sahip olma laneti, özellikle Ortadoğu'da, bölgeyi onlarca yıldır savaş ve şiddetle boğdu ve kolonizasyonun sonuçları ve petrol açlığı birçok ülkeyi savaşa sürükledi ve yüzbinlerce insanın ölümüne neden oldu.

Dokuzuncu bölüm, Arapların Filistinli kardeşlerine ihanetini ele alıyor. The History and Politics of the Bedouin: Reimagining Nomadism in Modern Filistin'in yazarı Seraj Assi belki de haklıdır: Bölgesel kaostan ortasında çaresizce iktidara tutunan Arap liderler, Washington'a giden yolun kapandığına inanarak Filistinlileri bir kez daha sattılar. Tıpkı bir asır önce Paris'e veya Londra'ya giden en kesin yolun Filistin'i geçmek olduğuna inandıkları gibi. Ancak tarih bize, siyasi hayatta kalma ve hayali bölgesel hırslar için Filistin ticaretinin felaketin başlangıcı olduğunu öğretiyor.

Onuncu bölüm, Birleşmiş Milletler'den sonra dünyanın en büyük ikinci hükümetler arası örgütü olan İslam İşbirliği Teşkilatı'nın (İİT) rolünü vurgulamaktadır. İslam Dünyası kurulduğu 1969'dan bu yana altı büyük felakete tanık oldu ve bu felaketler onu uluslararası siyasette neredeyse sıfıra indirdi. 1. Doğu Pakistan Fiyaskosu (1971); 2. Afganistan'a Sovyet müdahalesi (1979-1989); 3. İran-İrak savaşı (1980-1988); 4. İsrail'in Lübnan'a saldırısı (1982); 5. ABD'nin Afganistan'ı işgali (2001-2021); 6. ABD'nin Irak'ı işgali (2003-2011) İİT, bu krizlerin herhangi birine anlamlı bir şekilde yanıt vermede veya her zirvenin sonunda yüksek sesli açıklamalar yayınlamanın dışında herhangi bir düşünce ve eylem birliği göstermede başarısız oldu. Krizleri kontrol altına almak veya trajedileri önlemek için hiçbir şey yapılmadı. İİT sadece sessiz bir seyirci olarak kaldı.

On birinci bölüm, yeni dünya düzeninde İslam'ın rolüne ilişkin Batılı görüşü detaylandırıyor. Fransız yazar Pierre Hillard, İslam'ın artık "Yeni Dünya Düzeni'ne karşı son kale" olduğunu söylüyor. Laurent Fendit'in 11 Ocak 2010'da "Ici et Maintenant" Radyosunda kendisine sorduğu "bir dünya hükümeti durumunda dünyayı yönetmeye devam etmesi için öne sürülen düşman ne olurdu?", Pierre Hillard, "Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde şu anda düşman İslam'dır (...) çünkü İslam hala ahirete umut veren tek dindir (...) Küreselci ruh için yapamayacağı bir rekabettir. kabul edin, çünkü Müslüman - her halükarda çok daha az - maddi zevklere, tüketim toplumuna odaklanmayacaktır; bu yüzden ne pahasına olursa olsun Amerikan yaşam tarzını yüceltmeyen bu İslam'ı yok etmek gerekiyor". [İslam ve Yeni Dünya Düzeni, Amir Nour, 5 Aralık 2021]

On ikinci bölüm, önümüzdeki yıllarda ortaya çıkan yeni küresel düzene odaklanıyor. Mart 2021'de ABD Ulusal İstihbarat Konseyi tarafından yayınlanan Küresel Eğilimler 2040 araştırması, uluslararası sistemdeki gücün daha geniş bir kaynak kümesini içerecek şekilde gelişeceğini, ancak tek bir devletin tüm bölgelere veya alanlara hakim olacak şekilde konumlandırılmayacağını tahmin etti. Amerika Birleşik Devletleri ve Çin, küresel dinamikler üzerinde en büyük etkiye sahip olacak, diğer aktörleri daha sert seçimlere zorlayacak, küresel normlar, kurallar ve kurumlar üzerinde artan bir şekilde jokerliği artıracak ve devletler arası çatışma riskini artıracaktır. Rusya, AB, Japonya, Birleşik Krallık ve potansiyel olarak Hindistan da dahil olmak üzere diğer büyük güçler, önümüzdeki yirmi yıl boyunca nüfuz kullanmak için daha fazla manevra alanına sahip olabilir. Çin ve Rusya, Batı liderliğindeki girişimleri engelledikçe ve kendi hedeflerini bastırdıkça, hükümetler arası kuruluşların Batılı liderliği daha da gerileyebilir.

On üçüncü bölüm, Çin'in Müslüman Dünyası ile büyüyen ilişkilerini ayrıntılarıyla anlatıyor. Çin, Müslüman dünyasında yaklaşık 600 Kuşak ve Yol işbirliği projesine 400 milyar doların üzerinde yatırım yapıyor. 15 Mart 2022'de Çin, İslamofobi ile mücadele için uluslararası bir gün oluşturmak üzere Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda İKT destekli bir karara ortak sponsor oldu. Karar, İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) adına Pakistan tarafından sunuldu. Yeni Zelanda'nın Christchurch kentinde iki camiye silahlı bir kişinin girerek 51 kişiyi öldürdüğü ve 40 kişiyi yaraladığı günü anıyor. Avrupa Birliği, Fransa ve Hindistan, 15 Mart'ın İslamofobiye karşı uluslararası mücadele günü olarak kutlanmasına manidar bir şekilde karşı çıktı.

On dördüncü bölüm, Rusya'nın Müslüman Dünyası ile ilişkilerini detaylandırıyor. Yaklaşık 20 milyon Müslüman nüfusa sahip Rusya, 2005 yılından bu yana 57 üyeli İslam İşbirliği Teşkilatı'nda (İİT) gözlemci statüsünde bulunuyor. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Hz. din özgürlüğü ihlali." Putin, 23 Aralık 2021'de Moskova'da düzenlediği yıllık basın toplantısında bu sözleri sarf ederek, Hz.

On beşinci bölüm, 2030/2050'de Müslüman Dünyasını görmeye çalışıyor. Çeşitli alanlarda İslam dünyasının gelecekteki gidişatını öngörmek zordur. Bu bölüm, Batı'nın Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yarattığı mevcut siyasi ve ekonomik yapının hakim olacağını varsayan 2030/2050 için batı projeksiyonlarına dayanmaktadır. İslam dünyası için ekonomik ve siyasi tahminlerin herkesin bildiği gibi zayıf olması şaşırtıcı değil.

Giriş

1900'de bir düzine Avrupa imparatorluğu, dünyayı ve insanlığın üçte birini kapsayan 146 koloniye hükmediyordu. 16. yüzyıldan bu yana Avrupa, doğrudan veya dolaylı olarak hakim olduğu ve eşit olmayan mübadeleyi dayattığı diğer ülkelerin kaynaklarından beslendi. Birinci Dünya Savaşı arifesinde, dünyanın yaklaşık yüzde 90'ı Batılı ya da Batılıların hakimiyetindeydi: Avrupa, Rusya, Amerika, Afrika, Okyanusya ve Asya'nın çoğu (Japonya ve Çin'in kısmi istisnaları dışında). [1 A] Müslümanların 19. ve 20. yüzyıllarda Batı emperyalizmi ve Batı entrikalarıyla karşılaşması, günümüz Müslüman Dünyası üzerinde en büyük etkiyi yarattı. Bugünkü Müslüman dünyasının jeopolitiğini anlamak için, onun son iki asırlık sorunlu tarihine bir giriş yapmak elzem ve önemlidir.

Avrupalı güçler birbiri ardına İslam ülkelerini sömürgeleştirdi. Fransa 1830'da Cezayir'i, dokuz yıl sonra da İngiltere Aden'i işgal etti. 1881'de Tunus, 1882'de Mısır, 1889'da Sudan ve 1912'de Libya ve Fas işgal edildi. 1915'te Sykes-Picot anlaşması can çekişmekte olan (Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında yer alan) Osmanlı İmparatorluğu'nun topraklarını İngiltere arasında paylaştırdı. ve zafer beklentisiyle Fransa. Savaşın sona İngiltere ve Fransa usulüne uygun olarak Suriye, Lübnan, Filistin, Irak ve Ürdün'de himaye ve mandalar kurdular. Avrupalı güçler Osmanlı İmparatorluğu'nun Arap vilayetlerine bağımsızlık sözü verdiği için bu bir rezalet olarak görüldü. [1]

Osmanlı içlerinde Atatürk (1881-1938) olarak bilinen Mustafa Kemal, Avrupalıları uzak tutmayı ve bağımsız Türkiye devletini kurmayı başardı. Balkanlar, Rusya ve Orta Asya'daki Müslümanlar yeni Sovyetler Birliği'ne tabi oldular. Bu ülkelerden bazılarının bağımsız olmasına izin verildikten sonra bile, Batı genellikle ekonomiyi, petrolü veya Süveyş Kanalı gibi kaynakları kontrol etmeye devam etti. Avrupa işgali genellikle acı bir çatışma mirası bıraktı. İngilizler 1947'de Hindistan'dan çekildiğinde, Hindistan alt kıtası, birbirlerinin başkentlerini hedef alan nükleer silahlarla bugüne kadar ölümcül bir düşmanlık içinde olan Hindu Hindistan ile Müslüman Pakistan arasında paylaştırıldı. [2]

1917'de tarihi öneme sahip bir başka an, Batılı güçler ile Arap-İslam dünyası arasındaki ilişkileri şekillendiren en tartışmalı belgelerden biri olan Balfour Deklarasyonu'ydu. 67 kelimelik kısa bir metinde Bildirge, "Majestelerinin Hükümeti, Filistin'de Yahudi halkı için bir ulusal yurt kurulmasını olumlu görüyor ve bu amaca ulaşılmasını kolaylaştırmak için elinden gelen tüm çabayı gösterecek" ifadesini kullandı. Sömürgeci gücün ve ikiye bölünmüşlüğü'nün tuhaf bir teşhirinde, bir ulus "başka bir ulusa üçüncü bir ulusun topraklarını vaat ediyordu". [3]

1948'de Filistin Arapları anavatanlarını, Birleşmiş Milletler ve uluslararası toplumun desteğiyle orada laik Yahudi İsrail devletini kuran Siyonistlere kaptırdı. Filistin'in kaybı, yüzbinlerce Filistinlinin mülksüzleştirilmesinden ve kalıcı olarak sürgün edilmesinden hiçbir rahatsızlık duymayan Batılı güçlerin elinde Müslüman dünyasının aşağılanması güçlü bir sembolü haline geldi. [4]

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Ortadoğu, 400 yıllık sosyal ve siyasi düzenin çekirdeği olan Osmanlı İmparatorluğu'nun birdenbire devletlere bölünmesiyle son derece karmaşık bir bölge haline geldi: Türkiye ve beş yeni Arap devletler: Suriye, Lübnan, Filistin, Irak ve Ürdün. Bununla birlikte, bölgede yabancı kontrolü çok yaygındı ve bu nedenle, bu bölgedeki on ülkenin tamamından yalnızca Türkiye, İran, Suudi Arabistan ve Yemen, iki savaş arası yıllarda tam egemenliğe sahipti. Sonuç olarak, hem Arap devletinin verdiği söz yerine getirilmedi, hem de bölge kendisini bölünmüş ve dış etkilere açık gördü. Asya, Afrika veya Latin Amerika'daki sömürge deneyimine kıyasla bölge üzerindeki emperyal kontrol kısa sürdü. On veya yirmi yıl içinde, eski Osmanlı toprakları bağımsızlık kazandı: 1932'de Irak, 1936'da Mısır (İngiliz-Mısır antlaşmasının ardından), 1943 ve 1946'da Suriye ve Lübnan ve 1946'da Ürdün.[5]

İkinci Dünya Savaşı, Orta Doğu'daki Avrupa sömürge düzeninin çökmesine yol açtı. Avrupalılar sömürgelerini Avrupalıların beslediği yerel diktatörler tarafından yönetilmek üzere yapay ve çatışan ulus devletlere dönüştürdüler. Büyük ölçüde düz hatlardan oluşan icat edilen sınır konfigürasyonlarının hiçbir tarihsel temeli ve hatta coğrafi mantığı yoktu. Tek mantık politikti: gelecekteki çatışmaların tohumlarını ek ve böylece böl ve yönet. Ulus-devlet kavramı, Osmanlı İmparatorluğu'nun Arap topraklarında pek uygulanamayan Avrupalı bir kavramdı. Avrupalılardan kontrolü ele geçiren gruplar veya aşiret liderleri, ellerinden geldiğince iktidarda kalacaklarından emin oldular. [6]

Sömürgecilikten yeni sömürgeciliğe ve diktatörlüğe geçiş, hem yerel yöneticilerin hem de yabancı güçlerin işine yarayacaktır. Avrupa'nın yeni uluslar oluşturmaya yönelik yaklaşımı, Orta Doğu ve Kuzey Afrika bölgesinin çatışmalarla dolu bir bölge haline gelmesini ve öyle kalmasını neredeyse garanti etti. Bugün devletler arası, etnik gruplar ve mezhepler arası mücadeleler, Avrupa'nın böl ve yönet politikasının ve vatandaşlık ve sivil toplum gelişimini felce uğratan tepeden inme bir ulus inşa etme stratejisinin doğrudan ürünleridir. [7]

20. yüzyıla iki baskın tema damgasını vurdu: Avrupa sömürgeciliği ve Müslümanların bağımsızlık mücadelesi. Sömürgeciliğin mirası bugün de yaşıyor. Sömürgecilik, Müslüman dünyasının coğrafi haritasını değiştirdi. Müslüman ülkelere sınırlar çizdi ve liderler atadı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Fransızlar Batı ve Kuzey Afrika, Lübnan ve Suriye'deydi; İngilizler Filistin, Irak, Basra Körfezi, Hint Yarımadası, Malaya ve Brunei'de; ve Endonezya'daki Hollandalılar. Eğitim, hukuk ve ekonomi kurumlarının yerini aldı ve Müslüman inancına meydan okudu. Sömürge subayları ve Hristiyan misyonerler, Avrupa yayılmasının ve emperyalizmin askerleri haline geldi. Hristiyanlık, sömürgeciler tarafından İslam'dan ve kültüründen doğası gereği üstün görülüyordu. Bu tutum, 1883-1907 yılları arasında Kahire'deki İngiliz danışmanı Lord Cromer'in şu ifadesinde görülebilir: "...sosyal bir sistem olarak İslam tam bir başarısızlık olmuştur. İslam kadını aşağılık bir konumda tutar... köleliğe izin verir... genel eğilimi diğer inançlara karşı hoşgörüsüzlüktür..."[8]

Sömürgeciler modern Haçlılar'dı - İslam'ı kökünden sökmek için kendi yollarından giden Hristiyan savaşçılar. Fransızlar hilale karşı yaptıkları savaştan söz ettiler. Tek fark, Avrupalıların bu sefer süvari ve kılıçlarla değil, Hristiyan misyonerlerden oluşan bir ordu ve birçoğu bugüne kadar Müslüman ülkelerde kalan okul, hastane, kilise gibi misyoner kurumlarıyla gelmesiydi. Fransızlar, Cezayir'deki Cami' Mescidi'ni ele geçirdiler ve minaresinde Hristiyan egemenliğini simgeleyen Fransız bayrağı ve haçı bulunan Saint-Philippe katedraline dönüştürdüler. [9]

Cezayir'deki Ketchaoua Jami Camii 1612 yılında inşa edilmiştir. 18. yüzyılın sonlarında bölgenin Osmanlı hükümdarı Hassan Paşa, yerini tamamen değiştirerek şehrin en büyük camilerinden biri haline getirmiştir. Bu, Fransızlar Cezayir'i ele geçirip binaya zorla el koyana kadar sadece yaklaşık 40 yıl sürdü. Arkeoloji profesörü Aicha Hanafi'ye göre, "1832'de bir kiliseye dönüştürülmesi, sömürge ordusunun bir saldırısından sonra gerçekleşti" ve "devralmaya karşı çıkan birkaç yüz mümin"den bazılarının hayatına mal oldu. Cezayir Üniversitesi. "Aynı yıl, 24 Aralık'ta ilk Noel Ayini'ni kutladılar" diye ekledi. Bir zamanlar Osmanlı etkisinin bir simgesi olan bu katedral, Fransa'nın Cezayir'i fethinden sonra bir asırdan uzun bir süre Roma Katolik Aziz Philippe Katedrali olarak bilindi, ancak ülke kanlı bir mücadelenin ardından 1962'de bağımsızlığını ilan ettiğinde camiye döndü. [10]

Anlamalı bir şekilde, Müslüman dünyasının acımasız Batı sömürge yönetimine karşı yüzyıllarca süren uzun mücadelesini, Avrupalı güçlerin yöneticileri yönettikleri yerlerde kurduğu otoriter rejimlerle neo-sömürgecilik izledi. Modern Müslüman devletler, Batı'nın çıkarlarına hizmet etmek için kuruldu. Liderleri krallar, askerler veya eski askerler olan seçilmemiş hükümetler, İslam dünyasındaki ülkelerin çoğunu yönetti. Ortaya çıkan modern Arap ve Müslüman ulus-devletlerde iktidara gelenleri etkilemenin yanı sıra, Avrupa ve daha sonra Amerika, otoriter baskıcı rejimlerle yakın ittifaklar kurdular; Batının petrole ve diğer kaynaklara erişimi. [11] Bakınız Suudi Arabistan ve İran örnekleri.

Bu nedenle, sömürgeciliğin ve yeni-sömürgeciliğin serpintileri, Batı tarafından İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dayatılan yağmacı küresel ekonomik ve siyasi sistemin alıcı tarafında yer alan çağdaş Arap ve Müslüman ulus-devletlerin tüm alanlarına yansır. Bretton Woods sistemi Temmuz 1944'te kabul edildi.

Bununla birlikte, İslam Dünyası, küresel ekonomi ve siyaset için derin bir öneme sahiptir. Kesin olan bir şey var ki, Arap-İslam dünyası uluslararası siyasette önemli bir yere sahip olmuştur. Arap-İslam dünyasının jeopolitiği, dünya siyasetine derinden bağlıdır ve bölge sınırlarının çok ötesinde etkilere sahiptir.

Jeostatejik olarak, İslam dünyasının Güneydoğu Asya, Orta Doğu ve Kuzey Afrika'daki üç ana kutbunun en stratejik kanalları ve boğazları içerdiğini belirtmek önemlidir: Malezya ve Endonezya arasındaki Malakka Boğazı, Hürmüz Boğazı Ortadoğu İslam ülkelerinin ortasında, Kuzeydoğu ve Afrika boynuzunda Bab'ül Mendeb ve Süveyş Kanalı ile Türkiye'nin stratejik uluslararası su yolları olan Çanakkale Boğazı ve İstanbul Boğazları bulunmaktadır. Bu deniz yollarının stratejik hedeflere ulaşmada, uluslararası taşımacılıkta ve ham petrolün yanı sıra ham petrol transferinde oynadığı stratejik rol o kadar kritik olmuştur ki, modern dünya sistemleri boyunca tüm büyük güçler bu noktaların kontrol edilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Temel olarak, deniz yollarının kontrolünün, dünya siyasetinin uzun döngüleri içerisinde küresel sistemlerde hakim bir konum elde etmede hayati bir rol oynadığı kaydedilmiştir. [12]

Kısacası, Dr. Nayef Al-Rodhan'ın [13] öne sürdüğü gibi, Müslüman dünyası, Batı entrikalarına rağmen, pan-Arap ve pan-İslami hareketler ve eğilimlerin tarihi kadar, tarihsel, kültürel ve siyasi bağlarla da güçlü bir şekilde birbirine bağlıdır.

Referanslar

[1A] Batı, Boaventura de Sousa Santos – Counter Punch 18 Temmuz 2022

[1] Karen Armstrong'un Avrupa'nın İslam Dünyasını işgaline genel bir bakış

[2] age.

[3] Nayef Al-Rodhan, "Kafanın Çağı: Bildiğimiz Dünyayı Yeniden Düşünmek" (2017) kitabının yazarıdır. Cenevre Güvenlik Politikası Merkezi'nde Kıdemli Araştırmacı, Cenevre, İsviçre

[4] Karen Armstrong a.g.e.

[5] Nayef Al-Rodhan a.g.e.

[6] Orta Doğu'nun Karanlık Jeopolitiği Hooshang Amirahmadi - The Cairo Review of Global Affairs Summer 2015

[7] age.

[8] İslam dünyasının siyasi sistemi üzerinde kolonizasyonun rolü, Yazan IslamReligion.com 4 Ekim 20009

[9] age.

[10] AFP raporu 15 Kasım 2017 Tarihe göre puanlandı, Cezayir camisini yeniden açmak için elden geçirdi - EgyptToday

[11] IslamReligion.com op cit.

[12] İslam Dünyasının jeopolitiği ve Soğuk Savaş sonrası jeopolitik gelişmelerde dünya liderliği, Saeid Naji & Jayum A. Jawan - Şubat 2012: https://www2.hu-berlin.de/transcience/Vol4_Issue1_2013_1_12.pdf

[13] Nayef Al-Rodhan a.g.e.

Birinci bölüm

hilafetin sonu

Osmanlı padişahları re'sen halife idiler. Osmanlı Padişahı I. Selim, Mısır'da Memlûkleri yenip 1517'de Mekke ve Medine'nin kontrolünü ele geçirdikten sonra, İki Kutsal Şehrin Hükümdarı yerine İki Kutsal Şehrin Hizmetkârı unvanını aldı. [1]

4 Temmuz 1918'de Abdülmecid'in ilk kuzeni Mehmed VI Vahideddin padişah oldu ve Abdülmecid Veliâht oldu. Mehmed'in 1 Kasım 1922'de tahttan indirilmesiyle Osmanlı saltanatı kaldırıldı. Mehmed VI, Osmanlı İmparatorluğu'nun 36. ve son padişahıydı.

Temmuz 1923'te Türkiye Büyük Millet Meclisi hilafeti saltanattan ayırma kararı aldı. Başlangıçta, TBMM yeni rejimde hilafete yer vermeye istekli göründü ve Mustafa Kemal, hâlâ halkın önemli ölçüde desteğini aldığı için halifelîği tamamen kaldırmaya cesaret edemedi.

19 Kasım 1922'de Veliâht Abdülmecid, Ankara'da TBMM tarafından halife seçildi. 24 Kasım 1922'de İstanbul'a (o zamanlar Konstantinopolis) yerleşti. Ancak makamın tüm yetkileri elinden alınmıştı ve Abdülmecid'in tamamen törensel saltanatı kısa ömürlü olacaktı.

İngiliz tarihçi E. Kedourie, Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain için 1963 tarihli bir makalesinde, Kemal'in halifelik fikrinin Müslümanların zihinlerine derinden yerleşmiş olduğunun bilincinde olduğunu yazar. Kedourie'ye göre, bir noktada Kemal aslında kendisini yeni halife olarak adlandırmak istedi. Ancak bu, laikleşme ve cumhuriyetçi projesiyle çelişeceği ve karmaşılaşacağı için bunu yapmadı. Ancak Kedourie, Kemal'in halifelîğin çok daha zayıf bir versiyonunu Türkiye dışında kaldığı sürece bir Sufi tarikatının Arap lideri olan Şeyh Ahmed el-Senusi'ye teklif ettiğini ekliyor. [Müslüman Dünyasının lideri kimdir? yazan Nadeem F. Paracha Dawn Karachi 23 Ağustos 2020] Al-Sanusi bu teklifi reddetti ve Abdülmejd'e desteğini teyit etti.

Abdülmecid halife ilan edildiğinde, Kemal açıkça şunu söyleyerek geleneksel Osmanlı töreninin gerçekleşmesine izin vermeyi reddetti: Halifenin, sözde bir figür olmak dışında hiçbir gücü veya konumu yoktur. Abdülmecid'in harçlığının artırılması talebine cevaben Kemal şunları yazdı: Makamınız, yani Halifelik, tarihi bir kalıttan başka bir şey değildir. Varoluş gerekçesi yoktur. Sekreterlerimden herhangi birine yazmaya cüret etmen büyük bir küstahlık.

29 Ekim 1923'te Millet Meclisi Türkiye'yi cumhuriyet ilan etti ve Ankara'yı yeni başkenti ilan etti. 600 yılı aşkın bir süre sonra Osmanlı İmparatorluğu resmen sona ermişti.

Halife, sözde dünyadaki tüm Müslümanların en yüksek dini ve siyasi lideriydi. Kaldırılmadan önceki yıllarda, devam eden Türk Devrimi sırasında, hilafetin belirsiz geleceği, dünya çapındaki Sünni İslam toplumu arasında güçlü tepkilere neden oldu.

Hilafetin potansiyel olarak kaldırılmasına Hindistan merkezli Hilafet Hareketi aktif olarak karşı çıktı ve Müslüman dünyasında hararetle tartışmalara yol açtı. 3 Mart 1924'te hilafet kaldırıldı. 1924'teki ilga, öncesinde Osmanlı padişahının re'sen halife olduğu Osmanlı saltanatının kaldırılmasından 18 aydan kısa bir süre sonra geldi.

Mart 1924'te, Kahire'nin prestijli El-Ezher Üniversitesi'nin Rektörü Muhammed el-Cizavi, böyle bir ortamda vaaz verme sorununa ve çöküşüne doğrudan yanıt olarak bir karar formüle etti: İslam'da Hilafet, ruhani ve dünyevi olanın genel kontrolünü ifade ederken, islam işleri; Türk Hükümeti, Halife Abdülmecid'i dünyevi yetkilerinden mahrum ederek, onu İslam'ın gerektirdiği anlamda Halife olmaktan men etti; Prensipite halifenin, İslam ile ilgili her şeyi koruyan Peygamber'in temsilcisi olmaya yazgılı olduğunu görerek, bu halifenin zorunlu olarak saygı, hürmet ve itaat konusu olması gerektiği anlamına gelir; ve Halife Abdülmecid artık bu tür niteliklere sahip olmadığı ve kendi memleketinde yaşama gücüne bile sahip olmadığı halde; bu nedenle, kimin halife olarak atanacağını düşünmek için tüm Müslüman ulusların temsil edileceği bir İslami konferansın toplanmasına karar verildi...[2]

Hindistan merkezli Hilafet Hareketi'nin liderleri Mohammad Ali Jauhar ve Mevlana Shaukat Ali adlı iki Hintli kardeş, Türk halkını İslam uğruna Osmanlı Halifeliğini korumaya çağıran broşürler dağıttı. 24 Kasım 1923'te Seyyid Emir Ali ve III. Ağa Han hareket adına İsmet Paşa'ya (İnönü) bir mektup gönderdiler. Ancak Türkiye'nin yeni milliyetçi hükümeti altında bu, dış müdahale olarak yorumlandı; her türlü dış müdahale Türk egemenliğine hakaret ve daha da kötüsü devlet güvenliğine tehdit olarak etiketlendi. Mustafa Kemal Paşa eline geçen fırsatı hemen değerlendirdi. Onun inisiyatifıyla Millet Meclisi 3 Mart 1924'te hilafeti kaldırdı. Abdülmecid, Osmanlı Evi'nin geri kalan üyeleriyle birlikte sürgüne gönderildi. [3]

Hint Hilafet Hareketi

Türkiye'nin Birinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgisi ve Sevr Antlaşması (10 Ağustos 1920) uyarınca topraklarının Avrupalı güçler arasında bölünmesi, Hindistan'da Halife'nin İslam'ın kutsal yerlerinin koruyucusu olduğu konusunda endişelere neden oldu.

Buna göre Eylül 1919'da Türk Halifesini korumak ve imparatorluğunu Büyük Britanya ve diğer Avrupalı güçler tarafından parçalanmaktan kurtarmak için Hilafet Hareketi başlatıldı. Ali kardeşler, Muhammed Ali ve Shawkat Ali, Maulana Abul Kalam Azad, Dr MA Ansari ve Hasrat Mohani, Hareketi başlattı.

Hilafet Konferansları, Hindistan'ın kuzeyindeki birçok şehirde düzenlendi. Bombay'da, başkanı olarak zengin bir tüccar olan Seth Chotani ve sekreteri olarak Shawkat Ali ile bir Merkez Hilafet Komitesi oluşturuldu. 1920'de Ali Kardeşler Hilafet Bildirgesi'ni yayınladılar. Merkez Hilafet Komitesi, Türkiye'deki Milliyetçi Hareket'e yardım etmek ve Hilafet Hareketi'ni yurtiçinde örgütlemek için bir Fon kurdu. [4]

Hilafet Hareketi 1915'ten 1924'e kadar uzanıyordu. Bu haclı seferinin en önemli özelliği, o zamanki Britanya Hindistanı Müslümanlarının sömürgecilere karşı Hintli Milliyetçilerle ittifak kurduğu Pan-İslamcı bir hareket olmasıydı.

Bu davanın özelliği, Osmanlı İmparatorluğu'nu ve Türk Halifesini kurtarmak için Müslüman toplumun küresel bir çabası olmasıydı.

Ali Kardeşler, Hilafet Hareketi davasına son derece aktif davrandılar ve bu, İngiliz makamları tarafından tutuklanmalarına ve tekrar serbest bırakılmalarına yol açtı. Ali Kardeşler'in vizyona girmesinin ardından geçen günler, kampanyanın yaygın popülaritesini daha da gördü. Kuzey-Batı Sınır Eyaleti, Bengal ve Pencap bölgeleri Hilafet Hareketi açısından oldukça hareketliydi. Kasım 1919'da Tüm Hindistan Hilafet Konferansı'nın oluşumu görüldü ve ardından Hilafet Bildirgesi yazıldı ve burada İngilizlerden Hilafeti koruma talepleri kaleme alındı.

İşbirliği Yapmama Hareketi'nin liderleri, bürokratik ve polis karakollarının boykot edildiği ve İngiliz Raj tarafından alınan çeşitli vergilerin ödenmediği Hilafet Hareketi ile el ele gitti. Seferberlik aynı zamanda unvanların teslim edilmesini ve yerel organlardaki aday gösterilen görevlerden istifa etmeyi de kapsıyordu.

Mohandas Gandhi, 1919'da Birinci Tüm Hindistan Hilafet Konferansı'nın başkanı seçildi. Hilafet Evi'nden (başlangıçta güney Mumbai'deki Mescit bölgesindeki Chhotani Evi) Jyotiba Phule Pazarı'nın (Crawford Pazarı) arkasındaki Haj Evi'ne giden ilk İd-e-Milad alayı , AIKC başkanı olarak Gandhi tarafından yönetildi. Bu yıllık geçit töreni geleneği, şimdi AIKC'nin Byculla'daki genel merkezinden başlamasına ve ardından Hac Evi'ne gitmesine rağmen, tüm bu yıllar boyunca kesintisiz olarak devam etti. Hilafet liderlerinin sınır ötesi sadakati, Türklerin kendisinden son ve ölümcül bir darbe aldı. Karizmatik Türk milliyetçisi lider Mustafa Kemal'in şaşırtıcı laik rönesansı, işgalci Yunan kuvvetlerine karşı Kasım 1922'de saltanatın kaldırılmasıyla sonuçlanan zaferleri ve Ekim 1923'te Türkiye'nin Cumhuriyete dönüşmesi ve ardından Mart 1924'te Hilafet'in kaldırılması , Hilafetçileri habersiz aldı. 1924 yılına gelindiğinde Hilafet Hareketi, her türlü ilgi ve önemini yitirmiş ve sonunu getirmişti. [5]

Halifelik Konferansları

Sonraki yıllarda hilafet için yaklaşık 12 farklı aday önerildi, ancak hiçbirisi İslam dünyasında adaylık için fikir birliği sağlayamadı. Adaylar arasında II. Abdülmecid, selefi VI. Mehmed, Hicaz Kralı Hüseyin, Fas Kralı Yusuf, Afganistan Kralı Amanullah Han, Yemen İmam Yahya ve Mısır Kralı I. Fuad yer aldı. 1924'te Endonezya'da, 1926'da Kahire'de ve 1931'de Kudüs'te başarısız "hilafet konferansları" düzenlendi. [6]

1926'da Mısır Kralı Fuad, Kahire'de uluslararası bir Müslüman konferansı düzenledi. Suudi Arabistan'dan Suud katılmadı. Haftalar sonra Suud, Mekke'de benzer bir konferans düzenledi. Türkiye iki etkinliğin hiçbirine katılmadı ve İran da katılmadı.

1. 1924'te hilafet konulu Mekke Konferansı

Halifeliliğin kaldırılmasından dört ay sonra, Temmuz 1924'te hac mevsiminde Mekke'de bir miting düzenlendi. Mekkeli Şerif Hüseyin (1853-1931) tarafından evrensel Müslüman liderliği iddialarını meşrulaştırmak amacıyla çağrıldı. Bu kongrede Arap katılımcılar hakimdi. Şerif Hüseyin'in Hilafet iddiası dışında baskın olan konu, Müslüman birliğinin ön şartı olarak Arap birliği idi. [7]

2. 1926'da Kahire'de Hilafet Kongresi

Bu kongre, Mısır uleması tarafından Hilafet konusunu görüşmek üzere toplanmıştır. Mısır kralı Fuad'ın (1923-1936'da hüküm sürdü) bu kongreyi destekleyerek kendi hilafet iddiasını meşrulaştırmak istediğine inanılıyordu. Bu kongreye Bosnalı ulema davet edildi, ancak Yugoslav makamları seyahat etmelerini engelledi. [8]

3. 1931'de Kudüs'te Hilafet Kongresi

Kudüs'teki (Kudüs) Genel Müslüman Kongresi, Aralık 1931'de Filistin başmüftüsü Seyyid Emin el-Hüseyini tarafından toplandı. Kongrenin amacı, davet mektuplarında da belirtildiği gibi, üç ana konuyu görüşmekti. : Dünyadaki Müslümanların durumu, Filistin'deki kutsal İslami yerler ve tüm Müslümanları ilgilendiren diğer konular. Bu kongreye 22 ülkeden, çoğunluğu özel kapasite ile 133 delege katılmıştır. [9]

Referanslar

[1] Şu anda bu unvan, küçük bir değişiklikle Suudi Kralları tarafından kullanılmaktadır: İki kutsal caminin bekçisi.

[2] https://meeraath.wordpress.com/2020/02/14/khilafah-islamic-state-revealed-law/#_ftn2

[3] Nafi, Basheer (2016) "Hilafetin Kaldırılması: Sebepler ve Sonuçlar".

[4] https://en.banglapedia.org/index.php/Khilafat_Movement

[5] https://en.banglapedia.org/index.php/Khilafat_Movement

[6] Ardıç, Nurullah (2012). İslam ve Laiklik Siyaseti: 20. Yüzyılın Başlarında Hilafet ve Ortadoğu Modernleşmesi. Routledge. ISBN 978-0-415-67166-8.
Pankhurst, Rıza (12 Nisan 2013). Kaçınılmaz Halifelik?: Küresel İslam Birliği Mücadelesinin Tarihi, 1924'ten Günümüze. Oxford Üniversitesi Yayınları. ISBN 978-0-19-025732-3.

[7] Bosnalı Müslümanlar ve İslami uluslararası ağlar: Fikret Karcic'in yazdığı "Sözleşmeler çağı"*
<https://fikretkarcic.wordpress.com/tag/pan-islamic-conference/>

[8] age.

[9] age.

İkinci bölüm

Mustafa Kamel'in dini reformları veya İslam karşıtı önlemleri

Ekim 1923'te Mustafa Kemal Türkiye'nin ilk cumhurbaşkanı oldu. Mustafa Kemal göreve gelir gelmez, ülkenin siyasi, dini, sosyal ve ekonomik hayatında Türkiye'yi hızla modern bir devlete dönüştürmeyi amaçlayan bir dizi radikal reform başlattı. Ona göre modernleşme, Batılılaşma anlamına geliyordu.

24 Kasım 1934'te Türkiye Büyük Meclisi, Mustafa Kemal'e Türklerin Babası anlamına gelen "Atatürk" unvanını verdi.

Mustafa Kemal'e göre, modernleşmedeki başarısızlıktan İslam'ın Osmanlı toplumu ve siyasetindeki rolü sorumluydu.

Atatürk'ün Din İnkılâpları

1924 - Hilafet kaldırıldı (3 Mart). Geleneksel dini okullar (medreseler) 15 Mart'ta "çaresiz geri kalmışlıkları ve daha birçok eksiklikleri nedeniyle" kapatıldı. Toplam kaydı 18.000 olan 479 medrese vardı. Şariat mahkemeleri (İslam mahkemeleri) kaldırıldı.

1925 - Derviş tarikatları kaldırıldı. "Tekke ve zaviye" (tekke ve zaviyeler) yüzyıllardır Osmanlı toplumunda derin köklere sahipti. Mustafa Kemal, 31 Ağustos 1925'te Çankırı'da yaptığı konuşmada tekkelerin kapatılması gerektiğini söyledi. "Hiçbirimizin tekkelerin nasihatlerine ihtiyacı yoktur. Medeniyetle, bilimle, teknikle güçleniyoruz; bu zihniyetle yolumuza yürüyoruz." İki gün sonra 2 Eylül'de tüm tekkeler kapatıldı. 20.000 derviş ise tekkelerinden kovuldu. Tekkelerin tamamının yasaklanmasından sonra Türk halkı bu kurumlara bağlı yapmamaları konusunda uyarıldı. [1]

1925 - Fes, Şapka Kanunu'yla (25 Kasım) yasaklandı ve batılı kıyafet, şapka ve takım elbise giymeyi zorunlu hale getirdi. Mustafa Kemal, 1927'de yaptığı altı günlük konuşmasında fesin yasaklanmasının önemine şu sözlerle dikkat çekmişti: "Beyler, cehaletin, taassubun, kin ve nefretin alameti olarak başımıza oturan fesin kaldırılması gerekiyordu. Medeniyetin ilerlemesi ve uygarlığının korunması ve yerine tüm uygar dünyanın alışlagelmiş başlığı olan şapkanın alınması ve böylece Türk milleti ile tüm uygar insanlık ailesi arasında düşünce tarzında hiçbir fark olmadığının gösterilmesi." Başörtüsü takmak suç sayıldı. İslami Hicret takvimi yerine Batı (Miladi) takvimi kabul edildi.

1926 - Çok eşliliği ve feragat yoluyla boşanmayı sona erdiren ve resmi nikahı getiren yeni medeni kanun kabul edildi. İslami esaslara göre yapılan nikah kaldırıldı. Devlet söylemi, yeni Kanun'un Avrupa'da türünün en son örneği olan batılaşmanın bir simgesi olduğu ve böylece Türkiye'nin "uygar" dünyanın bir üyesi olma yolunda olduğunun kanıtı olduğu şeklindeydi. Yeni Medeni Kanunun yazarı Mahmut Esat Bozkurt, "Yeni Türk Medeni Kanunu çıkarıldığında, Türk milleti 13 asırlık hastalık ve kaostan kurtulacak, eski bir medeniyetin kapılarını kapatacak ve muasır medeniyete girecektir" dedi. ki bu ona hayat ve refah getirir. Türkiye, aile hukukunun şeriata dayanmadığı belki de tek Müslüman ülkedir. Mustafa Kemal, Türkiye'de İslam'ı ve hukukunu reddettikten sonra, ülkenin modernleşmesinin ve laikleşmesinin sağlanacağına inanıyordu. Osmanlı İmparatorluğu'nun klasik döneminde, hukukun baskın kaynağı İslam hukuku (Şeriat) idi. Mecelle (Mucelle), 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında Osmanlı İmparatorluğu'nun medeni kanunuydu. İlk girişimdi. 16 kitap ve 1851 maddeden oluşan Mecelle, 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında Osmanlı İmparatorluğu'nun medeni kanunu olarak görev yaptı. Çoğunlukla Hanefi hukuk geleneğine dayanan şeriata dayalı hukukun bir bölümünü bir İslam devletinde kodlama girişimi. Medeni hukukun çoğu alanını kapsamakla birlikte, aile hukuku, miras hukuku ve dini vakıf hukukunu (vakıf) muaf tuttu. Mecelle, 1926'da medeni kanunun laikleştirilmesinin son adımı olarak tamamen değiştirildi. [2]

1928 - Yeni Türk alfabesi (Latince şekli değiştirilmiş) kabul edildi. İslam'ın kabulünden sonra Türkler, dilleri için Arap alfabesini kullandılar ve Arapça ve Farsça alıntılar ve deyim yapıları, yüzyıllar boyunca Türk dilinin bir parçası oldu. Bu Arap alfabesi, Türkiye'yi Osmanlı geçmişine ve İslam dünyasının geri kalanına bağlayan ve aynı zamanda onu Batı'dan ayıran son somut halkalardan biriydi. Dolayısıyla Meclisin üçüncü döneminin ilk görevi bu bağı koparmak ve Türk alfabesini ıslah etmektir. Kemalist bilim adamlarının ortak görüşü, Arap alfabesinin Türk insanı için zorlukları nedeniyle eğitimin ilerlemesine engel olduğudur. [3]

1929 - 1 Ocak'tan itibaren Arap alfabesini kullanmak haram oldu. Laik ilan edilen devlet (10 Nisan); İslam'ı resmi din olarak tesis eden anayasal hüküm kaldırdı. 10 Nisan 1928'de anayasanın "Türk devletinin dini İslam'dır" şeklindeki 2. maddesi kaldırıldı.

1932 - 1932'nin başından itibaren Türkler, başta İstanbul olmak üzere tüm Türkiye'de Kuran'ı Türkçe olarak okumaya başladılar. İlköğretim okullarının müfredatından din dersi çıkarılmıştır. Aralık 2020'de ana muhalefetteki Cumhuriyet Halk Partisi'nin (CHP) yürüttüğü İstanbul Belediyesi'nin düzenlediği bir etkinlikte Kuran-ı Kerim Türkçe okundu. Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı (Diyanet), Kuran okumanın ve İslami ezanların Türkçe olmaması gerektiğini söyledi. Diyanet'ten 23 Aralık'ta yapılan açıklamada, "İslam alimleri, Kuran'ın tercümesinin Kuran olarak kabul edilemeyeceği konusunda hemfikirdir." Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, CHP'yi "Arapça namaz kılmaktan imtina etmekle" de suçladı. Erdoğan, partisinin Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) üyelerine hitaben yaptığı konuşmada, "CHP, 1940'ların faşist uygulamalarına dönmeyi planlıyorsa, bunun yanlış bir düşünce olduğunu zaten ifade ediyoruz." [4]

1924'ten 1927'ye kadar Kur'an-ı Kerim Tercümesi veya Terceme-i Şerife başlıkları altında en az yedi Kuran tercümesi yayınlandı. Bununla birlikte, bu tercümelerin hiçbiri DRA tarafından resmi olarak uygun bir kaynak olarak kabul edilmedi. Bunlardan biri, Albay Cemil Said'e (Dikel) ait olan, M. Kasimirski'nin (Cemil Said, 1924) yaptığı Fransızca çeviridendir. Bu çeviri daha sonra 1932 ve 1933'te Mustafa Kemal'in emriyle Türkçe Kur'an-ı Kerim tilaveti sırasında kullanılacaktı. [5]

1933 - Başbakan Adnan Menderes döneminde 18 yıl sonra Arapçaya dönmeden önce Türkçe ezan okundu. Ezanı yasaklamak, Atatürk'ün Türkiye'nin Osmanlı geçmişiyle bağlarını koparmayı ve ülkeyi laikleştirmeyi amaçladığı birçok yoldan biriydi. Camilerin kapılarına polis yerleştirildi ve yakalanan herkes üç aya kadar hapis veya para cezasına çarptırılabilir. Aralık 1931'de Mustafa Kemal Atatürk ve Başbakan İsmet İnönü başkanlığındaki 9 hafız, ezan ve hutbenin Türkçe'ye çevrilmesi için Dolmabahçe Sarayı'nda çalışmalarına başladı. İlk Türkçe ezan 29 Ocak 1932'de Fatih Camii'nde Hafız Rifat tarafından okundu. 3 Şubat 1932'de Kadir Gecesi'nde Ayasofya Camii'nde Türkçe Kur'an-ı Kerim ve tekbir okundu. [6]

Deniz Kuvvetleri Komutanı Eylül 2006'da İstanbul Tuzla'daki Kara Harp Okulu'nun açılış töreninde yaptığı konuşmada unutulmuş bu Kemalist reform için manidar bir şekilde yas tutmuştur. Komutan Koramiral Yener Karahanoğlu, askeri öğrencilere Müslüman Türk milletinin Kuran'ı ancak Kemalist laik rejim sayesinde kendi dilinde okuyup anlayabildiğini ve Türkçe ezanın karşı devrimcilere verilmiş bir taviz olduğunu belirtti. [7]

Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) Milletvekili Öztürk Yılmaz, Kasım 2018'de bir talk-show'da "Ezanları Türkçe okuyun. Anlardım", "Kur'an-ı Kerim'i Türkçe okuyun. Benim dilim, dünyanın herhangi bir yerinde konuşan anlarım. Niye bizde bu, Türkçeye bu hakaret var?" [8]

1949'da Muhiddin Ertuğrul ve Osman Yaz adlı iki adam, bir yasama oturumu sırasında TBMM galerisinden ezan okudu. Ancak bir yıl sonra Türkiye'nin demokratik olarak seçilmiş ilk başbakanı iktidara gelinceye kadar yasak nihayet kaldırıldı. Hatta Adnan Menderes'in başbakan olarak yaptığı ilk şey buydu. "Türk milleti Müslümandır ve sonsuza kadar da öyle kalacaktır. Bu memlekette din hürriyetine tecavüz etmek haramdır..." Nihayet yasak 16 Haziran 1950'de Ramazan'dan bir gün önce kaldırıldı. [9]

Türkiye'de İslam ve Laiklik: Kemalizm, Din ve Ulus Devlet kitabının yazarı Umut Azak'a göre,[10] Türkçede ibadet meselesi, Türk milliyetçiliğinin önde gelen ideoloğu Ziya Gökalp (1876-1924) tarafından gündeme getirildi. 1910'lar. Gökalp, ayin dili olarak Arapça'yı Türkçe'ye çevirerek İslam'ın millileştirilmesini savundu. Türkçülük İlkeleri adlı kitabında anlattığı dinde milliyetçilik şiarını milliyetçilik programının bir parçası haline getirdi. Milletin dininin gerçek mahiyetini anlaması ve daha büyük bir manevi zevk ve ferahlık kazanması için Kur'an'ın ve her ibadet ve törendeki duaların (duaların) Türkçe olması gerektiğini belirtti. Programını, namazın ulusal dillerde kılınmasına izin veren Hanefi mezhebinin (Türkiye'deki hakim İslam hukuku mezhebi) kurucusu İmam-ı Âzam'a (699-767) atıfta bulunarak da destekledi. Gökalp, bütün ibadet duaları ile her türlü dua ve hutbenin Türkçe okunması gerektiğine inanmıştır (Gökalp, 1963: 118-19). 1918'de yazdığı « Vatan » (Vatan) adlı şiiri, dinde milliyetçilik programının ifadesidir:

Camilerinde Türkçe ezan okunan bir ülke,
Ve köylüler anlıyor duanın anlamını...
Okullarında Türkçe Kuran'ın okunduğu bir ülke,
Ve herkes Rabbinin emirlerini bilir...
Ey Türk! Orası senin vatanın!

Arapçayı ümmet içindeki farklı grupları birleştiren kutsal ve üstün bir dil olarak kabul edenlerin aksine, milliyetçiler Arapçayı Türk dilinin üstünlüğüne bir tehdit olarak algıladılar. Milliyetçilere göre Türkçenin ibadette kullanılması, Allah'ın sözünü Türkler için daha erişilebilir kılacak ve toplumun ilerlemesini engelleyen batıl inançların ortadan kalkmasına yol açacaktır. İslam'ın rasyonel özü, ibadetin Türkleştirilmesiyle ortaya çıkacaktı. [11]

Umut Azak'ın bildirdiği gibi, Türk ezanının bu yeniliğine karşı direniş işaretleri vardı. 1930'larda buna karşı iki halk protestosu kaydedildi. Ezan komisyonunun Bursa'da Hükümet konağında yaptığı toplantıdan dört gün sonra, 16 Kasım 1932'de Bursa'nın merkezindeki Ulu Cami'de Sadık adlı biri Türkçe ezan aleyhinde vaaz verdi (Jäschke, 1972: 45). 1 Şubat 1933'te Bursa'da yine « Bursa Olayı » olarak bilinen bir halk protestosu oldu (ibid; Özek, 1968: 160; Cündioğlu, 1998: 106; Yücer, 1947: 5-6). Olay günü Ulu Cami müezzini yokken cami cemaatinden iki kişi tarafından hem ezan hem de kamet Arapça okundu. Minareden Arapça ezan okuyan polisin sorguya çekmesi cemaatte tartışmaya neden oldu. Bir diğeri bağırdı: « Bu nedir! Yahudiler sinagoglarında, Hristiyanlar kiliselerinde özgürce ibadet edebilirken, neden bize zulmediyorlar? Gidip derdimizi anlatalım ». Olayı bildiren haber ajansına göre 80-90 kişilik grup, Arapça kamet okuyan Kazanlı İbrahim adında bir kişinin önderliğinde camiden mahalledeki Evkaf Müdürlüğüne kadar yürüdüler (Evkaf) ve ezanın Arapça okunmasını istedi. Evkaf Müdürü grubu valinin odasına gönderdi, ancak vali orada olmadığı için grup binanın merdivenlerinde onu bekledi. Polis bu olayı telgrafla Ankara'ya bildirerek Bursa'da bazı gerici hareketler olduğunu bildirdi. İzmir'e giderken olayı öğrenen Mustafa Kemal, hemen Bursa'ya gitti. Anadolu Ajansı'na verdiği bildirimde, olayın din kaynaklı değil, dil kaynaklı olduğunu belirtti. Türk milletinin millî dili ve millî şahsiyeti bütün hayatı boyunca hâkim ve esastır. Mustafa Kemal Bursa'da sadece bir gece kaldı. Ancak Bursa'daki olay kısa sürede Türk ezanına karşı tepkisel bir olay olarak çerçevelendi. Türkiye'nin dört bir yanındaki belediye başkanlarından Cumhurbaşkanı'na Bursa'daki gerici protestoları eden ve Türkçe ezana desteklerini bildiren telgraflar gazetelerde yayımlanmaya başlandı. Olayla ilgili soruşturmalar, Türkçe ezanın İslam hukukuna göre caiz olmadığını iddia etmekle suçlanan Bursa müftüsü de dahil olmak üzere çok sayıda kişinin tutuklanmasıyla sonuçlandı. [12]

Bursa'da bu olayların yanı sıra zorunlu Türkçe ezan okunmasına karşı başka direniş vakaları da yaşandı. Örneğin, Anadolu Ajansı haber ajansı, Arapça ezan okuduktan hemen sonra tutuklanan iki müezzin vakasını bildirdi. Sonraki hafta, bu kez Biga ilçesinde Arapça ezan okumaktan suçlu bulunan bir başka müezzin ile müezzini aynı ezanı yapmaya kışkırtan bir imam tutuklandı. [13]

Demokrat Parti (DP) 14 Mayıs 1950 genel seçimlerinde oyların çoğunluğunu alınca ilk icraatı 16 Haziran 1950'de Arapça ezan yasağını kaldırmak oldu. 5665 sayılı Kanun, Ceza Kanunu'nun 526. maddesinde «Arapça ezan okuyanlar» ibaresini kaldırarak değiştirmiştir. O sırada, kanunları çiğnedikleri için kırk beş kişi hakkında soruşturma yürütülüyordu. 526. madde değişikliğinden sonra, bu tarihten önce yasağı çiğnemekle suçlananlar serbest bırakıldı. [14]

1934 - Ayasofya (Bizans İmparatoru Justinianus'un 6. yüzyıldan kalma bazilikası olan ve II. Mehmed tarafından camiye çevrilen Hikmet-i Hikmet Kilisesi) müze haline getirildi. Erkeklerin toplum içinde dine dayalı kıyafetleri yasaklandı. Soyadı Kanunu, tüm vatandaşların yabancı kelimeler içermeyecek sabit, kalıtsal bir soyadı seçmesini zorunlu kılıyordu.

1935 - Cuma yerine Pazar, yasal hafta tatili olarak kabul edildi. İd, resmi tatil olarak kaldırılmış ve yerine Hristiyan bayramları getirilmiştir. 20 Haziran 1928'de Vakit gazetesi, İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi uzmanlarından oluşan bir heyetin «dinde ıslahat» (dinde ıslahat) konulu raporunu yayınladı. Raporda ayrıca ibadethanelere çağdaş ve enstrümantal müzik getirilmesi, camilere sandalye konulması, camilere ayakkabıyla girilmesi gibi önlemler de önerildi. Rapor Jäschke, 1972: 40-42; Ergin, 1977: 1958-61; Albayrak, 1991: 34-35. [15]

İslami miras dağıtım sistemi kaldırıldı. Erkek çocuklarına sünnet yasaktı. Bu yasak daha sonra kaldırıldı. Hac ve umre de yasaktı ama bu 1947'de değişti. Arapça öğretimi yasaklandı.

Hükümet yetkililerinden Türkiye ve kendisi adına yemin etmeleri istendi. Allah kelimesi yerine Tanrı kelimesi kullanılmıştır.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde Mescit, Allah'ın, Hz. Muhammed'in ve dört halifenin isimlerinin İslami hatlarla süslendi. Ayasofya dışında bunların hepsi kaldırıldı.

Atatürk, 'Ulema' (İslam din bilginleri) ile alay etti. Ulema, ilmî bir topluluk olmayıp, yüzyıllar boyunca geliştirilen hurafelere göre hareket ediyordu. İsimleri "Gerici" idi, kelimenin tam anlamıyla "geri" anlamına geliyordu, ancak yobaz anlamında kullanılıyordu. Türkiye'deki her cami, 1924'ten beri Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kontrolünde ve imamları her hafta aynı Cuma hutbesini okuyor. Diyanet ilk olarak Atatürk tarafından Türkiye'nin manevi hayatını şekillendirmek için kullanıldı - Türk ezanı gibi politikalarla. Türkiye meseleleri yazarı Philip Robins'e göre, "Atatürk'ün görevi Türk kimliğine sadece gurur aşılacak değildi; ancak yeni Türkiye Cumhuriyeti'nde siyaset ve toplum bağlamında bir güç olarak İslam'ı baltalamak için, bu görevi kararlılıkla ve aktif bir şekilde başarmak için çalıştı ve İslami ruha üç yönden saldırdı: Birincisi: Hayatın çeşitli yönlerinde İslam'ın kontrolünü geliştirmek. Bu amaca ulaşmak için İslami okullar kapatıldı ve dini dernekler kaldırıldı , İkincisi: Doğu doğasına ait İslam'ın işaret ve biçimci sembolleri, Avrupa doğasına sahip Hristiyanlığın işaret ve sembolleriyle değiştirildi ve hafta sonunu kutsal Cuma gününden Müslümanlara devrettiğine dikkat çekti. Pazar, Hristiyan ve İslami ay takviminin yerini Miladi takvim aldı, Üçüncüsü: İslami Türk hukuk sistemi, İsviçre sivil sistemi olarak değiştirildi." [16]

Mustafa Kamel'in İslam karşıtı konuşmaları

Mustafa Kemal'in laikliği, İslam'ı ulusal, rasyonel ve bireysel bir din olarak yeniden inşa etmeye çalıştı. Halka açık konuşmaların ardından konuşmalar yaptı, korkusuzca ve küstahça İslam'a ve İslam'ın temsil ettiği her şeye saldırdı: Yaklaşık beş yüz yıldır, bir Arap Şeyhinin bu kuralları ve teorileri ile tembel ve işe yaramaz rahiplerin nesiller boyu yorumları, medeni kanunu belirledi. ve türkiye ceza hukuku Meşrutiyetin şeklini, her Türk'ün yaşamının ayrıntılarını, yemeğini, kalktığı ve yattığı saatleri, giysilerinin şeklini, çocuklarını doğuran ebenin düzenini, okullarında öğrendiklerini, gelenekleri, düşünceleri - hatta en mahrem alışkanlıkları bile. İslam - ahlaksız bir Arap'ın bu teolojisi- ölü bir şeydir. Muhtemelen çöldeki kabilelere uygun olabilir. Modern, ilerici devlet için iyi değil. Tanrı'nın vahiy! Tanrı yok! Bunlar, yalnızca kâhinlerin ve kötü yöneticilerin halkı bağladıkları zincirlerdir. Dine ihtiyacı olan bir yönetici zayıftır. Hiçbir zayıf hüküm sürmemeli! [17]

Abdülmecid hilafet seçildiğinde, Mustafa Kemal Paşa geleneksel törenin tam olarak yapılmasına izin vermedi. Meclis konuyu tartışmak için toplandığında, Mustafa Kemal tartışmayı kısa kesti: "Halifenin sözde bir figür olması dışında hiçbir gücü veya konumu yoktur." Abdülmecid, harçlığının artırılması için bir dilekçe yazdığında, Mustafa Kemal şöyle cevap verdi: Halifelik makamınız, tarihi bir emanetten başka bir şey değildir. Varoluş gerekçesi yoktur. Sekreterlerimden herhangi birine yazmaya cüret etmen büyük bir küstahlık! [18]

3 Mart 1924'te Mustafa Kemal, Halifeliği kalıcı olarak devirmek ve Türk ulusunu tamamen laik bir devlet olarak kurmak için Meclis'e bir yasa tasarısı sundu. Bununla birlikte, bu yasa tasarısı daha sunulmadan ve kamuoyuna duyurulmadan önce, yaptığı herhangi bir şeyi eleştirmenin ölüm cezası olduğunu ilan ederek ihtiyatlı bir şekilde tüm muhalefetin ağzını kapatacağından emin olmuştu: Ne pahasına olursa olsun, Cumhuriyet sürdürülmeli... Osmanlı İmparatorluğu bozuk dini temeller üzerine kurulu çılgın bir yapı. Halife ve Osman Hanedanı'nın kalıntıları gitmeli. Eski dini mahkemeler ve kanunlar, modern bilimsel medeni kanunla değiştirilmelidir. Rahiplerin okulları yerini laik Devlet okullarına bırakmalıdır. Devlet ve din şart ayrılmak Türkiye Cumhuriyeti nihayet laik bir devlet haline gelmelidir. Sonuç olarak, Tasarı tartışmasız kabul edildi ve eski Halife ve ailesi İsviçre'ye sürgüne gönderildi.

"Arapların [İslam] dinini kabul etmeden önce bile Türkler büyük bir millettir. Bu din, Arapların dinini kabul ettikten sonra, Arapları, İranlıları ve Mısırlıları Türklerle birleştirip bir millet oluşturmaya etki etmemiştir. (Bu din) bilakis Türk milletinin millî bağlarını gevşetmiş, millî heyecanı uyuşturmuştur. Bu çok doğaldır. Çünkü Muhammed'in kurduğu dinin amacı, tüm milletler üzerinde, Arapları da kapsayan bir ulusal siyasete sürüklemektir." [20]

30 Ağustos 1925'te Mustafa Kamel'in Kastamonu konuşmasında, ibadethanelerin dışında kullanılan dini işaretlere ilişkin görüşü ortaya konulmuştur. Bu konuşmanın başka bir konumu daha vardı. “İlim, fen ve bütün nurlu medeniyet karşısında, Türkiye'nin medeni toplumunda şeyhlerin rehberliğinde maddi ve manevi çıkarlar arayacak kadar ilkel insanların varlığını kabul edemem. Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler ve müritler ülkesi olamaz. En iyi, en doğru düzen medeniyet düzenidir. Erkek olmak için medeniyetin gereklerini yerine getirmek yeterlidir. Dervişlerin ileri gelenleri sözlerimin doğruluğunu anlayacaklar ve tekkelerini [tekke] kapatacak ve disiplinlerinin büyüdüğünü kabul edecekler. “Milletlerin oluşmasında din birliğinin de etken olduğu iddia edilmektedir. Oysa Türk milletinde bunun aksini görüyoruz. Türkler İslam'ı kabul etmeden önce de büyük bir millettir. Bu din, Arapların, İranlıların, Mısırlıların ve diğerlerinin Türklerle birleşerek bir millet oluşturmalarına yardımcı olmadı. Tersine, Türklerin ulusal ilişkilerini zayıflattı; Türk milli duygu ve şevkini uyuşturmuştur. Bu doğaldı, çünkü Müslümanlık tüm milliyetlerin üzerinde Arap milliyetçiliğine dayanıyordu.” Vatandaşlık üzerine kitabından.” [21]

Mustafa Kemal kimdir?

Mustafa Kemal (Sabaticiler gibi) Selanik'ten gelmiştir. Öğretim elemanlarının çoğunun Dönme olduğu laik bir okulda (Şemsi Efendi) okumuştur. Orada “parlak” anlamına gelen Kemal soyadını aldı. [22] Erken yaşamı ve ailesiyle ilgili bir sır perdesi var. Mustafa Kemal Atatürk'ün özel hayatı da bir muammadır. Evlendi ama kısa süre sonra boşandı. Bir mahkeme kararı, eski karısının kendisi hakkında önemli bilgileri açığa çıkarmış olabilecek günlüklerinin ve mektuplarının yayınlanmasını yasakladı. Bu mektuplar Türk Tarih Vakfı tarafından saklanmaktadır.

Selanik'e Balkanların Kudüs'ü denildi

18. yüzyılda ve 19. yüzyılın başlarında Selanik (şimdi Selanik), Yunanistan'da Türk yönetimi altında, Sefarad Yahudilerinin resmi olmayan başkentiydi. Şehirdeki üç gruptan Yahudiler, Rum Ortodoks ve Müslüman nüfusun toplamından daha fazlaydı.

Alimler, Mustafa'nın 19. yüzyılın ortalarında nüfusunun çoğunluğu Yahudi olan Selanik'te doğup büyüdüğüne ilk kez dikkat çekmişlerdir. Aslında Selanik, o zamanlar (Tel-Aviv 1909'da kurulana kadar) dünyada çoğunluğu Yahudi olan tek şehirdi. Şehirdeki Yahudilere, geleneksel olarak Müslümanlar arasında sayılan dönme nüfusunu da eklersek, Yahudiler ve dönme nüfusun mutlak çoğunluğunu oluşturur. Bu nedenle o zamanlar Selanik'e Balkanların Kudüs'ü deniyordu.” [23]

Mustafa Kemal'in Yahudi asıllı olduğu Türkiye halkı arasında da yaygın bir kanıydı. Selanik (Selanik) Yahudileri her zaman Mustafa Kemal'in bir dönme olduğu görüşüne bağlı kaldılar (http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0005_0_05294.html). Yahudiler bugüne kadar böyle düşünüyor. Mustafa Kemal hakkında bir giriş, ünlü Yahudi şahsiyetler veya Yahudi kökenli kişiler hakkında bilgilerin listelendiği bir web sitesi olan Yahudi Sanal Kütüphanesi'nde bulunabilir (http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0012_0_11019.html).

Bu tür konuşmaların Türkiye'de o kadar ileri gittiği açıktır ki, yetkililer, Atatürk'ün anısına yapılan her türlü hakaret ve aşağılamayı suç olarak cezalandıran bir "Atatürk Aleyhine İşlenen Suçlara Dair Kanun" (#5816, 31 Temmuz 1951) çıkardı. Yasaya göre, böyle bir "suç" bir yıldan üç yıla kadar, bazı durumlarda beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılabilir. [24]

Mustafa Kemal bir keresinde yakın arkadaşlarından biri olan Nuri Conker'in kökenleri hakkında neredeyse doğrudan bir sorusuna çok ilginç bir yanıt vermişti. Kemal, "Benim için olduğu kadar bazı insanlar da Yahudi olduğumu söylemek istiyor - çünkü Selanik'te doğdum. Ama unutmamak gerekir ki, Napolyon Korsikalı bir İtalyandı, buna rağmen bir Fransız olarak öldü ve tarihe bu şekilde geçti." [25]

Referanslar

[1] Yerel İslam İçin Milliyetçi Bir Arayış Olarak Türkiye'de Laiklik, Umut Azak

<https://journals.openedition.org/remmm/6025?lang=en>

[2] Türkiye'de Kemalist otokrasinin kurulması ve reform politikaları, Gazi Doğan Doktora Tezi - Kansas State University Manhattan 2016

[3] age.

[4] Kuran okumak, İslami ezan Türkçe olmamalı, 24 Aralık 2020

<https://www.duvarenglish.com/reciting-the-quran-islamic-call-to-prayer-shouldnt-be-in-turkish-turkeys-top-religious-body-news-55605>

[5] Ümtül Azak, Op. Cit.

[6] Müslümanlar Türkçe ezan okunan yılları unutamiyor, 19 Haziran 2016

[<https://ilkha.com/english/latest/muslims-cannot-forget-the-years-adhan-recited-in-turkish-1017>]

[7] Milliyet, 29 Eylül 2006.

[8] Los Angeles Times 21 Kasım 2018

[9] Arapça ezanın bir zamanlar Türkiye'de yasaklandığını biliyor muydunuz, 17 Eylül 2020 <https://ilmfeed.com/When-turkey-banned-the-adhan/>

[10] Ümtül Azak Op. Cit.

[11] Ümtül Azak Op. Cit.

[12] Arapça ezanın bir zamanlar Türkiye'de yasaklandığını biliyor muydunuz, 17 Eylül 2020 <https://ilmfeed.com/When-turkey-banned-the-adhan/>

[13] age.

[14] age.

[15] age.

[16] Kemal "Atatürk" ve laikliği hakkında
<https://rawabetcenter.com/en/?p=418>

[17] H. C. Armstrong, The Grey Wolf (Capricorn Books, New York, 1961) s. 199-200

[18] age.

[19] age.

[20] Mustafa Kemal biyografisi, Medenî Bilgiler

[21] <http://www.ataturksociety.org/about-ataturk/in-ataturks-own-words/>

[22] <https://knowledgenuts.com/donmeh-jews/>

[23] Vivendi Center Yayınları, 2011.
<https://turkishwrestling.wordpress.com/>

[24] Rifat N. Bali, Her Mevsim Bir Günah Keçisi: Türkiye'nin Dönmeleri veya Kripto-Yahudileri, İstanbul, 2008, aktaran
<https://hetq.am/en/article/50143>

[25] age.

Üçüncü bölüm

Osmanlı İmparatorluğu'na karşı İngiltere destekli/ima edilen Arap İsyanı

Birinci Dünya Savaşı'nın ortasında İngiltere'nin desteğiyle Araplar Osmanlı'ya karşı ayaklandılar.

İngiliz hükümeti Kasım 1914'te (Şerif) Hüseyin'e (Mekke'den) bir mektup yazarak şunları söyledi: Eğer Emir [yani Hüseyin]. . . ve genel olarak Araplar, Türkiye tarafından bize dayatılan bu çatışmada Büyük Britanya'ya yardım ediyorsa, Büyük Britanya, dini veya diğer konularda hiçbir şekilde müdahale etmeyeceğine söz verecektir. . . Şimdiye kadar İslam'ı Türklerin şahsında savunduk ve dost olduk, bundan sonra da asil Arap'ın şahsında olacaktır. Gerçek ırktan bir Arap, Mekke veya Medine'de halifeliği üstlenebilir ve şu anda meydana gelen tüm kötülüklerden Allah'ın yardımıyla hayır gelebilir. [1]

Arap İsyanı 5 Haziran 1916'da başladı. Şerif Hüseyin ibn Ali'nin oğulları emirler Ali ve Faysal komutasındaki kuvvetler, kutsal şehri ve tren istasyonunu ele geçirmek amacıyla Medine'deki Osmanlı garnizonuna saldırdı. Şerif Hüseyin ibn Ali, 10 Haziran'da Mekke'de isyanı alenen ilan etti. Kuvvetleri orada daha başarılıydı, şehri ele geçirdi ve küçük Osmanlı garnizonunu yerel kaleye sığınmaya zorladı. Hüseyin'in oğullarından biri olan Emir Abdullah, Ta'if kasabasını kuşattı ve kuşattı. Aynı zamanda, Şerif Hüseyin'in müttefiki olan asi klanlar, Cidde'ye ve Kızıldeniz'in Arap kıyılarındaki diğer limanlara saldırdı. Temmuz 1916'nın sonunda Cidde, Yanbu ve Rabigh limanları Arapların elindeydi ve bu, İngilizlerin Hicaz'daki Arap kuvvetlerine silah ve teçhizat tedariklerini büyük ölçüde artırmasına izin verdi. [2] Ayrıca bkz. Gelibolu seferi. [3]

Şerif Hüseyin ibn Ali, 1916'nın geri kalanını Hicaz ve kıyı limanları üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırmak için ordusunu inşa ederek ve Türk karşı saldırılarını savuşturarak geçirdi. İsyanın başlangıcında Medine'yi ele geçirememek, Osmanlı Dördüncü Ordusu'nun istasyonları garnizon yapmak için Hicaz demiryolunun tamamı boyunca takviye kuvvetleri göndermesi nedeniyle maliyetli oldu. Osmanlı Generali Fahri Paşa daha sonra Aralık ayında Yanbu'dan başlayarak kıyı limanlarını yeniden ele geçirmeye çalıştı. Bu saldırı, Kraliyet Donanması filosunun kararlı müdahalesi sayesinde nihayet püskürtüldü; Fahri, Ocak 1917'nin başlarında Rabigh'i almaya çalıştığı da aynı şey oldu.[4]

Bu arada, Lawrence'ın danışmanı olduğu Emir Faysal, Yanbu'nun 150 km kuzeyindeki Wejh limanını ele geçirmişti. Faysal'ın adamları buradan 1917'nin büyük bölümünü Hicaz demiryoluna saldırarak geçirdiler. Küçük baskın ekipleri rayların bazı kısımlarını havaya uçurdu ve köprüleri, su kulelerini ve hatta zayıf bir şekilde savunulan bazı tren istasyonlarını yok etti. [5]

1915'te Mısır'daki İngiliz Yüksek Komiseri Sir Henry McMahon, İngilizlerin Osmanlı Türklerine karşı savaşmasına yardım etmesi halinde Mekke Şerif Hüseyin'e bağımsız bir Arap devleti teklif etti. Hüseyin'in Türk derebeylerini devirmeye olan ilgisi, Britanya'nın Osmanlıları yenmeye yönelik savaş hedefiyle birleşti. [6]

Şerif-e-Mekke

Şerif, pozisyonunu tamamen değiştirmeye ikna olmuştu çünkü İngilizler, Mısır'daki İngiliz Yüksek Komiseri Henry McMahon ile yaptığı yazışmalarda, Türklerin yenilgisiyle Gazze'den Basra Körfezi'ne kadar birleşik bir Arap ülkesinin kurulacağına dair güçlü bir söz vermişti. Sharif Hussein ve Henry McMahon arasında değiş tokuş edilen mektuplar, McMahon-Hüseyin Yazışmaları olarak bilinir.

Bu son önemli cümle, İngiltere'nin Arabistan'da İslami Halifelğin yeniden kurulmasına yardım etme ve Şerif Hüseyin'in yeni halife, Türk padişahının halefi olma sözü vermesiydi. Harpten Sorumlu Devlet Bakanı Lord Kitchener, Mart 1915'te, "Halifelik Arabistan'a nakledilseydi, büyük ölçüde bizim etkimiz altında kalacaktı" diyordu. [7]

Arap yarımadasının kıyı şeridi İngiliz donanması tarafından kolaylıkla kontrol edilebiliyordu. İngiltere, İngiliz himayesi altında bir Arap krallığını savunarak, Müslüman dünyasının ruhani liderliği üzerindeki hakimiyetini gösteriyordu. David Fromkin, Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında Orta Doğu'ya ilişkin analizinde, İngiliz liderlerin İslam'ın dini liderliğini satın alarak veya ele geçirerek manipüle edilebileceğine inandıklarını belirtiyor. Kısacası halifenin şahsını kontrol edenin Sünni İslam'ı kontrol ettiğine inanıyorlardı. [8]

Yeni Sömürge Sekreteri Winston Churchill'in Orta Doğu'daki tüm İngiliz ajanlarla bir araya geldiği Mart 1921'deki Kahire Konferansı'ndan sonra, T.E. Lawrence (yani Arabistanlı), Britanya'nın Filistin'deki Siyonist sömürge projesini kabul etmesi için ona rüşvet ve zorbalık yapmak üzere Şerif'le buluşmak üzere gönderildi. Başlangıçta, Lawrence ve (İngiliz) İmparatorluğu 80.000 rupi teklif etti. [9] Şerif bunu açıkça reddetti. Lawrence daha sonra ona yıllık 100.000 £ ödeme teklif etti. [10] Şerif uzlaşmayı ve Filistin'i İngiliz Siyonizmi'ne satmayı reddetti.

Mali rüşvet Şerifi ikna edemeyince, Lawrence onu İbn Suud'u devralmakla tehdit etti. Lawrence, "Siyasi ve askeri olarak, Hicaz'ın yaşayabilir bağımsız bir Haşimi krallığı olarak hayatta kalması, tamamen bölgedeki egemenliğini koruma ve sürdürme araçlarına sahip olan İngiltere'nin siyasi iradesine bağlıydı" iddiasında bulundu. Lawrence, Şerif'le yaptığı müzakereler arasında Arap yarımadasındaki diğer liderleri ziyaret etmek için zaman ayırdı ve onlara, İngiliz hattını çekmezler ve Şerif'le ittifak yapmaktan kaçınırlarsa, İmparatorluğun İbn Suud ve adamlarını serbest bırakacağını bildirdi. Ne de olsa Britanya'nın "bekle ve çağır" emrinde olan Vahhabiler. [11]

Eşzamanlı olarak, Konferanstan sonra, Churchill Kudüs'e gitti ve Şerif'in "Transjordan" adlı yeni bir bölgenin "Emir" hükümdarı yapılan oğlu Abdullah ile bir araya geldi. Churchill, Abdullah'a "babasını Filistin mandasını kabul etmeye ve böyle bir anlaşma imzalamaya" ikna etmesi gerektiğini, aksi takdirde "İngilizlerin İbn Suud'u Hicaz'a karşı salacağını" bildirdi. [12]

Mart 1921'de Kahire Konferansı'nda Churchill, bir imparatorluk subayı olan Sir Percy Cox ile "İbn Suud'a 'Hail'i işgal etme fırsatının verilmesi" gerektiği" konusunda anlaştı. aylık sübvansiyonuna ek olarak 10.000 sterlinlik altın 'hibesi'. Ayrıca kritik kuşatma ve dört sahra silahına ek olarak toplamda 10.000'den fazla tüfek içeren bol miktarda silah tedariki aldı "İngiliz-Hint eğitimcilerden. [13] Nihayet, Eylül 1921'de İngilizler, Kasım 1921'de resmen teslim olan Hail'de İbn Suud'u serbest bıraktı. Bu zaferden sonra İngilizler, İbn Suud'a yeni bir unvan verdi. Artık "Necd Emiri ve Kabilelerinin Reisi" değil, "Necd Sultanı ve Hükümdarları" olacaktı. Ha'il, İmparatorluğun Necd Sultanı'nın bir bağımlılığı haline gelmişti.

Savaştan sonra Lawrence, İngiliz Kabinesi için 'Arabistan'ın Yeniden İnşası' başlıklı bir rapor yazdı ve İngilizlerin ve müttefiklerinin, Osmanlı İmparatorluğu'nun Araplar adına kendilerine karşı giriştiği cihat girişimine karşı koyabilecek bir Müslüman lider bulmalarının acil olduğunu savundu. Halife: "Savaş çıktığında, İslam'ı bölmek için acil bir ihtiyaç eklendi ve tebaa yerine müttefik aramak için barıştık. . . Kendileri de bizim himayemizde ısrar eden bir yandaş devletler çemberi oluşturarak, üç nehir [Irak] üzerinde planları olan herhangi bir yabancı gücün şimdiki ve gelecekteki kanadını döndürmeyi umduk. Savaş açısından herhangi bir Arap hareketinin önündeki en büyük engel, barış zamanındaki en büyük erdemiydi - çeşitli Arap hareketleri arasında dayanışma eksikliği ... Şerif [Hüseyin], nihayetinde İslam'da yaratacağı yarık nedeniyle seçildi. . [14]

Şerif Hüseyin ibn Ali, 1920 Sevr Antlaşması uyarınca Hicaz'ın bağımsız bir krallık olarak uluslararası tanınmasıyla Osmanlılara karşı Arap İsyanı'ndaki liderliğinden dolayı ödüllendirildi. Tahmini 100.000 mil kare (260.000 km2) alana ve bir nüfusa sahipti. yaklaşık 750.000. Başlıca şehirler, 80.000 nüfuslu Mekke'nin Kutsal Yerleri ve 40.000 nüfuslu Medine idi.

Mart 1924'te, İngilizlerin İbn Suud'a 'hibe' vermesinden bir yıl sonra, İmparatorluk bir anlaşmaya varmak için Şerif Hüseyin ile tüm görüşmeleri sonlandırdığını duyurdu. [15] Birkaç hafta içinde İbn Suud ve Vahhabi takipçilerinin güçleri, İngiliz dışişleri bakanı Lord Curzon'un Şerif Hüseyin'e "son vuruş" dediği şeyi uygulamaya başladı ve Hicazi bölgesine saldırdı. [16] Eylül 1924'te İbn Suud, Şerif Hüseyin'in yaz başkenti Ta'if'i istila etmişti. İmparatorluk daha sonra, kuşatma altındaki babalarına herhangi bir yardımda bulunmamaları için Irak ve Ürdün'de krallıklarla ödüllendirilen Şerif'in oğullarına bir mektup yazdı veya diplomatik olarak "Hicaz'a müdahaleye onay vermemeleri" konusunda bilgilendirildi. [17] [19] [19A]

İbn Suud, Ekim 1924'ün ortalarında İslam'ın en kutsal yeri olan Mekke'yi ele geçirdi. Şerif Hüseyin tahttan çekilmek zorunda kaldı ve Hicazi'nin Akaba limanına sürgüne gitti. Şerif Hüseyin, 'Arap İsyanı' sırasında Osmanlı İmparatorluğu'ndan kurtardığı bir liman olan Akaba'dan 18 Haziran 1925'te HMS Peygamber Çiçeği ile zorla çıkarıldı. [20]

İbn Suud [20A] Cidde kuşatmasına Ocak 1925'te başlamıştı ve şehir nihayet Aralık 1925'te teslim oldu ve Hz. Muhammed'in soyundan gelenlerin 1000 yılı aşkın yönetimine son verdi. İngilizler, Şubat 1926'da İbn Suud'u yeni Hicaz Kralı olarak resmen tanıdı ve diğer Avrupalı güçler haftalar içinde aynı şeyi yaptı. Yeni birleşik Vahhabi devleti, İmparatorluk tarafından 1932'de "Suudi Arabistan Krallığı" (KSA) olarak yeniden markalandı. Londra'daki Dışişleri Bakanlığı'nın Orta Doğu masasında çalışan bir memur olan George Rendel, yeni ismin hakkını iddia etti. [21]

Ortadoğu'dan Michael Jansen'i The Irish Times'a ödünç verecek olursak, Bugün Arapların Osmanlılar altında birleşmiş bir bölgeyi dolaşmak için pasaportlara veya kimlik belgelerine ve hatta vizeye ihtiyaçları var. Dini bir köktencilikle desteklenen bölgesel otoritesi olan yeni Suudi Arabistan devleti, İngiltere'ye İslam dünyasının kalbinde, Mekke ve Medine'de bir dayanak sağladı. Daha geniş anlamda, Britanya, bölünmüş bir Ortadoğu ve Osmanlı imparatorluğunun küllerinden bir "bağımlı devletler halkası" hedefine ulaşmayı başarmıştı. Suudi Arabistan'ı çevreleyen Aden, Bahreyn ve Umman'daki Körfez ülkeleri, İngiliz askeri korumasıyla desteklenen feodal rejimlerdi. Bu arada İngiltere, diğer potansiyel müşterilerini sömürmeye devam etti: Müttefiklerle birlikte 1918'de Şam'ı ele geçiren Faysal, 1921'de Irak Kralı yapıldı ve Şerif Hüseyin'in diğer oğlu Abdullah, "bağımsız" olan Ürdün Kralı oldu. 1923'te İngiliz 'koruması' altına girdi. Son olarak, savaşın sonlarına doğru yine İngiliz güçleri tarafından ele geçirilen Filistin vardı. Ancak burada İngiltere, Dışişleri Bakanı Arthur Balfour'un 1917'de Yahudiler için bir "ulusal ev" olarak özetlediği şeyi yaratmaya kararlıydı. Nisan 1920'de, İtalya'nın San Remo tatil beldesinde düzenlenen bir konferansta, yeni kurulan Milletler Cemiyeti, İngiltere'ye Filistin'i yönetme yetkisini resmen verdi. [22]

Balfour ayrıca Britanya'nın 20. yüzyılın ilk yıllarında Orta Doğu'da ihtiyaç duyduğu şeyin "uygulanacak üstün ekonomik ve siyasi kontrol" olduğunu söylemişti. Britanya'nın yarattığı rejimler kuklalar, temelde İslam'ın geleneksel yönetici sınıflarıyla ittifak halinde olan kanun ve düzen hükümetleriydi. Buna karşılık, bu kayırılan padişahlar, emirler veya hükümdarlar, İngiliz yönetiminin istikrarsızlık tehlikelerine veya özellikle Irak'ta canlanmaya başlayan özgürleştirici milliyetçi hareketlere karşı koruma sağladığını gördüler. [23]

Bir müttefik ihaneti

Arap isyanının patlak vermesinden bir ay önce, İngiltere ve Fransa, kendi dışişleri bakanlarının adını taşıyan Sykes-Picot Anlaşması'nda, Orta Doğu'yu nüfuz bölgeleri arasında bölmek konusunda gizlice anlaştılar. Osmanlı toprak bütünlüğü taahhüdünün bu şekilde terk edilmesi -İngiliz dış politikasının temel dayanaklarından birini alt üst ederek- İngiliz yetkililer tarafından açıkça açıklandı. Arap dünyasının sözde büyük "kurtarıcısı" Lawrence, Ocak 1916'da bir istihbarat notu yazarak, Arap isyanının "bizim için yararlı olduğunu çünkü bizim acil hedeflerimizle, İslami 'blok'un parçalanması ve yenilgiyle yürüdüğünü" yazdı. ve Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanması ve Türklerin halefi olmak için [Şerif Hüseyin'in] kuracağı devletler olacağı için. . . kendimize zararsız . . . Araplar Türklerden bile daha az istikrarlı. Düzgün bir şekilde ele alınırsa, siyasi bir mozaik durumunda, uyum sağlayamayan küçük kıskanç beyliklerden oluşan bir doku halinde kalırlar." [24]

Sykes-Picot ile, Mayıs 1916'dan Kasım 1917'ye kadar en azından kısmi gizlilik sağlandı ve Rusya'daki Bolşevikler iktidara geldiklerinde kışkırtıcı ve kasıtlı olarak her iki İzvestiya'da da tam metinlerle fasulyeleri dökmemiş olsalardı, Anlaşma muhtemelen açıklanmadan devam edecekti. ve 23 Kasım 1917'de Pravda.

Filistin'in ötesinde, Sykes-Picot'un ana yönü, Arabistan'ın kuzeyindeki tüm Orta Doğu'nun, bazı bölgelerde doğrudan kontrol ve diğerlerinde bir ölçüde Arap özyönetimiyle İngiltere ve Fransa arasında bölünmesiydi - İngilizler kabaca bir yaklaşım benimsiyor. günümüz Irak'ı ve Fransızların Suriye'deki aynen.

Lloyd George'un Hindistan sekreteri Edwin Montagu, Hüseyin'in oğlu (ve gelecekteki İngiliz Irak Kralı) Faysal ile yaptığı bir görüşmeyi kaydeder ve Faysal, babasının "Sykes- Picot Anlaşması... Türklere karşı bir mücadeleye giriştiğinde, böyle bir anlaşmanın varlığından veya Suriye'deki Arap haklarının önceden pazarlık edildiğinden haberi yoktu". [25]

ABD Başkanı Clinton, 20. yüzyılın Türklerin kayıpları üzerine kurulduğunu söylerken haklıydı. 15 Kasım 1999'da Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne hitaben yaptığı konuşmada ABD Başkanı Clinton, ".....Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılması ve yeni bir Türkiye'nin ortaya çıkması, tüm bu yüzyılın tarihini şekillendirdi. Türkiye'nin geçmişi, 20. yüzyılı anlamının anahtarıdır. Ama daha da önemlisi, Türkiye'nin geleceğinin 21. yüzyılın şekillenmesinde kritik olacağına inanıyorum." [26]

Avrupa'nın İslam Dünyasını işgali

A Short History of Islam kitabının yazarı Karen Armstrong, Avrupa'nın İslam Dünyasını işgalini canlı bir şekilde anlatıyor: İslam dünyası modernleşme süreciyle sarsıldı. İslam dünyası, dünya medeniyetinin liderlerinden biri olmak yerine, Avrupalı güçler tarafından hızla ve kalıcı olarak bağımlı bir bloğa indirildi. Müslümanlar, Müslüman toplumun geri kalmışlığı, verimsizliği, kaderciliği ve yozlaşması olarak görebildikleri şeyler karşısında çoğu zaman dehşete düşecek kadar tamamen modern değerlerle dolu olan sömürgecilerin hor görmesine maruz kaldılar. [27]

Avrupalı güçler birbiri ardına İslam ülkelerini sömürgeleştirdiler. Fransa 1830'da Cezayir'i, dokuz yıl sonra da İngiltere Aden'i işgal etti. 1881'de Tunus, 1882'de Mısır, 1889'da Sudan ve 1912'de Libya ve Fas işgal edildi. 1915'te Sykes-Picot anlaşması can çekişmekte olan (Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında yer alan) Osmanlı İmparatorluğu'nun topraklarını İngiltere arasında paylaştırdı. ve zafer beklentisiyle Fransa. Savaşın sonra İngiltere ve Fransa usulüne uygun olarak Suriye, Lübnan, Filistin, Irak ve Ürdün'de himaye ve mandalar kurdular. [28]

Avrupalı güçler Osmanlı İmparatorluğu'nun Arap vilayetlerine bağımsızlık sözü verdiği için bu bir rezalet olarak görüldü. Osmanlı içlerinde Atatürk (1881-1938) olarak bilinen Mustafa Kemal, Avrupalıları uzak tutmayı ve bağımsız Türkiye devletini kurmayı başardı. Balkanlar, Rusya ve Orta Asya'daki Müslümanlar yeni Sovyetler Birliği'ne tabi oldular. Bu ülkelerden bazılarının bağımsız olmasına izin verildikten sonra bile, Batı genellikle ekonomiyi, petrolü veya Süveyş Kanalı gibi kaynakları kontrol etmeye devam etti. Avrupa işgali genellikle acı bir çatışma mirası bıraktı. [29]

İngilizler 1947'de Hindistan'dan çekildiğinde, Hindistan alt kıtası, birbirlerinin başkentlerini hedef alan nükleer silahlarla bugüne kadar ölümcül bir düşmanlık içinde olan Hindu Hindistan ile Müslüman Pakistan arasında paylaştırdı. 1948'de Filistin Arapları anavatanlarını, Birleşmiş Milletler ve uluslararası toplumun desteğiyle orada laik Yahudi İsrail devletini kuran Siyonistlere kaptırdı. Filistin'in kaybı, yüzbinlerce Filistinlinin mülksüzleştirilmesinden ve kalıcı olarak sürgün edilmesinden hiçbir rahatsızlık duymayan Batılı güçlerin elinde Müslüman dünyasının aşağılanmasıyla güçlü bir sembolü haline geldi. [30]

Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünün ardından 20. yüzyılın başında Ortadoğu'da büyük bir Arap uyanışına dair büyük umutlar yükseldi. Petrolün bulunması ve işletilmesinin ardından büyük bir kültürel ve siyasi uyanış umutları yeniden yeşerdi. Ancak yüzyıl sona erdiğinde, Araplar kendilerini başlangıçtaki kadar zayıf ve dış güçlere bağımlı buldular. Bunun temelinde Arap dünyasının kasvetli siyasi ve ekonomik başarısızlığının kasvetli gerçeği var. Petrol gelirlerinin, Arap uluslarını sanayi çağına fırlatacak bir ekonomik patlamayı körükleyeceğine dair ilk umutlar, bu gelirler, kendileri ekonomi üzerinde bir yük haline gelen silahlara veya verimsiz endüstriyel projelere gereksiz yere çarçur edilme eğiliminde olduğundan, hızla suya düştü. Ekonomik başarısızlıkla ilişkili olan politik başarısızlıktır. Sömürgeci güç tarafından yaratılan Arap siyasi düzeni neredeyse hiç değişmedi. Bu büyük ölçüde yapay bir düzendi. Sonuç olarak, bugün neredeyse tüm Arap devletleri ya kendi halklarına doğrudan şiddetli baskı uygulayarak ya da tehdit ederek varlığını sürdürmektedir ve çok azı halkın rızasıyla yönetme iddiasında bulunabilir. Arap devletlerinin iç siyasi iflaslarından oldukça farklı olarak, Arap başarısızlığının ve güçsüzlüğünün canlı kanıtı, İsrail devletinin kurulması ve yüzbinlerce Filistinlinin Orta Doğu'da yerinden edilmesiyle geldi. [31]

Referanslar

[1] PRO, FO141/710/9, Mekke Şerifi'ne Hükümet mektubu, Kasım 1914] Secret Affairs: Britanya'nın Radikal İslam ile Gizli Anlaşması, Mark Curtis

[2] Yeni Zelanda Tarihi Web Sitesi <https://nzhistory.govt.nz/war/ottoman-empire>

[3] NZ askerlerinin 1915'teki Gelibolu seferine katılması nedeniyle Yeni Zelanda Tarihi web sitesinde neden Osmanlı İmparatorluğu'na özel bir yer veriliyor?

Her yıl Anzak Günü'nde, Yeni Zelandalılar (ve Avustralyalılar) 25 Nisan 1915'teki Gelibolu çıkarmalarının yıldönümünü kutlarlar. O gün binlerce genç erkek, evlerinden uzakta, şimdi Türkiye olan Gelibolu Yarımadası'ndaki sahillere baskın düzenledi. . Sekiz uzun ay boyunca Yeni Zelanda birlikleri, Avustralya, Büyük Britanya ve İrlanda, Fransa, Hindistan ve Newfoundland'dan gelenlerle birlikte zorlu koşullarla mücadele etti ve Osmanlı kuvvetleri anavatanlarını korumak için çaresizce savaştı. Kampanya sona erdiğinde 130.000'den fazla erkek ölmüştü: en az 87.000 Osmanlı askeri ve 8700'den fazlası Avustralyalı dahil 44.000 Müttefik askeri. Ölenler arasında 2779 Yeni Zelandalı vardı, yani yarımadaaya ayak basanların yaklaşık altıda biri. <https://nzhistory.govt.nz/war/the-gallipoli-campaign/gallipoli-in-brief>

[4] Yeni Zelanda Tarihi Web Sitesi <https://nzhistory.govt.nz/war/ottoman-empire>

[5] age.

[6] <https://balfourproject.org/the-mcmahon-promise/>

[7] David Fromkin'den alıntılanmıştır, A Peace to End all Peace: Making the Modern Middle East, 1914–1922 (Penguin: London, 1989), s. 145 Gizli İşler: İngiltere'nin Radikal İslam ile Gizli Anlaşması, Mark Curtis

[8] Fromkin, s. 96–7] Secret Affairs: Britanya'nın Radikal İslam ile Gizli Anlaşması, Mark Curtis

[9] al-Enzy op. cit., s 109

[10] al-Enzy op. cit., s 111

[11] al-Enzy op. cit., s 111

[12] al-Enzy op. cit., s 107

[13] al-Enzy op. cit., s 104

[14] Charles Allen'dan alıntılanmıştır, God's Terrorists: The Wahhabi Cult and the Hidden Roots of Modern Jihad (Little Brown: London, 2006), s. 246–7] Secret Affairs: Britanya'nın Radikal İslam ile Gizli Anlaşması, Mark Curtis

[15] al-Enzy s 129

[16] al-Enazy op. cit. P. 106 ve Gary Troeller, "Suudi Arabistan'ın Doğuşu" (Londra: Frank Cass, 1976) s. 152.

[17] al-Enazy, op. cit., s. 136 ve Troeller op. cit., s.219.

[18] David Howarth, "Çöl Kralı: İbn Suud'un Hayatı" (Londra: Quartet Books, 1980), sf. 133 ve Randall Baker, "King Husain and the Kingdom of Hicaz" (Cambridge: The Oleander Press, 1979), sf.201-202.

[19]....İbn Suud, 'Suudi' Arabistan'ı bir cinayet cümbüşü içinde kurdu. Arabistan'ın fethi, Suud güçleri esir almadığı için yaklaşık 400.000 kişinin hayatına mal oldu; bir milyondan fazla insan komşu ülkelere kaçtı. Daha sonra Suud hanedanına karşı çok sayıda isyan çıktı ve her biri "kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere çoğu masum kurbanların toplu olarak öldürülmesiyle" bastırıldı. 1920'lerin ortalarına gelindiğinde Arabistan'ın çoğu boyun eğdirilmiş, 40.000 kişi alenen infaz edilmiş ve yaklaşık 350.000 kişinin uzuvları kesilmişti. Gizli İşler: İngiltere'nin Radikal İslam ile Gizli Anlaşması, Mark Curtis

[19A] 1818'de Emir Abdullah bin Suud idam edilmek üzere İstanbul'a götürüldü. Bu sıradan bir mahkum değildi. O, İslam'ın iki kutsal şehrini on yıl boyunca işgal eden ve Osmanlı padişahı, Müminlerin Halifesi'ni kâfir ilan etmeye cüret eden bir isyanın lideriydi. Osmanlı hükümeti, isyanı bastırmak için o zamanlar İstanbul'a bağlı olan Mısır ordusunu görevlendirdi. Mısırlıların toparlanması biraz zaman aldı, ancak 1812'de İhvan'ı yenerek Mekke ve Medine'yi yeniden ele geçirdiler. İşte o zaman Abdullah bin Suud idam edilmek üzere İstanbul'a gönderildi. Türkiye'nin 'İŞİD'e Karşı 200 Yıllık Savaşı' yazan Selim Kuru, Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı Araştırma Görevlisi – Milli Çıkar 24 Temmuz 2015

[20] Siyonizm, Suudi Arabistan Krallığı'nın kurulmasına nasıl yardım etti? Yazan Nu'man Abd al-Wahid 7 Ocak 2016 - <https://mondoweiss.net/2016/01/zionism-kingdom-arabia/>

[21] age.

[22] Gizli İşler: İngiltere'nin Radikal İslam ile Gizli Anlaşması, Mark Curtis

[23] age.

[24] Gizli İşler: Britanya'nın Radikal İslam ile Gizli Anlaşması, Mark Curtis

[25] <https://balfourproject.org/mcmahon-sykes-balfour-contradictions-and-concealments-in-british-palestine-policy1915-1917/>

[26] 15 Kasım 1999 tarihli Beyaz Saray basın açıklaması.

[27] İslam: A Short History by Karen Armstrong, 2000 Modern Library S 146

[28] Op Cit., S 148-149

[29] age.

[30] age.

[31] Dr. R. T. Abed, İslami Fundamentalizm: Yeni Bir Politik Mitoloji mi? Weekly Middle East International - Londra 4.3.1994

Bölüm dört

Erdoğan yönetimindeki Türkiye: Erdoğan'ın Dini, Dış Politika Reformları

Son yıllarda, bir dizi hükümet girişimi, İslam'ı Türkiye'nin sözde laik eğitim sisteminin daha derinlerine itti. Örnekler arasında 80 farklı devlet üniversitesinde cami inşa etme planı ve bir İstanbul Üniversitesini İslami öğrenim merkezi haline getirme planı sayılabilir. Bu ay, hükümet destekli bir eğitim konseyi, zorunlu din derslerinin tüm ilkokul öğrencilerine genişletilmesinin yanı sıra tüm lise öğrencileri için fazladan bir saatlik zorunlu din dersleri eklenmesini tavsiye etti. Bu karar, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Eylül ayında Türkiye'ye ortaokul ve lise öğrencileri için haftada bir saat zorunlu din derslerini durdurma emri vermesine rağmen geldi. [1]

Bununla birlikte, İslami eğitimin yayılımı, imam-hatip okullarının sürekli genişlemesinden daha açık bir şekilde hiçbir yerde görülmemektedir. AKP 2002'de iktidara geldiğinde yaklaşık 65.000 öğrenci bu okullara kaydolmuştu; bugün bu rakam yaklaşık bir milyon, yani 10 ile 18 yaş arasındaki tüm okul çocuklarının %9'u. Bu artışın çoğu, AKP'nin genel liseleri imam hatipler de dahil olmak üzere meslek okullarına dönüştürmek için yasa çıkardığı 2010 yılından bu yana gerçekleşti. O zamandan beri sayıları %90 artarak 493'ten 936'ya yükseldi. 2012'de ortaokulların imam hatip olarak da faaliyet göstermesine izin veren yasa çıktı, yani artık 10 yaşından küçük çocuklar da okuyabiliyor. [2]

Eğitim sisteminde dinin ağırlığını artıran tek faktör imam-hatip okullarının artan önemi değildir. 1980 askeri darbesinden bu yana müfredatta zorunlu bir ders olan din dersleri de katkıda bulunan bir faktördür. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin 2007'de Alevi Türk vatandaşı Hasan Zengin ve kızı Eylem'in açtığı davada aldığı kararla bu derslerin müfredattan çıkarılması gerekiyordu. Mahkeme, bu dersler aracılığıyla Alevi bir ailenin çocuğuna Sünni inancının empoze edilmesinin din özgürlüğünü ihlal ettiğine karar verdi. [3]

Kararın ardından hükümet, dersleri "din kültürü ve ahlak bilgisi" olarak yeniden adlandırdı ve Avrupa mahkemesinin kararına uygun olarak, derslerin Sünni İslam'ın özel bir öğretisinden dönüştürülmesi için müfredatta tüm dinler hakkında genel bilgiler eklendiğini söyledi. tarafsız bir konu Ancak konuya hakim uzmanlar, derslerin özünün değişmediğini ve Sünni İslam'ın dayatılmaya devam edildiğini, öğrencilerin İslami duaları ve Kuran ayetlerini ezberlemeleri gerektiğini savunuyorlar. [4]

Yeni anayasada laiklik olmamalı

Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı İsmail Kahraman, 25 Nisan 2016'da yeni anayasada laiklik ilkesinin yer almaması gerektiğini söyledi. İslam Ülkeleri Akademisyenler ve Yazarlar Birliği'nin (AY-BİR) İstanbul'da düzenlediği altıncı "Yeni Türkiye Konferansları"nda konuşan Kahraman, Türkiye'deki mevcut darbe anayasasının değiştirilmesi gerektiğini söyledi. Dünyada üç anayasada laiklik ilkesinin yer aldığını belirten Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı; bu ülkelerin Fransa, İrlanda ve Türkiye olduğunu belirtti. Türkiye'de laiklik isteyenlerin bunu diledikleri gibi yorumladıklarını vurgulayan Kahraman, "Böyle bir şey olmamalı. Bizim anayasamız dini anayasa meselesinden kaçmamalı." [5]

Ekim 2021'de Anadolu Ajansı'na verdiği röportajda İsmail Kahraman, Türk anayasasının dini bir anayasaya dönüştürülmesi gerektiğini söyledi. Anayasadan değiştirilemez [6] maddelerin çıkarılması gerektiğini söyledi. "Değişmez maddeler anayasada yer almamalıdır. Halkın iradesine göre değiştirilebilmeli" diyen Kahraman, "Demokrasinin gereğini yerine getirebilmesi için halkın bir araya gelerek kendi kendini yönetmesi ve karar vermesi gerekiyor. Parlamenter sistem demokrasiyle bağdaşmaz." Kahraman, Türk anayasasının merkezinde yer alan laikliği kınadı ve daha kısa, öz ve halkın iradesine göre şekillendirilmiş bir anayasa çağrısında bulundu. Dini içeren bir anayasaya olan ihtiyacı özellikle vurguladı. "Dünyada laikliği ilke edinen sadece beş anayasa var. 195 ülkenin beşinde laiklik ilke olarak adlandırılıyor. Fransa bunun din olmadığı anlamına gelen tek ülkedir. Geri kalanında dine uygun bir anayasa var" dedi. Türkiye, İslam İşbirliği Teşkilatı üyesidir, örgütün başkanı Türk'tür ve Kahraman, Türkiye anayasasının bu bağlılığı yansıtmaması gerektiğine inanmaktadır. [7]

Türkiye, 1928'de orijinal 1924 anayasasını değiştirerek İslam'ı devletin resmi dini olmaktan çıkardı. Tarihçiler bu ölçüyü çağdaş, demokratik ve laik Türkiye Cumhuriyeti'nin temeli olarak kabul ederler. Mevcut anayasa herhangi bir resmi dini desteklemiyor.

Erdoğan'ın AKP'sinin yükselişinden önce, ülkenin laikliğini baltalamakla tehdit eden siyasi partiler iktidara gelmeyi başarır veya iktidara gelmeye yaklaşırsa, ordunun sıklıkla müdahale ettiği belirtilebilir.

Recep Tayyip Erdoğan kimdir?

Erdoğan'ın siyasi kariyeri 1990'ların başında Refah Partisi'nin bir parçası olarak başladı. İstanbullular 1994'te İstanbul Belediye Başkanı seçildi. Erdoğan'ın Adalet ve Kalkınma Partisi'ni (AKP) kurarak 2002, 2007 ve 2011 seçimlerinde zaferler kazandığı 2001 yılına gidelim. 2003'te Erdoğan Başbakan seçildi, 2014'te ise Cumhurbaşkanı oldu.

Türkiye'nin Osmanlı geçmişini Türk tarihinde utanç verici bir dipnot olarak gören Atatürk'ün aksine Erdoğan, Osmanlı İmparatorluğu'na hararetle hayranlık duyuyor. AKP'nin 2011 seçim zaferinin ardından Erdoğan, seçimi Türkiye ve Osmanlı mirası için bir zafer olarak nitelendirdi. Bir yıl sonra "Osmanlı ve Selçuklu ecdadımızın seviyesine ulaşacak" bir nesil yetiştirecek olanların katkılarını övdü. Osmanlı Yeniçeri askerleri gibi giyinen ve yaklaşık beş yüz kişilik bu birlik, 30 Mayıs'ta İstanbul'un Yenikapı meydanında bir kampanya konuşması sırasında Erdoğan'a eşlik etti. Askerlere bir Osmanlı mehteri eşlik etti. [8]

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Türkiye'nin sadece 2023'e değil, 2071'e de bakmasını söylüyor. 2071 Malazgirt Meydan Muharebesi'nin bininci yıl dönümü olacak. Orada, aslen Orta Asya'dan gelen bir kavim olan Selçuklu Türkleri, o dönemin önde gelen Hristiyan gücü olan Bizans İmparatorluğu'nu kesin bir şekilde mağlup ettiler ve böylece ortaçağ dünyasını şaşkına çevirdiler. Savaşın sonunda Selçuklu lideri, Hristiyan âleminin aşağılanışını belirtmek için Hristiyan imparatorun boğazına bastı. Selçuklu zaferi, Selçuklu Türklerinin modern Türkiye topraklarını ele geçirmesine ve Filistin, Irak, Suriye ve İran'ın büyük bir kısmına yayılacak bir imparatorluk kurmasına izin veren bir dizi olayı başlattı. [9]

Erdoğan, İmparatorluğa olan hayranlığının sözlü ve görsel gösterimlerine ek olarak, Türkiye'nin Osmanlı geçmişini yeniden ele geçirmeye çalışan bir dizi Türk siyasetçiyle siyasi olarak aynı çizgide. Bunlardan biri de Erdoğan'ın eski dış politika danışmanı Ahmet Davutoğlu. 2001 yılında Davutoğlu, Stratejik Derinlik: Türkiye'nin Uluslararası Konumu adlı bir kitap yayınlayarak, Türkiye'nin stratejik derinliğinin jeostratejik konumundan ve Cumhuriyet olarak tarihi mirasından değil, Osmanlı İmparatorluğu'nunkinden kaynaklandığını ileri sürdü.70 Başbakan Davutolgu, "Osmanlı İmparatorluğu'nun düzenini ve adaletini bugünün dünyasına getireceğine" yemin etti. Tartışmalı açıklamaları ve şüpheli dış politikası, muhalefetin Davutoğlu'nu ve dolayısıyla Erdoğan'ı neo-Osmanlıcı veya emperyalist olarak damgalamasına yol açtı. Erdoğan ve Atatürk arasındaki farklılıklar, Osmanlı tarihine ilişkin çelişkili bakış açılarıyla bitmiyor. Atatürk başlangıçta kendisini İslami yönetimin bir müttefiki olarak sunsa da, gerçekte tam tersiydi. Atatürk, İslam'ın hukuk ve yönetimle bütünleşmesinin durgunluğa yol açtığına inanıyordu. Bu durgunluk, Osmanlıları batılılaşmış uluslara ayak uyduramaz hale getirdi ve İmparatorluğun nihai olarak çöküşüne yol açtı. [10]

Erdoğan, Refah Partisi'nden Necmettin Erbakan'ın yıldız öğrencisiydi. Erbakan, Başbakan olduğu süre boyunca, Cumhuriyet'in Batı yanlısı, laik köklerine meydan okudu ve Arap devletleriyle daha yakın ilişkiler kurmaya çalıştı. Erbakan'ın kurulu hükümete yönelik ateşli eleştirisi, ardından 1997'de Türk ordusu tarafından görevden alınmasına yol açtı. Erdoğan, hocasının görevden alınmasını protesto ederken “camiler bizim kışlamız, kubbeler bizim kışlamız” diyen bir şiir okurken çapraz ateşe tutuldu. miğferlerimiz, minarelerimiz süngülerimiz ve müminler askerlerimizdir.” Yetkililer Erdoğan'ı tutukladı ve kısa bir süre sonra yargıladı. Konuşmasının kurulu laik düzene tehdit oluşturduğuna inanan mahkeme, Erdoğan'ı on ay hapis cezasına çarptırdı. [11][12]

Erdoğan'ın dış politikası

2002 yılında Recep Tayyip Erdoğan liderliğinde Adalet ve Kalkınma Partisi'nin (AKP) iktidara gelmesiyle Türk dış politikası, ideolojik dönüşüm, Türk kimliğinin Osmanlı-İslam özbilincine dayalı olarak yeniden yorumlanması gibi dramatik değişimlere uğradı. ve eski Osmanlı mekanına doğru yeniden yönelim. AKP ve Erdoğan iktidarındaki Türk siyaseti, Kemalist laik ilkelerden ve Batı yönelimli kimliğinden uzaklaştı. Süreç, Türk kimliğinin Osmanlı-İslam özbilinci açısından yeniden yorumlanmasını, eski Osmanlı mekanına yeniden yönelmeyi ve Osmanlı İmparatorluğu'nun parlak günlerinin yeniden tasavvur edilmesini içeriyordu. Erdoğan, devleti ve toplumu da İslamileştirmeye çalıştı (Yavuz, 2020). . Neo-Osmanlıcı dış politikanın baş mimarlarından biri, 2002-2016 Türkiye Dışişleri Bakanı ve Başbakanı ve Stratejik Derinlik kavramının yazarı Prof. Ahmet Davutoğlu'dur. Bu anlayış, Türkiye'nin tüm eski Osmanlı alanının sorumluluğunu ve liderliğini elinde tuttuğunu ileri sürer ve Türkiye'nin nüfuzunu artırmak için Türkiye'nin kültürel ve dini yakınlıklarını ve Balkanlar, Kafkaslar ve Orta Doğu ile ortak Osmanlı tarihini kullanma çağrısında bulunur (Yavuz, 2016). , s.461).

Erdoğan konuşmalarında Selçuklu İmparatorluğu'ndan Osmanlı İmparatorluğu'na ve modern Türkiye'ye uzanan tarihsel sürekliliğe sık sık atıfta bulundu. Osmanlı İmparatorluğu'nun uçsuz bucaksız genişliğine ve gönülsüz coğrafi toprak kaybına da dikkat çekti: “Türkiye Cumhuriyeti bizim ilk devletimiz değil, kendimizi kandırmayalım. Dünya ölçeğinde 22 milyon kilometrekarelik bir alana hükmeden bir devletin mirasçılarıyız. Yeni Cumhuriyet'in kuruluşundan hemen önce yaklaşık 3 milyon kilometrekarelik bir arazimiz vardı; oradan daralıyor, 780 bin kilometrekare arazi kalıyor bize” (Erdoğan, 2016 aktaran Ümit Nazmi Hazir [13]).

Ekim 2016'da Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde muhtarlar hitaben, Lozan Antlaşması tartışmalarına atıfta bulunarak, "Türkiye 1923 psikolojisinden kurtulmalıdır, bu millete haksızlık olur" dedi. 1923 psikolojisiyle hareket edemeyiz. 1914'te 2,5 milyon metrekare olan arsamızın büyüklüğü, 9 yıl sonra Lozan'ı imzaladığımızda 780 bin metrekare küçüldü ve Hatay sonradan katıldı. Türkiye'yi bu kısır döngüye hapsedenlerin amacı Selçuklu ve Osmanlı geçmişi unutturmaktır. 2016'da 1923 psikolojisiyle hareket edemeyiz. Bunda ısrar etmek vatana ve millete yapılan en büyük haksızlıktır. Dünyada her şey değişirken, o tarihteki konumumuzu korumayı bir başarı olarak göremeyiz." [14]

Erdoğan'a göre Türkiye, Osmanlı İmparatorluğu'nun varisi olarak, eski Osmanlı coğrafyasında ve İslam dünyasındaki toplumların sorunlarından sorumludur. Avrasya İslam Şûrası'nın 9. toplantısında, "Batı ile Doğu'yu buluşturma tecrübesi ve Osmanlı Devleti'nin halefi konumundaki Türkiye, her konuda Avrasya Müslümanlarının yanındadır. [...] Daha birkaç asır önce Osmanlı idaresi altında olan topraklarda bugün 45 ülke ve 64 devlet var. Bu toprakların çoğunda soydaşlarımız, kardeşlerimiz, akraba topluluklarımız var.

Erdoğan, Türkiye'yi dünyadaki tüm Müslümanların sesi olarak gösteriyor. Konuşmalarında, Keşmir, Doğu Türkistan, Myanmar, Filistin gibi farklı bölgelerde Müslümanlara yönelik katliamlara ve Müslümanların sorunlarına değindi. Filistin sorununu sık sık dile getirdi ve Türkiye'nin Filistinlilere tam desteğini dile getirdi. İsrail'i sert bir şekilde eleştirdi ve onu bir terör devleti olarak tanımladı; ve Batı'yı İsrail'i desteklemekle suçladı. Tüm Müslümanları ortak sorunlara karşı birleşmeye davet etmiştir (aktaran Ümit Nazmi Hazir).

3. Afrikalı Müslüman Dini Liderler Zirvesi'nde konuşan Erdoğan, "Asırlar geçmesine rağmen beyaz adamın Afrika, Asya, Latin Amerika ve Ortadoğu'ya bakışı değişmedi. Beyaz ırkın üstünlüğüne dayanan Batılıların kibrinde bir azalma yok. [...] 1994'teki Ruanda soykırımının perde arkasında hangi sömürge devletin olduğu benden daha iyi bildiğinizi düşünüyorum. Batı dünyası ve BM, Ruanda'da üç ay boyunca 800.000 kişinin vahşice katledilmesini izledi.".... Bugün bize hak, hukuk ve özgürlük öğretmeye çalışanların hemen hemen hepsinin geçmişinde mutlaka katliamlar, işgaller ya da sömürgecilik lekesi vardır. [...] Artık ortadan kalktığı iddia edilen sömürgecilik, yeni yöntemler ve biçimler olarak sürdürülüyor" (Erdoğan, 2019 aktaran Ümit Nazmi Hazir). Konuşmalarında, İslami referansları olan DEAŞ veya El Kaide gibi terör örgütlerinin Batı tarafından İslam'ı zedelemek ve İslam'ı terörle ilişkilendirmek amacıyla kurulduğunu da ima etti. "Yapılan apaçık İslam düşmanlığıdır, Müslüman düşmanlığıdır. El Kaide, IŞİD, Boko Haram, El Şebab gibi terör örgütlerinin İslamofobikler tarafından bu kutsal dine zarar vermek için kurulduğuna ve desteklendiğine inanıyorum" (Erdoğan, 2016 aktaran Ümit Nazmi Hazir).

Türkiye, birçok Afrika ülkesi ve en önemlisi de Somali ve Sudan ile güçlü bağlar kurmuştur. Bununla birlikte Türkiye, Mogadişu, Somali ve Afrika'da da askeri üsler kurmuştur. Neo-Osmanlıcılığın siyasi ideolojisi, eski Osmanlıların kontrolünde olan bölgelerde artan ekonomik ve askeri nüfuzu içerir. Bu, Türkiye-Sudan ilişkilerinin zamanla derinleşmesinden, Sudan hükümetinin Osmanlı harabelerinin restorasyonu için "Sevakın Adaları"nı Türkiye'ye ödünç verme kararnamesi çıkarmasından açıkça görülmektedir. Ayrıca Türkiye, milletiyle ekonomik bağlar kurarak Orta Asya'daki varlığını da artırmıştır. İlişkilerin derinliği TAKM'nin (Türk askeri gücü) yapımından bellidir. NATO'nun Türk versiyonu olarak algılanıyor. Bu kuvvet Özbekistan, Türkmenistan, Azerbaycan, Kazakistan, Moğolistan devletlerini içermektedir. Türkiye, eski Osmanlı İmparatorluğu topraklarının geri alınması talebinde bulunuyor ve bu topraklar kuzey Suriye, kuzey Irak, günümüz Ermenistan'ının tamamı, Gürcistan'ın bazı bölgeleri ve şimdi Yunanistan'ın bir parçası olan Doğu Trakya'ya kadar uzanıyor. [15]

Erdoğan, Batı etkisindeki uluslararası kurumların işleyişini ve ilerleyişini sorguladı. Erdoğan yönetimi defalarca BM anlaşmalarından çekilme sinyalleri verdi ve büyük güçlerin yaptığı anlaşmaları eleştirdi. Bunları, gelişmekte olan devletleri engelli ve Batı'ya bağımlı tutma ve üstün güçlerine meydan okumama politikası olarak adlandırdılar. Yönetim ayrıca 1923 tarihli Lozan Antlaşmasını da eleştiriyor, bu antlaşma modern Türkiye'nin toprak sınırlarını belirliyor, Erdoğan yönetimindeki modern Türkiye bunu reddediyor ve hukuksuz bir şekilde ellerinden alınan toprakların iadesini talep ediyor. Türkiye, "Misak-e-Milli" planında planlandığı gibi toprakların iadesini talep ediyor. [16]

Misak-ı Millî (İngilizce: Misak-ı Milli veya Milli Yemin), Osmanlı Meclisi'nin son döneminde alınan altı önemli karar dizisidir. Parlamento 28 Ocak 1920'de toplandı ve kararlarını 12 Şubat 1920'de yayınladı. Bu kararlar, 16 Mart 1920'de İstanbul'un İngiliz, Fransız ve İtalyan birlikleri tarafından işgali ve yeni bir parlamento olan Büyük Millet Meclisi'nin kurulmasıyla sonuçlandı. , Ankara'da.

1. Mondros Mütarekesi'nin imzalandığı tarihte Arapların çoğunlukta olduğu bölgelerin geleceği referandumla belirlenecek. Öte yandan, o dönemde işgal edilmemiş olan ve Türk çoğunluğunun mesken tuttuğu topraklar, Türk milletinin yurtdur.

2. Kars, Ardahan ve Batum'un statüsü referandumla belirlenebilir.

3. Batı Trakya'nın statüsü, sakinlerinin oylarıyla belirlenecektir.

4. İstanbul ve Marmara'nın güvenliği sağlanmalıdır. İstanbul ve Çanakkale Boğazlarında ulaşım ve serbest ticaret, Türkiye ve diğer ilgili ülkeler tarafından belirlenecektir.

5. Azınlık hakları, komşu ülkelerdeki Müslüman azınlıkların haklarının korunması şartıyla verilecektir.

6. Ülkenin her alanda gelişmesi için bağımsız ve özgür olması; siyasi, adli ve mali gelişme üzerindeki tüm kısıtlamalar kaldırılacaktır.

Çin'in Ladakh'ı ilhakından, Hindistan'ın işgal altındaki Keşmir'i yasadışı ilhakından ve Filistin topraklarını nergis İsrail'in yasadışı işgalinden sonra Türkiye'nin sınır bölgelerini ilhak etmesi ihtimal dışı değil. Gücü artırmaya yönelik bu standartlar ve stratejiler, bizzat uluslararası toplum tarafından belirlenir. İsrail'in atalarının topraklarını geri alma iddiasıyla Filistin topraklarının yasadışı ilhaki, Türkiye'nin Osmanlı İmparatorluğu'nun topraklarını geri alması için sorunsuz bir yol sunuyor. [17]

Referanslar

[1] Erdoğan Türk Okullarında Sünni İslamcı Uyanışı Başlatıyor Yazan Alexander Christie-Miller, Newsweek 16 Aralık 2014

[2] age.

[3] Erdoğan'ın reformları 'dindar nesil' yetiştirmeyi amaçlıyordu, yazan Orhan Kemal Cengiz – Al Monitor, 26 Haziran 2014

[4] age.

[5] BBC, Middle East Eye, Reuters

[6] 1980 anayasasının 174. maddesi (2017'de değiştirildiği şekliyle), Kemal Atatürk tarafından 1924'ten 1934'e kadar çıkarılan 8 inkılâp kanununa koruma sağlar. Kanunlar, Eğitim Sisteminin Birleştirilmesi, Şapka Takılması, Dervişin Kapatılması ile ilgilidir. Manastır ve Türbeler, Türbedarlığın Kaldırılması ve Bazı Unvanların Kaldırılması ve Yasaklanması, Türk Alfabesinin Kabulü ve Uygulanması, Efendi, Bey, Paşa gibi Unvan ve Unvanların Kaldırılması ve Bazı Unvanların Giyilmesinin Yasaklanması giysiler.

[7] Duvar Türkçe

[8] Koşulsuz Teslim: Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Yükselişi ve Kemalist Türkiye'nin sonu, Amelia Sullivan – Oluşan Tarih, CSUSB tarafından yayınlandı: California Eyalet Üniversitesi, San Bernardino, Ocak 2018

[9] Erdoğan'ın Büyük Vizyonu: Yükseliş ve Düşüş – World Affairs Journal, 27 Mart 2013

[10] Koşulsuz Teslimiyet: Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Yükselişi ve Kemalist Türkiye'nin sonu, Amelia Sullivan – Oluşan Tarih, CSUSB tarafından yayınlandı: California Eyalet Üniversitesi, San Bernardino, Ocak 2018

[11] Koşulsuz Teslimiyet: Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Yükselişi ve Kemalist Türkiye'nin sonu, Amelia Sullivan – Oluşan Tarih, CSUSB tarafından yayınlandı: California Eyalet Üniversitesi, San Bernardino, Ocak 2018

[12] 1999'da, Erdoğan İstanbul Belediye Başkanı iken, ülkenin dindar kesiminde yer alan Siirt'te yaptığı bir konuşma nedeniyle hapse atıldı. Şair ve milliyetçi ideolog Ziya Gökalp'in şu mısralarını okuduğu için "dini farklılıklar nedeniyle kin ve düşmanlığa tahrik" suçundan hüküm giydi:
Minarelerimiz süngülerimizdir.
Kubbelerimiz miğferlerimizdir
Camilerimiz kışlamızdır.
Etnik ayrımcılığa son noktayı koyacağız.
Hiç kimse bizi yıldırılmaz. . . .
Referansım İslam'dır. Eğer bu konuda konuşamazsam,
Yaşamamın ne faydası var?

[13] Anti-Westernizm in Turkey's Neo-Osmanist Foreign Policy Under Erdoğan, Umit Nazmi Hazir – Russia in Global Affairs, Nisan/Haziran 2022

[14] Yenişafak, 19 Ekim 2016

[15] Türkiye'nin Neo-Osmanlılığı kapıyı çalıyor Yazan Sojla Sahar – Modern Diplomasi – 2 Eylül 2020

[16] age.

[17] age.

Beşinci Bölüm

Recep Tayyip Erdoğan'a Karşı Başarısız Darbe

15 Temmuz 2016'da Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a karşı başarısız bir darbe başlatıldı. İsyançı askerler savaş uçaklarına, helikopterlere ve tanklara komuta ederek köprüleri kapattı ve havaalanlarını ele geçirmeye çalıştı. İktidar için parlamentoyu, polis merkezini ve diğer önemli binaları bombaladılar. Çoğu sivil en az 246 kişi öldü ve 2.000 kişi yaralandı.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, darbe girişiminin arkasında ABD'de yaşayan Türk din adamı Fethullah Gülen'i suçladı. Pek çok gözlemci için Gülen, 1999'dan beri ABD'de yaşayan bir CIA varlığı olarak görülüyor. Anlamlı bir şekilde, Gülen'e üç eski CIA ajanının tavsiyesi üzerine ABD'de daimi ikamet izni verildi.

Syracuse Üniversitesi Maxwell School of Citizenship and Public Affairs'de Siyaset Bilimi Doktora Adayı Drew Holland Kinney, Cumhurbaşkanı Erdoğan'a karşı gerçekleştirilen başarısız darbeyi grafik bir şekilde anlatıyor: [1]

Türk silahlı kuvvetlerinin dik başlı unsurları, 15 Temmuz 2016 Cuma gecesi, Boğaziçi Köprüsü ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne erişimi kapatarak Türkiye'nin Asya ve Avrupa topraklarını ayırdı ve Ankara ve İstanbul'daki kritik noktalara konuşlandı.

Aynı unsurlar, darbecilerle yüzleşmek için sokakları dolduran protestoculara ateş açtı. Komplocuların acil hedefi Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı (görünüşe göre Marmaris'te tatildeyken) koltuğundan indirmektir.

Sadık polis memurları karşı koyarken şiddet ortadaydı; darbe helikopterleri Türk vatandaşlarından oluşan kalabalığa ateş açtı ve bir milletvekilinin öldüğü meclis binasını hedef aldı; tanklar göstericilerin üzerinden geçerek onları ezdi; ve askeri helikopter Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne saldırdı. Asi askerler devlet televizyonunu bastı ama saatler süren sessizliğin ardından tekrar yayına girdi.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Atatürk Havalimanı'nda toplanan tezahürat yapan kalabalığı karşılamak için tatilini kısa kesti ve silah sesleri ve patlamalar arasında İstanbul Havalimanı'na uçtu.

Darbe başladıktan kısa bir süre sonra öldü. Ancak failerin başarısızlığı, bilim adamlarına ve politika yapıcılara askeri darbeler hakkında başından sonuna kadar çok şey öğretebilir.

Fethullah Gülen'in hikayesi için bugüne kadarki en inandırıcı delil Middle East Eye'dan geldi. MEE, Abu Dabi'nin Veliht Prensi Muhammed bin Zayed el-Nahyan ile yakın ilişkisi olan Filistinli bir siyasi aktör olan Mohammad Dahlan'ın gerçekten de "Türkiye'deki komploculara para aktardığını" ve "darbe girişiminden önceki haftalarda [...] ABD'de yaşayan Filistinli bir iş adamı aracılığıyla Türkiye'nin komployu planladığını iddia ettiği din adamı Fethullah Gülen ile iletişime geçti."

Bu nedenle BAE de olaya karıştı, ancak girişimin ardından kendisini Dahlan'dan uzaklaştırdı. Suçlama doğru olsa bile, bu kanıt anlamına gelmez. Gülen, Dahlan ile alakasız bir konuda görüşmüş olabilir. Yine deliller, darbenin zamanlaması ile Gülen'in failler üzerindeki yetkisi arasında doğrudan bir bağlantı sağlamıyor. Yine de Gülen'in Erdoğan'ı devirmekte hem çıkarı hem de bunu yapacak gücü vardı. Bir zamanlar siyasi müttefik olan Gülen ve Erdoğan, Türkiye'nin siyasi elitini sarsan bir yolsuzluk skandalının ardından sert düşmanlar haline geldi ve Cumhurbaşkanı Erdoğan, Gülen'i polis ve yargıdaki ağırları aracılığıyla soruşturmaya öncülük etmekle görevlendirdi.

Washington Post'a göre Gülen ve Hizmet hareketinin yargı ve polisle bağlantıları var, bu da din adamının Pensilvanya'daki kendi sürgününden ülkede nüfuzunu artırmasına izin veriyor.

Gülen'in gerçekten de polis ve yargıda taraftarları vardı (Erdoğan'ın onu polise karşı bir rüşvet soruşturması "uydurmakla" suçlamasının nedenlerinden biri). Erdoğan bu girişimden rastgele bir siyasi rakibi sorumlu tutmadı, bunun yerine devletle derin bağlantıları olan bir sivil suçladı - bağlantıları muhtemelen Türkiye'deki sahadaki olayları etkileme kapasitesine sahip.

Erdoğan, Batı'yı Türkiye darbesinin 'senaryosunu yazmakla' suçluyor [2] Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan Salı günü Batı'yı terörü desteklemek ve darbecilerin yanında yer almakla suçlayarak, Türkiye'nin ABD ile ilişkisini sorguladı ve geçen ayki başarısız darbenin "senaryosu"nun "yurt dışında yazıldığını" söyledi.

Ankara'daki sarayında yaptığı kavgacı bir konuşmada Erdoğan, kanlı 15 Temmuz darbesinin planlayıcısı olduğunu söylediği ABD merkezli din adamı Fethullah Gülen'in ana gelir kaynağının ABD'deki sözleşmeli okullar olduğunu söyledi.

"ABD'ye sesleniyorum: iadesini istediğim birine hâlâ ev sahipliği yapabilecek ne tür stratejik ortaklar?" Erdoğan, Türkiye'de faaliyet gösteren çok uluslu firmaların yerel temsilcilerine yaptığı konuşmada şunları söyledi:

Alkışlarla karşılanan ve canlı yayınlanan sözlerinde, "Bu darbe girişiminin aktörleri Türkiye'nin içinde ama senaryosu dışarıda yazıldı. Ne yazık ki Batı teröre destek veriyor ve darbecilerin yanında yer alıyor."

Erdoğan, darbeden bu yana NATO'nun en büyük ikinci silahlı kuvvetlerinin yüzde 40'tan fazlası generaller de dahil olmak üzere yaklaşık 3 bin üyesini görevden alan iki kararname yayınladı. Ayrıca askeri liseleri kapattı ve komutanları daha sıkı hükümet kontrolü altına aldı.

Erdoğan sarayda yaptığı konuşmada, Gülençilerin yeni bir darbe girişimini önlemek için askeri revizyonun gerekli olduğunu söyledi.

Biz bu adımı atmasaydık bu FETÖ mensupları ordunun başına geçecek, halkımızın vergileriyle aldığı uçakları, tankları kendilerine yönelteceklerdi. "Geri dönüş yok."

Gülen hareketi terör örgütü ilan etti

Haziran 2016'da Türkiye, Gülen hareketini resmi olarak terör örgütü ilan etti. [3]

Pape Escobar'ın bir CIA ajanı olarak tanımladığı Gülen, uzun süredir Adalet ve Kalkınma Partisi'nin (AKP) önde gelen milletvekilleri, Cumhurbaşkanı Erdoğan ve yakın çevresi tarafından polis teşkilatındaki ve içindekiler aracılığıyla Türk hükümetini devirmek için bir terör örgütü kurup yönetmekle suçlanıyor. diğer devlet kurumları.

Eleştirmenler, 1999'da ortaya çıkan ve Gülen'in takipçilerinin ana akım kurumlara sızmasını önerdiği bir videoya işaret ediyor. "Tüm güç merkezlerine ulaşana kadar, varlığını kimse haberi olmadan sistemin damarları içinde hareket etmelisiniz. Tüm devlet gücünü ele geçirincede kadar, tüm gücü yanınıza alana kadar beklemelisiniz. Türkiye'deki anayasal kurumun."

Diplomata göre, Mayıs 2015'te Tacikistan, Gülen hareketiyle bağlantılı okulları kapatan en son Orta Asya ülkesi olmuştu. Aslında, Tacikistan'ın okulları kapatma kararı bölgedeki daha geniş bir eğilimi yansıtıyordu. [3A] Turkish Daily Sabah 2015 yılının Mayıs ayının ortalarında Kosova, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Kazakistan, Somali ve Japonya'nın Gülen bağlantılı okulları kapatmak için prosedürler başlattığını bildirdi. Temmuz 2014'te Azerbaycan, paralel bir hükümet korkusuyla Gülen okullarını kapattı. Özbekistan, Gülen okullarını 1999'da kapattı.

Rusya'nın Çeçenya ve Dağıstan bölgelerinde Gülen destekli okullar bir zamanlar Başkan Putin tarafından yasaklanmıştı. Gülen'in internet sitesinde okulların tekrar faaliyete geçtiği yazıyor. 2016 yılında Pakistan da Gülen örgütüne ait tüm okulları kapattı.

Aralık 2014'te bir Türk mahkemesi Gülen için tutuklama emri çıkardı. Türk hükümeti onun geri gönderilmesini istedi.

Gülen'in 1998'de tıbbi tedavi görmek için Amerika'ya geldiği bildirildi. O zamandan beri küresel imparatorluğunu Pennsylvania'dan yönetiyor. 2008'de bir federal yargıç ona yeşil kart verdi. Eski bir CIA yetkilisi olan Graham Fuller, Gülen'in Yeşil Kart almasına destek oldu. [4]

Gazze Özgürlük Filosu

2010 yılında Gülen, Akdeniz'in uluslararası sularında "Gazze Özgürlük Filosu"nun altı gemisinin bir parçası olan Türk gemisi Mavi Marmara'ya karşı 31 Mayıs 2010'de İsrail'in acımasız operasyonunu desteklediğinde, anlamlı bir şekilde Türkiye'yi şok etti. Özgür Gazze Hareketi ve Türkiye İnsan Hakları ve Özgürlükleri ve İnsani Yardım Vakfı (degreesHH) tarafından organize edilen Türk önderliğindeki filo, İsrail-Mısır'ın Gazze'ye uyguladığı yasadışı ve insanlık dışı ablukayı kırmak amacıyla insani yardım ve inşaat malzemeleri taşıyordu. Gazze Şeridi.

Baskında sekizi Türk uyruklu ve biri Türk Amerikalı olmak üzere dokuz aktivist öldürüldü ve çok daha fazlası yaralandı. Kırktan fazla ülkeden gönüllüler gelmişti ve misyonlarının basitliği birleşmişti: İsrail'in küçük, yoğun nüfuslu Gazze şeridindeki yasadışı ablukasına karşı çıkmak için Gazze'ye alenen yardım ulaştırmak.

Gülen, 2010 Wall Street Journal röportajında olayla ilgili olarak "[İHH'nın] politize olup olmadığını söylemek kolay değil" dedi. İHH'nın Gazze'ye yardım götürmeden önce İsrail'den izin alması gerektiğini vurguladı. 2010 yılında Cüneyt Özdemir ile yaptığı röportajda Gülen, Mavi Marmara'daki kurbanlardan 'şehit' olarak bahsetmeyi reddetmişti: "Bunlara şehit demek söz konusu değil. Öldürülmek için oraya gittiklerini biliyorlardı ve oraya gittiler." kendi takdirine bağlı".

Dahası, takipçileri Mavi Marmara'nın Filoya dahil olmasını bir tür "cihatçılık" veya radikal militan İslamcı eylem olarak göstermeye çalıştılar. Dolayısıyla Gülen ve hareketinin filo karşısındaki duruşu Türkiye'de eleştiri konusu olmuştur ve olmaya devam etmektedir.

Gülen'in İslam'ı Batı'ya kabul ettirebilmek için yüzde beşini parçalama çağrısı yapması şaşırtıcı değil. Popüler mantralarından biri: "Camiler yerine okullar inşa edin."

Erdoğan, Türkiye'deki anayasa referandumunu kazandı

Nisan 2017'de, Türkiye cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, kendisine kapsamlı yeni yetkiler verecek bir anayasa değişikliği paketi üzerinde tarihi bir referandumda zafer kazandı.

Resmi sonuçlara göre, evet kampanyası hayır kampanyasından en az 1,25 milyon daha fazla oy aldı.

Referandum, ülkeyi parlamenter demokrasiden başkanlık cumhuriyetine dönüştürdü.

Anadolu Ajansı'nın açıkladığı sonuçlara göre evet oyu yüzde 51,3, hayır oyu yüzde 48,7'de kaldı. Katılım %80'i aştı.

Partisinin zafer ilanının ardından İstanbul'da düzenlediği basın toplantısında Erdoğan, dış güçlerin referandum sonucuna saygı duyması gerektiğini söyledi. "Yapacak çok işimiz var, bu yoldayız ama artık vites değiştirip daha hızlı gitme zamanı" Milletimizin tarihinin en önemli reformunu gerçekleştiriyoruz.

Başbakan Binali Yıldırım zaferinde, "Milletimiz kararını vermiş, başkanlık sistemine evet dedi. Sandık sonucu hainlere, teröristlere boyun eğmeyeceğimizi gösterdi. Türkiye kazandı, milletimiz kazandı."

Erdoğan, zafer konuşmasında küstah bir tavırla, Türkiye'nin dünyanın geri kalanı için "örnek" olduğunu, Suriye'de askeri harekâtlar yürütme, terör gruplarıyla mücadele etme ve Türkiye'nin uluslararası prestijini artırma sözü verdiğini söyledi. Sandıklarda bize verilen mesajı aldık" dedi. Bu seçimde bize verdiğiniz güçle daha da mücadele edeceğiz" dedi. Anadolu Ajansı, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in telefonla arayarak tebrik ettiğini ve Erdoğan'ın "otoritesini" övdüğünü bildirdi. İran Cumhurbaşkanı Hassan Rouhani de yaptığı açıklamada Erdoğan'ı tebrik ederek, Ankara ile ilişkilerin gelişmesini umduğunu söyledi.

Guardian'a göre Türkiye'nin batılı müttefiklerinden gelen tepki sessiz kaldı. Yalnızca NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, yüksek katılım nedeniyle Erdoğan'ı ve Türk vatandaşlarını tebrik etti. AB ile bağlar, Türkiye'nin AB üyelik müzakerelerinde ilerleme sağlanamaması nedeniyle yıllardır geriliyor.

22 dünya lideri Erdoğan'ın yemin törenine katıldı [5]

9 Temmuz 2018'de Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, ülkenin yeni başkanlık sistemi altında yemin etti. Katar, Venezuela ve çok sayıda Balkan ve Sahra altı Afrika devleti gibi Ankara'nın önemli müttefikleri de dahil olmak üzere 22 devlet başkanı katıldı.

Açılışı eski Almanya Başbakanı Gerhard Schroeder ve Tunus Ennahda lideri Rached Ghannouchi de katıldı.

Türkiye'nin etkisinin Osmanlı döneminden kalma olduğu Balkanlar'da Sırbistan, Bosna, Makedonya, Moldova, Kosova ve Bulgaristan cumhurbaşkanlarını gönderdi. Afrika'da Türkiye nüfuzunu genişletmeye çalıştı ve Gine-Bissau, Gine, Ekvator Ginesi, Zambiya, Somali, Sudan ve Moritanya'nın liderleri geldi. Pakistan gibi Ankara'nın kilit müttefiki Katar emiri de geldi. Amerika'dan katılan tek üst düzey lider Venezuela'dan Nicolas Maduro idi.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın göreve başlama törenine Rusya Başbakanı Dmitry Medvedev ve Filistin Başbakanı Rami Hamdallah da katıldı. 24 Haziran 2018'de Türk seçmenler, sonucu ülkeyi yıllarca, hatta on yıllarca şekillendirecek olan seçimlerde Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı bir kez daha görevde seçti.

Hali hazırda 16 yıldır Türkiye'yi rakipsiz yöneten Cumhurbaşkanı, beş yıl daha yemin ederek, modern Türk devletinin coğrafyasının küçülmesine neden olan 1923 Lozan Antlaşması'nın yüzüncü yılına kadar ve Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra geniş topraklarından vazgeçmeye zorladı.

Referanslar

[1] Syracuse Üniversitesi Maxwell School of Citizenship and Public Affairs'de Siyaset Bilimi Doktora Adayı olan Drew Holland Kinney, Cumhurbaşkanı Erdoğan'a karşı gerçekleştirilen başarısız darbenin çarpıcı bir anlatımını aktarıyor. Lefkoşa Üniversitesi Kıbrıs Avrupa ve Uluslararası İlişkiler Merkezi tarafından "Temmuz 2016 Türk Askeri Dramında Sivil Aktörler" başlıklı araştırmasında yayınlandı.

[2] The Telegraph UK 2 Ağustos 2016

[3] Ekim 2016'da 57 üyeli İslam İşbirliği Teşkilatı, Gülen Cemaati olarak da bilinen FETÖ'yü terör örgütü, terör örgütü ilan etti. Daha önce Körfez İşbirliği Konseyi (KİK) üyesi ülkelerin dışişleri bakanları FETÖ'yü terör örgütü ilan etmişti. (Daily Sabah) Aralık 2018'de Pakistan Yüksek Mahkemesi Cuma günü hükümete Gülen hareketini terör örgütü olarak tanıma ve cemaate bağlı okulları kapatma talimatı verdi. Pakistan Yüksek Mahkemesi de hükümetin ülkedeki 23 Gülen bağlantılı okulu Maarif Vakfı'na devretmesine karar verdi. Ankara, yabancı hükümetleri ya Gülen'e bağlı okulları kapatmaya ya da bu okulları şimdiye kadar 28 ülkede 100'den fazla Gülen okulunu devralmış olan Türk devlet eğitim kurumu Maarif Vakfı'na devretmeye çağırdı. (Ahval Haber)

[3A] Emekli Türk istihbarat yetkilisi Osman Nuri Gündeş'in hatıratında, 1990'larda Gülen hareketinin yalnızca Kırgızistan ve Özbekistan'daki okullarında "130 CIA ajanını barındırdığını" söyledi. Türkiye'nin MİT istihbarat teşkilatının İstanbul karakol şefi olan Gündeş, "1990'larda Gülen hareketiyle ilgili birçok soruşturmayı bizzat denetledi." Washington Post 5 Ocak 2011

[4] Washington Post 3 Ağustos 2016

[5] Anadolu Ajansı 8 Temmuz 2018

Altıncı Bölüm

Erdoğan, 1923 Lozan Antlaşması'nın revizyonunu istiyor

Erdoğan, Lozan Antlaşması'nın olası revizyonu konusunu gündeme getirdi. 2016'da, Anlaşmanın Ankara'nın Ege'deki Türk adalarını "verdiğini" gördüğünden şikayet etti. "Onlar bizimdi. Orada camilerimiz, türbelerimiz var."

Amman merkezli Rawabet Araştırma ve Stratejik Araştırmalar Merkezi'ne göre, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan Türk belediye başkanlarına Türkiye'nin Sözleşme'nin etkilerinden kurtulmak istediğini ve Müttefikler tarafından gasp edilen haklarının geri verilmesini istediğini ve Türkiye'nin bunu değerlendirdiğini söyledi. Sözleşme metinleri de onun haklarına aykırı mı?

Erdoğan, "Türkiye karıştlarının" 1920'de "Sevr Antlaşması"nı, 1923'te "Lozan Antlaşması"nı imzalamaya zorladığını ve bu nedenle Türkiye'nin Ege Denizi'ndeki adaları Yunanistan'a terk ettiğini söyledi. Erdoğan, Sevr Antlaşması'nı, Türkiye'yi etkisi altındaki geniş toprakları teslim etmeye zorladığı için Osmanlı sırtındaki ilk çatal olarak tanımlıyor.

Ve 2023'te anlaşmanın yüz yılı aşan süresi sona eriyor ve burada Erdoğan'ın açıklamalarını anlıyoruz, çünkü Türkiye yeni bir döneme girecek ve petrol aramalarına başlayacak ve Karadeniz ile Marmara'yı birbirine bağlayan yeni bir kanal açacak. Rawabet Center, geçen gemilerden ücret toplamaya başlamak için bir hazırlık olarak söyledi.

Erdoğan, "Türkiye karıştlarının" 1920'de "Sevr Antlaşması"nı, 1923'te "Lozan Antlaşması"nı imzalamaya zorladığını ve bu nedenle Türkiye'nin Ege Denizi'ndeki adaları Yunanistan'a terk ettiğini söyledi. . Erdoğan, Sevr Antlaşması'nı, Türkiye'yi etkisi altındaki geniş toprakları teslim etmeye zorladığı için Osmanlı sırtındaki ilk çatal olarak tanımlıyor. Aralık 2017'de Erdoğan, Lozan Antlaşması'ndaki "bazı ayrıntıların" "belirsiz" olduğunu ve bunların yeniden gözden geçirilmesi gerekebileceğini öne sürdü. Türk televizyonunda, mevcut sınırları olması gerekenden Yunanistan, Bulgaristan, Ermenistan, Irak ve Suriye'ye uzanan haritalar gösterdi. Elbette Atina, Sofya, Erivan, Bağdat ve Şam'daki hükümetlerin gözünden kaçmayacak bir detay. [1]

Aralık 2019'da Cumhurbaşkanı Erdoğan, son zamanlarda Lozan Antlaşması'nın adil bir şekilde uygulanmasını sorguladı. Atina ziyareti sırasında, "Batı Trakya'nın Yunanistan sınırındaki Müslüman azınlıkların kendi başmüftüslerini seçemediklerini, Türkiye'deki Hristiyan toplulukların ise patriklerini seçerken daha fazla özgürlüğe sahip olduklarını" ileri sürerek revizyon talebinde bulundu. Daha önce Lozan'ın o kadar büyük bir zafer olmadığını, çünkü Türkiye'nin bazı [artık Yunan] adalarını vermek zorunda kaldığını ilan etmişti. [2]

Lozan Antlaşması'nın içeriğinden en önemlileri:[3]

- Mustafa Kemal Atatürk liderliğindeki modern Türk milli devleti ve başkenti Ankara için kurulan, o dönemde Batılı ülkelerin "hasta adam" olarak adlandırdığı Osmanlı Halifeliği imparatorluğunun sınırlarının çizilmesi.
- "Anlaşma", "tüzük", "bildiri" ve "ek" arasında değişen 17 belgeye dağıtılan 143 makaleyi içermekte ve taraflar, antlaşmaya imza atanlar arasındaki uzlaşma düzenlemelerini ve yeniden kurulmasını ele almaktadır. aralarındaki diplomatik ilişkileri "uluslararası hukukun genel ilkelerine göre" yürütür.
- savaş ve barış zamanlarında Türk su böğazlarının kullanımı ve trafik kuralları ile böğazlarda seyrüsefer için kanunlar çıkarmış, Türkiye'de ikamet ve ticaret ve yargı şartlarını şart koşmuş, Osmanlı Devleti'nin durumunu gözden geçirmiş ve 1914-1918 yıllarında Birinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgisinden önce kendisine tabi olan bölgelerin kaderi.
- "Sevr Antlaşması" ve onun Osmanlı İmparatorluğu'na yönelik haksız hükümlerinin kaldırılması ve daha sonra İslami hilafet sisteminin kaldırılması ve Yunanistan ile Bulgaristan'ın sınırlarının Yunanistan ve Bulgaristan ile sınırlandırılmasının ardından laik "Türkiye Cumhuriyeti" olarak bilinen şeyin kurulması. İstanbul ve Batı Trakya'nın ilhakını sürdüren Türk devleti, Osmanlı devletinin borçlarının taksitlendirilmesi için hükümler ekledi.
- Türkiye, Urfa, Adana ve Gaziantep ile Kells ve Mraş gibi Suriye'de bulunan şehirler dışında Kıbrıs, Libya, Mısır, Sudan, Irak ve Levant üzerindeki egemenliğinden vazgeçti ve Osmanlı İmparatorluğu bunlarla ilgili siyasi ve mali haklarından feragat etti. Kasım 1914 itibarıyla Mısır ve Sudan.
- Musul vilayetinin kaderinin Milletler Cemiyeti'ne bırakılması, Türkiye'nin 1912'de Ochi Antlaşması'nın 2. paragrafı uyarınca İtalya'nın Türkiye'ye geri getirmek zorunda kaldığı Oniki Adalar'daki tüm hak iddialarından vazgeçmesi. 1912'de Birinci Lozan Antlaşması olarak da bilinen, Türkiye ile İtalya arasındaki Türk-İtalyan savaşının (1911-1912) ardından İsviçre'nin Lozan kentindeki Chateau Doshi'de imzalandığı için.

- Suriye, Irak ve Arap Yarımadası'nın güneyindeki topraklar, 30 Ekim 1918'de Madrus mütarekesi imzalandığında Türkiye'nin kontrolü altında kaldı, metinlerinde bu maddelerden açıkça bahsedilmiyor, ancak Türkiye'nin güney sınırı 3. paragrafta tanımlanıyor. , aynı zamanda Türkiye'nin onu terk ettiği anlamına gelir ve 23 Ocak 1919'a kadar Türk birlikleri tarafından tutulan Mütevekkil Krallığı Yemen, Asir ve Medine şehri gibi Hicaz'ın bazı kısımlarını içerir.

- Türkiye'yi, siyasi ve siyasi haklarının tasdiki ile din, ticaret, medya ve yayıncılık alanlarında olsun, ilişkilerinde veya umumi toplantılarda veya din, ticaret, basın ve yayın alanlarında olsun, vatandaşların kendi seçtikleri herhangi bir dili kullanmalarına herhangi bir kısıtlama getirmemekle yükümlü kılmak. Türk devletinin ekonomik egemenliği ve topraklarındaki yabancı ayrıcalıklar sisteminin uygulanmasını iptal eder.

- Romanya'nın 1919'da Osmanlı kale adası (Adha kalesi) üzerinde tek taraflı olarak egemenliğini ilan ettiğini ve bu iddiasını 1920 Trianon Antlaşması'yla pekiştirdiğini, 1878 Berlin konferansında barış görüşmeleri sürecinde adanın tamamen unutulduğunu, 1923 Lozan Antlaşması'na kadar Osmanlı padişahının özel mülkiyetinde Türk yasal zemini olarak kalmasına izin verdi.

Tuna Nehri üzerinde yer alan küçük bir adadır ve bugün Romanya Sırp topraklarına aittir, sakinlerinin çoğu Türk'tür ve ada Osmanlı mimarisinin özelliklerini yansıtır, birçok cami ve kıvrımlı sokaklar vardır. Ortodoks Kilisesi ve bazı kafeler gibi ada yapılarının bir kısmı Vauban tarzında inşa edilmiştir.

- Türkiye, 1912 Uche Antlaşması'nın 10. paragrafında (1923 Lozan Antlaşması'nın 22. paragrafına göre) belirlenen Libya'daki imtiyazlarını terk etmiştir.

Lozan Antlaşması, Türkiye'deki modern devletin sınırlarını tanıdı ve müttefiklerin Türk Kürdistanı'na yönelik özerklik talepleri, Türkiye'nin Ermenistan'a toprak tavizi vermesi ve Türkiye'deki nüfuz alanları üzerindeki hak iddialarından vazgeçmesi karşılığında azaltıldı. Türkiye'deki mali işlemler üzerinde denetim veya silahlı kuvvetler dayattı ve Ege ile Karadeniz arasındaki Türk Boğazlarının Sevr Sözleşmesi'nden farklı olarak herkese açık olacağı açıklandı.

Asya'da Türkiye, Irak, Ürdün ve Filistin üzerindeki egemenliğini bırakarak İngiliz nüfuzuna, Suriye ve Lübnan Fransız mandasına, Türkiye Anadolu'yu elinde tuttu ve Ermenistan uluslararası güvenceler altında bağımsız bir cumhuriyet oldu.

Avrupa'da Türkiye, Doğu Trakya'nın bazı kısımlarını ve Ege Denizi'nin bazı adalarını Yunanistan'a, Oniki Adalar ve Rodos'u İtalya'ya devrederek, etkisiz hale getirilen "Çanakkale Boğazı ve İstanbul Boğazı" da dahil olmak üzere Konstantinopolis ve çevresini elinde tuttu. teslim hakları ile uluslararasılaşmış ve müttefikler Türk ekonomisi üzerinde daha etkin bir kontrole sahip olmuştur.

Türkiye, Selçuklu İmparatorluğu haritasını açıkladı [4]

Türkiye'de iktidardaki AK Parti'nin eski milletvekili Metin Külünk, Twitter'da Selçuklu İmparatorluğu dönemine ve 1071 Malazgirt Savaşı'nda Bizans İmparatorluğu'nu mağlup ettiği "Büyük Türkiye" haritasını yayınladı. Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a yakın olan Metin Külünk, Türkiye ile Yunanistan arasında Doğu Akdeniz'de petrol ve doğalgaz arama anlaşmazlığı nedeniyle yaşanan gerilimin 26 Ağustos'a denk gelen muharebenin yıldönümünde haritayı yayınladı.

Harita, kuzey Yunanistan'dan doğu Ege adalarına, Bulgaristan'ın yarısına, Kıbrıs'a, Ermenistan'ın çoğuna ve Gürcistan, Irak ve Suriye'nin geniş bölgelerine kadar uzanan geniş toprakları içeren "Büyük Türkiye"yi gösteriyor.

Külünk, bir dizi tweet'te, Türkiye'nin 15 Temmuz 2016'da Erdoğan'a karşı gerçekleştirilen başarısız darbenin ardından Malazgirt Zaferi'nin ruhunu yeniden kazandığını söyledi.

Türkiye'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümünden sonra Türk halkının, Erdoğan onları uyandırana kadar Batı etkisi altına girdiğini söyledi.

Bu nedenle Batı şu anda bizi bu bölgelerden çıkarmamız için baskı yapıyor ama bağımsızlık ruhunu geri kazandığımızın farkında değil. Bilim, teknoloji ve güçle donanmış durumdayız" dedi.

Türkiye son zamanlarda "mavi vatan" olarak adlandırılan, Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın kıyılarındaki denizlerde (Akdeniz, Ege Denizi ve Karadeniz) Türk kontrolünü empoze etmeye yönelik defalarca bahsettiği bir plan hakkında tartışmalara tanık oldu.

2050'de Türkiye'nin etki alanı

Rejim yanlısı bir Türk televizyon kanalı, ülkenin 2050'deki etki alanını gösteren bir haritayı sızdırdı. Bu haritada, Avrasya ülkesinin erişim alanı güneydoğu Avrupa'dan kuzey Akdeniz kıyılarına (Yunanistan ve Kıbrıs) ve Libya dahil güney kıyılarına kadar uzanıyor. Mağrip ülkeleri, Mısır ve Körfez ülkelerinin yanı sıra Kafkasya'dan Orta Asya'ya ve Çin sınırına.

Bu harita, Stratfor Uluslararası Politika Araştırma Merkezi'nin kurucusu ABD'li politika araştırmacısı George Friedman tarafından yazılan Gelecek 100 Yıl: 21. Yüzyıl İçin Tahminler adlı kitaptaki bilgilere dayanmaktadır. 2009 yılında yayınlanan kitap, 21. yüzyılda dünyanın jeopolitik durumuna, gelişimine ve önümüzdeki yıllarda değışen güç dengelerine ilişkin beklentileri içeriyor. [5]

Referanslar

[1] Erdoğan, Lozan Antlaşması'nı feshetmek mi istiyor? Yazan Claude Salhani - The Arab Weekly 22 Mart 2020

[2] Erdoğan Lozan Antlaşması'na Meydan Okumak mı İstiyor? Philippe Raffi Kalfayan'dan Bir Göz Atalım - Ayna İzleyicisi 15 Şubat 2018

[3] Türkiye, 2023 Lozan Antlaşması'nın sonuna kadar imparatorluğunu yenileyebilir mi?
Amman merkezli Rawabet Araştırma ve Stratejik Araştırmalar Merkezi Editörü - 18 Haziran 2017

[4] Türkiye, Selçuklu İmparatorluğu haritası El Arabistan'ı tanıttı 29 Ağustos 2020

[5] Türkiye, 23 Şubat 2021'de www.atalayar.com tarafından yayınlanan Osmanlı İmparatorluğu'nu yeniden kurma planlarını gösteriyor

Yedinci Bölüm

Türk dizilerinin popülaritesi Arapları alarma geçirdi

Dizi ihracatında ABD'den sonra ikinci olan Türkiye, 150'den fazla dizisiyle dünya genelinde 146 ülkeden izleyici kitlesine hitap etti. Şimdiye kadar Avrupa, Orta Doğu, Orta Asya, Afrika ve ABD'den 700 milyonu aşkın izleyiciyi ağırlayan Türkiye'nin 2023 yılında 1 milyar dolarlık dizi ihracat geliri elde etmesi bekleniyor. ABD, Almanya, Fransa ve İngiltere Türk dizilerinin yanı sıra Netflix, puhtv, YouTube gibi online yayın platformlarında yer alan online platformlar, genç neslin ilgisini daha kolay çekerek ihracatın önünü açıyor. [1]

En çok kazandıran Türk dizileri arasında Diriliş: Ertuğrul (Diriliş: Ertuğrul), Kara Para Aşk (Kırlı Para Aşk), Adını Feriha Koydum (Adını Feriha Koydum), Gümüş (Gümüş) ve Fatmagül'ün Sucu Ne? (Feriha'nın Suçu Ne?) Türk dizilerinin popülaritesi Türkçe konuşulan ülkelerin yanı sıra Azerbaycan, Türkmenistan, Kazakistan, Kırgızistan ve Özbekistan'ın ötesinde. Arnavutluk, Polonya, Sırbistan, Yunanistan, Bosna-Hersek ve Macaristan, reytinglerde üst sıralarda yer aldıkları Avrupa ülkelerinden sadece birkaçı. [2]

2012'de Wadжда'nın vizyona girmesiyle birlikte Suudi Arabistan'ın tamamen ülkede çekilmiş bir filme yer vermemesi manidardır, oysa Türkiye ve İran gibi diğer Orta Doğu ülkeleri eğlence endüstrisine ilk adımlarını çok daha önce atmıştı.

Arap dünyasında popüler Türk dizileri

Arap dünyasını fetheden Türk dizileri dublajlı. Orta Doğu Yayın Merkezi (MBC), 2007 yılında İklil al Ward ("Çiçeklerin Tacı") ile Suriye lehçesiyle Türkçe diziler yayınlamaya başladı. Şubat 2008'de MBC 1, Sanawat al Dayaa'yı ("Kayıp Yıllar") yayınladı. Nisan 2008'de basın, Arap ülkelerindeki önemli sosyalleşme noktaları olan kafelerdeki televizyon setlerinin yanı sıra dizinin açılış tema şarkılarının indirilmesiyle izleyicilerin artan ilgisini fark etmeye başladı. Eşzamanlı olarak MBC, verimli bir pazarlama stratejisi ve basında geniş yer bulması ile Noor'u piyasaya sürdü. İzleyiciler artık iki Türk dizisini izleyip tartışabiliyordu. Nisan ayının sonunda Noor, MBC4'te prime time'a yükseldi. Prime time'ın bu hakimiyeti ve izleyici kitlesinin genişlemesiyle "Nur çılgınlığı" başladı ve Türk dizilerinin kaderi, imzalı pembe dizilere benzemeye başladı. [3]

İzleyici sayısındaki patlamalar bu eğilimleri doğruladı. Gerçekten de MBC, Suudi Arabistan'da günde 3 ila 4 milyon izleyiciden bahsediyordu. MBC Group'un Pazarlama, Halkla İlişkiler ve Ticari İşler Direktörü Mazen Hayek, Beyrut'ta düzenlenen İkinci Yeni Arap Kadın Forumu'nda (NAWF) "Orta Doğu'da 15 yaşın üzerindeki 85 milyon izleyici (Noor dizisi finali için) ve 50 milyonu kadın olan Kuzey Afrika bölgesi.

Sanawat al Dayaa', 39 milyonu kadın olmak üzere 67 milyon izleyiciyle ikinci oldu. Noor dizisi, Médiametrie tarafından Eurodata'nın yıllık "Dünyada Bir Televizyon Yılı" araştırmasında en iyi 10 küresel program arasında yer almayı bile başardı. Basın ayrıca diziye Orta Doğu'nun her yerinden tuhaf tepkiler bildirdi: El Halil (Hebron) ve Gazze'deki ıssız sokaklardan Dubai ve Ürdün'deki kadın çetelerine ve serinin kahramanlarından sonra Noor ve Muhannad adlı yeni doğan bebeklere. . Çılgınlık aynı zamanda en çok satan tişörtler ve posterlerle ekonomik bir boyutu da içeriyordu. Bu malların satışı bazen Saddam veya Yaser Arafat gibi Arap liderlerin Gazze'deki satışlarını bile geçti. [4]

Global Agency'den İzzet Pinto Arab News'e verdiği demeçte, "Türk pembe dizileri, Arap hayranların Osmanlı kostümleri satın aldığı ve Osmanlı temalı aile partileri düzenlediği kendi pazarını yaratan (Osmanlı İmparatorluğu hakkında) 'Muhteşem Yüzyıl' ile popülerlik zirvesine ulaştı." Global Agency geçtiğimiz günlerde "Broken Pieces"ın haklarını Arap dünyasına sattı ve Pinto bunu "Anne", "İstanbul Gelin" ve "Dolunay"ın izleyeceğini söyledi. [5]

Mısır fetvası Ertuğrul ve Türk dizilerini yasakladı

Son zamanlarda Diriliş: Ertuğrul Türk dizileri Müslümanlar ve gayrimüslimler arasında popülerlik kazandı. Nüfusu üzerindeki etkisinden endişe duyan Diriliş: Ertuğrul, Mısır, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nde yasaklandı. Mısır'ın Dar al-Ifta al-Misriyyah dizisinin izlenmesinin yasak olduğunu duyurdu.

Şubat 2020'de Mısır'ın Dar Al-Iftaa dünya çapında popüler Türk dizisi Ertuğrul aleyhinde bir fetva yayınladı.

Ortadoğu'da Osmanlı Devleti'ni canlandırmayı ve daha önce Osmanlı idaresi altında bulunan Arap ülkeleri üzerinde yeniden hakimiyet kurmayı hedeflediğini ve bu nedenle izlenmemesi gerektiğini iddia ediyor. Fetvada şu ifadeler yer verildi: "Onlar (Erdoğan ve yandaşları), insanlara ve milletlere, hilafetin liderleri olduklarını, dünya çapındaki Müslümanları desteklemekten ve onların zulüm ve adaletsizlikten kurtuluşlarından sorumlu olduklarını ve aynı zamanda İslam hukukunu uygulamaya çalıştıkları fikrini ihraç ediyorlar. Bu sömürgeci kampanyalardaki ana dürtülerinin, [Türkiye Cumhurbaşkanı] Erdoğan'ın maddi ve siyasi kazanımlardan elde ettiği şey olduğu gerçeğini saklıyorlar." [6]

Ayrıca, Türk cumhurbaşkanının, kültürel ve sanatsal ürünler kullanarak bile, gücünü dünyaya yaymak için her şeyi yapacağını iddia etti. Osmanlı İmparatorluğu'nun kurucusu Osman'ın babası ve savaşçı Ertuğrul Gazi'nin 13. yüzyılda yaptıkları etrafında geçen film, Anadolu'daki bir azınlık Türk göçebe grubunun sayısız düşmana karşı mücadelesini anlatıyor. İzleyiciler Ertuğrul'un haçlılar, Moğollar, Hristiyan Bizanslılar ve daha fazlasıyla savaşını izledi.

Suudi Arabistan'ın Dubai merkezli medya grubu MBC (Middle East Broadcasting Centre), bu programların kendi nüfusu üzerindeki etkisinden endişe duyarak, Türk bakanlarının "açık sansür" olarak tanımladığı şekilde 2018'de Türk dizilerini en büyük TV ağlarından kaldırdı. Tüm bu çabalara rağmen Arap dünyasında milyonlarca kişi Türk dizilerini özellikle internet üzerinden izlemeye devam ediyor. 5PillarsUK'un bildirdiğine göre, tahminler, TV dizisi gelirlerinin 2023'te 1 milyar doları bulacağını gösteriyor. [7]

Merhum Dr. Kalim Siddiqui'nin Crescent International'ı Mısır fetvası hakkında şunları söyledi: "Mısır hapishanelerinde binlerce masum insan acımasızca işkence görürken, ülkenin fetva vermekle sorumlu etkili kurumu Dar Al-Iftaa popüler bir Türkçeyi yasaklamakla meşgul. TV programı, Ertuğrul. Dar Al-Iftaa'daki asilzadelerin Suudilerin Hindu Diwali festivalini, pagan Cadılar Bayramı festivalini veya Sevgililer Günü'nü kutlamasından asla şikayet etmemesi oldukça açıklayıcı. Dar al-Iftaa'nın öfkesini (aslında maaş sorumlularının öfkesini) ne uyandırdı? [8]

Türk dizilerinin etkisine karşı Suudi Arabistan'a ait Birleşik Arap Emirlikleri merkezli MBC (Middle East Broadcasting Centre) TV'de Kasım 2019'da 14 bölümlük "Ateş Krallıkları (Mamalik Al-Nar)" dizisi yayınlandı. 40 milyon dolar bütçeli dizi, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri tarafından finanse edildi.

Dizi, 15. ve 16. yüzyıllar arasında Mısır, Suriye ve Osmanlı İmparatorluğu arasında geçen olayları anlatıyor. Memlükler ile Osmanlılar arasındaki Orta Doğu'nun kontrolü konusundaki rekabeti, iki ana karakterin, Memlüklerin Kahire'deki son Sultanı II. Tuman Bey ve Osmanlı Sultanı I. Selim'in yükselişiyle gösteriyor.

1516-1517 Osmanlı-Memlük Savaşı, Mısır merkezli Memluk Sultanlığı ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ikinci büyük çatışmaydı ve Memluk Sultanlığı'nın düşmesine ve Levant, Mısır ve Hicaz'ın eyaletler olarak dahil edilmesine yol açtı. Osmanlı İmparatorluğu.[9]

Savaş, Osmanlı İmparatorluğu'nu İslam dünyasının sınırlarında yer alan, esas olarak Anadolu ve Balkanlar'da bulunan bir krallıktan, Mekke, Kahire, Şam ve Halep şehirleri de dahil olmak üzere geleneksel İslam topraklarının çoğunu kapsayan devasa bir imparatorluğa dönüştürdü. . Bu genişlemeye rağmen, imparatorluğun siyasi gücünün merkezi Konstantinopolis'te kaldı. [10]

Ocak 1517'de Osmanlılar nihayet Kahire şehrine girdiler, savaşta ölen son Mamluk Sultanı Kansuh el-Ghuri'nin yerine geçen yeni seçilmiş lider Tuman Bey'i astılar ve Mısır'a yeni bir vali atadılar. Hayir Bey [11] . Bu andan itibaren Mamluk Mısır bağımsız bir devlet olarak var olmaya başladı ve Osmanlıların egemenliği altına girdi.

Kahire'de yakalanmasının ardından Halife Al-Mutawakkil III, Konstantinopolis'e getirildi ve sonunda halife olarak makamını Selim'in halefi Kanuni Sultan Süleyman'a devretti. Bu, başında padişah olan Osmanlı Halifeliğini kurmuş ve böylece dini otorite Kahire'den Osmanlı tahtına geçmiştir. [12]

Osmanlı İmparatorluğu, Memlükleri Mısır yönetici sınıfı olarak elinde tuttu ve Memlükler ve Burji ailesi, etkilerinin çoğunu geri kazanmayı başardılar, ancak Osmanlıların tebaası olarak kaldılar. Kahire, I. Napolyon'un Memlükleri ortadan kaldırmak için geldiği 1798'de Fransa'nın Mısır'ı fethine kadar Osmanlıların elinde kaldı.

Mamalik al-nar ve Ertuğrul, Ortadoğu'nun iki "tarihi" arasındaki çatışmaya örnektir. Medyaya ek olarak, eğitim sistemleri Türklerin hem Machrek hem de Mağrib'e müdahalesini giderek daha fazla eleştiren ve devletler arasındaki çatışmalarda taraf tutan Arap politikalarını destekliyor. Bunun bir işareti, Suudi hükümetinin 22 Ağustos 2019'da tarih ders kitaplarını gözden geçirme kararıdır. Osmanlı İmparatorluğu artık Müslüman Halifeliği olarak görülmemektedir. Artık öğrenciler için genel olarak Arap yarımadasında ve özel olarak Suud hanedanının Krallığı olacak topraklarda "ihtilal" (işgalci) bir Devlet olarak tasvir ediliyor. Bu dizilerin başarısından sonra, bu, Suudi-Türkiye krizinin bölgesel karmaşıklığının ek bir işaretidir. [13]

Türk ve diğer Erdoğan yanlısı yorumcular, Mamalik al nar'ı Müslümanlar arasında bölünmeyi körüklemek ve Osmanlı mirasına saldırma girişimi olarak tanımladılar. Erdoğan'ın danışmanlarından Yasin Aktay, Suudi dizilerinin "ideolojik veya siyasi bir gerekçeyle tarihi verileri manipüle ederek" eski Osmanlı İmparatorluğu'na yaptığı bu diziden farklı olarak şu ana kadar herhangi bir Arap ülkesine saldıran bir Türk dizisi olmadığını belirtti. Hatta "Osmanlı Devleti'ne olduğu kadar bugün onu temsil eden çağdaş Türkiye'ye de" saldırıdır. [14]

Bugün, Türk dizileri - televizyon dizileri - küresel dağıtım açısından yalnızca Amerikan dizilerinden sonra ikinci sırada. Türkçe, Fransızca, İspanyolca ve Mandarin Çincesini geride bırakarak dünyanın en çok izlenen yabancı dili oldu. 2014 yılında çekimlerine başlanan Ertuğrul, önce Netflix'te popüler oldu ve o zamandan beri 72 ülkeye lisanslandı. Türkiye'nin ulusal kamu yayın kanalı TRT'de finali yayınlandığında - şans eseri Osmanlı'nın Konstantinopolis'i ele geçirmesinin ve Bizans İmparatorluğu'nun düşüşünün yıldönümünde - YouTube'da Ertuğrul için arama yapan kişi, Game of Thrones karakteri Jon Snow'dan daha fazla arama yaptı. 10 gün önce bitmişti. [15]

Dizi, 13. yüzyıl Anadolu'sunda Kayı boyuna önderlik eden bir savaşçı olan Ertuğrul Gazi'nin Bizanslılar, Haçlılar ve Moğollarla savaşması olarak geçiyor. Türkiye'nin ve Müslüman dünyasının tüm fantezilerini ve endişelerini canlandıran, harika bir şekilde çekilmiş, duygusal bir drama. Gösteri son derece muhafazakar değerler üzerine inşa edilmiştir ve müstehcen aşk hikayeleri veya yetersiz giyinmiş kadınlar yoktur. Burada aşk hikayeleri evlilik yoluyla veya iffetli, kibar özlere anlatılır. Birçok kadın karakter kabile başörtüsü takıyor. (Ertuğrul'a kadar New Kings of the World kitabım için dizi izleyerek geçirdiğim yüzlerce saat içinde, başörtülü bir kadının yalnızca birkaç saniyesine rastlamıştım.) Ertuğrul'un kendisi de sık sık diz çökmüş dua ederken bulunabilir. Nelson Mandela'nın Güney Afrika milletvekili torunu seti ziyaret etti ve Ertuğrul'un Kayı aşiret kıyafetiyle Venezuela devlet başkanı Nicolás Maduro'nun yaptığı gibi fotoğraf çekirdi. Gösterinin yaratıcısı Mehmet Bozdağ, Maduro'nun o kadar etkilendiğini ve ziyaretinden sonra Müslüman olmayı bile düşündüğünü iddia etti. [16]

Türkiye anlatıların gücünü anlıyor. Yeni bir imaj inşa etmek, tarihi yeniden yazmak ve bir ulusun geçmişi hakkındaki hem iftirayı hem de gerçeği silmek için gerekli tüm manipülasyonlara ve hassas işlemeye hakim, yumuşak gücün pürüzsüz bir işverenidir. İzleyiciler, Osmanlıları en güçlü ve en yetenekli halleriyle görüyorlar, asla ölmekte olan bir imparatorluğun başındaki padişahlar olarak değil. Yumuşak güç, yalnızca arkasındaki güç inandırıcı görüldüğünde işe yarar. Türkiye hükümetinin kesinlikle birçok sorunu var -bir örnek vermek gerekirse Erdoğan basın özgürlüğünde keskin bir düşüş yaşadı- ancak yine de Suudi Arabistan'a kıyasla iyi durumda. Ne de olsa Türkler protestolara katıldıkları için gençlerin kafasını kesmiyor ya da konsolosluklarında gazetecileri parçalamıyor. Şimdilik, Suudi Arabistan'ın sert ama beceriksiz çabaları, Müslüman dünyasının 21. yüzyıl kültür savaşlarının galibi olan Türkiye'yi koltuğundan indirmeyi başaracak gibi görünmüyor. [17]

Referanslar

[1] Türk dizileri 146 ülkeden izleyici çekiyor – Daily Yenişafak, 13 Kasım 2019

[2] age.

[3] Arap dünyasındaki Türk dizileri: toplumsal özgürleşme mi yoksa kültürel yabancılaşma mı? Yazan Alexandra Bucciante, 30 Mart 2010

[4] age.

[5] Arap dünyası, Türk dizileri için en büyük pazar olmaya devam ediyor, Arab News, 21 Kasım 2017

[6] Mısır fetvası Ertuğrul'u yasakladı, Türk dizileri, Middle East Eye, 12 Şubat 2020

[7] age.

[8] Bir TV Şovunu Yasaklamak: Mısır'dan Dar Al-Iftaa, İslam'ın Önceliklerini Karıştırıyor Yazan Crescent International, 18 Şubat 2020

[9] Tony Jaques (2006). Savaşlar ve Kuşatmalar Sözlüğü. Greenwood Basın. P. xxxiv. ISBN 9780313335365.

[10] Saraiya Faruqi (2009). Osmanlı İmparatorluğu: Kısa Bir Tarih. Markus Wiener Yayıncılar. sayfa 60ff. ISBN 9781558764491.

[11] el-Seyyid Marsot, Afaf Lutfi. Modern Mısır'ın kısa tarihi. Newcastle upon Tyne: Cambridge University Press, 1994 p-37

[12] Drews, Robert (Ağustos 2011). "Otuzuncu Bölüm - Osmanlı İmparatorluğu, Yahudilik ve 1648'e Doğu Avrupa" (PDF) . Ders Kitabı: Modern Uygarlığın Başlangıcına Musevilik, Hristiyanlık ve İslam. Vanderbilt Üniversitesi.

[13] Lyon Siyasi Araştırmalar Enstitüsü Direktörü Moustapha Baissouni'nin Tv Dizisinde Anlattığı Şekilde Arap-Türk İlişkilerinin Tarihi – Şubat 2020 – Orientxxi

[14] Ateş Krallıkları: Marina García Reina ve Pablo Gurbindo'nun TV dizisiyle Türk etkisine Arap tepkisi - Universidad de Navarra

[15] How Turkey's Soft Power Conquered Pakistan, Fatima Butto, Foreign Policy, 5 Eylül 2020

[16] age.

[17] age.

Sekizinci Bölüm

Ortadoğu'da Petrolün Laneti

19. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu büyük bir kaynağın üzerinde oturuyordu: petrol. Sömürge devletleri arasındaki rekabet, sanayideki gelişmeler ve otomobil motorundaki keşifler bu kaynağı daha da cazip hale getirdi. Britanya İmparatorluğu 1871 yılında Mezopotamya petrol rezervlerini keşfetti. Hemen ardından arkeolog kisvesi altında Osmanlı topraklarına petrol uzmanları gönderdi. Amerika'da ilk petrol 1859 yılında Pensilvanya'da çıkarılmış ve 1870 yılında John D. Rockefeller önderliğinde Standard Oil Company kurulmuştur. 1880'de Standard Oil, Amerikan petrol piyasasının %95'ini kontrol eden dev bir karteile dönüştü. [1]

Almanya'nın sömürgecilik yarışına geç de olsa katılmasıyla dünya petrol üretiminin yarısından fazlasına sahip olan ABD (Standard Oil Company) ile İngiltere (Shell) ve Almanya (Deutsche Bank) arasında kıyasıya bir rekabet başladı. Ortadoğu petrolü olan pastadan pay almak. [2]

1903'te Osmanlı İmparatorluğu Bağdat Anlaşması'nı imzaladı ve Almanya'ya Bağdat Demiryolu'nun 25 kilometrelik (15 mil) yarıçaplı petrol rezervleri üzerinde bir imtiyaz verdi. 1907'nin sonlarına doğru Deutsche Bank'ın Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki siyasi nüfuzunu kullanarak Mezopotamya'da bir petrol tekeli kurmaya çalıştığı söylentileri yayıldı. Fransız siyasetçi Henry Franklin-Boullion Ankara'ya giderek Türk Milli Hareketi'nin yeni lideri Mustafa Kemal ile Ankara Anlaşması'nı imzaladı. Kendisine yapılacak yardımın karşılığında Türkiye topraklarında bulunan ve bulunacak olan tüm petrolün işletmesi Standard Oil'e verilecekti. Musul'un Türklerin elinde kalacağını düşünen Standard Oil, Musul petrolünü bu şekilde almayı umuyordu. [3]

Petrolün Laneti

Ortadoğu'da petrolün ve onu güvence altına alma yarışının hikayesi, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra başlar. Osmanlı'nın Birinci Dünya Savaşı'nda müttefiklerin eline düşmesinden sonra, kendi yönetimine karşı savaşıyan yerel halk, bu bölgelerin halkına özgürlük ve kendi kaderini tayin hakkı vaat edildi. Ancak, diğer iki adamın bu kaynak zengini bölge için farklı bir fikri vardı. Fransız ve İngiliz imparatorluklarının emriyle Mark Sykes ve François Georges Picot arasında bir anlaşma yapıldı. Bu, şu anda Ürdün, Suriye, Lübnan ve Irak'ın bir kısmını kuzey Fransız bölgesi ve güney İngiliz bölgesi olarak böldü. İki alan, tesadüfen, doğal olarak meydana gelen petrol sahalarının konumları etrafında inşa edildi. [4]

Bu ülkelerin vatandaşları, imparatorlukları evlerine getiren petrole sahip olma lanetini durdurmakta neredeyse güçsüzdü ve anlaşma, Orta Doğu'ya çatışma, devrim ve savaş tohumlarını ekti - çünkü bu büyük güçler bu kaynağı elde etmeyi daha çok önemsiyorlardı. orada yaşayan insanlara verdikleri sözlere saygı duymaktansa. Bu kaynaklar başarıyla elde edildikten sonra, köşede başka bir küresel savaş belirliyordu. 1951'de ABD'nin Suudi Arabistan'la yaptığı anlaşma, halen yürürlükte ve bölgedeki siyasi işleyişi önemli ölçüde şekillendiriyor. Anlaşma etkili bir şekilde şuna indirgendi: Amerikalılar silah sağlayacak ve karşılığında petrol alacaklardı. Bu, iki ülke için karşılıklı olarak faydalı bir düzenlemeydi, ancak Suudi Arabistan'ın yeni silah akışı diğer ülkeleri de aynı çizgide kalmaya zorladı. ABD, Suudileri bölgedeki müttefikleri haline getirmişti ve ABD'nin sağladığı mühimmatla, diğer üreticileri etkileyip kontrol ederek Amerika'nın elçisi gibi hareket ettiler. [5]

İran'ın demokratik olarak seçilmiş lideri Muhammed Musaddık, petrolün - her şeyden önce - İran halkı için olması gerektiğini savunarak Suudilerle aynı ilişkiye sahip olunacağına inanmıyordu. Daha sonra petrol sahalarını kamulaştırdı ve birçok İngiliz ve Amerikan petrol şirketini ve diplomatı sınır dışı etti. Hem daha fazla petrol çıkarmak, hem emsal teşkil etmek hem de bölgede güç sağlamak için CIA ve MI6 bir darbe düzenleyerek eski İran Şahını iktidara getirdi. [6]

Bu da gösteriyor ki, petrol tehdit edildiğinde küresel güçler müdahale etmekten çekinmeyecek ve çıkarlarını acımasızca güvence altına alacak. Eylemleri, İran'la günümüzün birçok gerilimine yol açtı. Gerçekten de, İran Devrimi (1979) ve ülkenin bir İslam Cumhuriyeti statüsüne dönüşü, yorumcular tarafından İran'ın Batı'ya karşı giderek artan şiddetli güvensizliğinin bir yansıması olarak yorumlandı. Özellikle Orta Doğu'da petrol sahibi olma laneti, bölgeyi onlarca yıldır savaş ve şiddetle boğdu ve kolonizasyonun sonuçları ve petrol açlığı birçok ülkeyi savaşa sürükledi ve yüzbinlerce insanın ölümüne neden oldu. [7]

Ortadoğu'da neden başka yerlerden daha fazla savaş var? [8]

Orta Doğu'da meydana gelen hava saldırıları ve savaşların sayısı, onu dünyanın en çok savaştan zarar görmüş bölgesi haline getiriyor. Dünyanın başka hiçbir bölgesinde bu kadar çok karmaşık çatışma yoktur. Ortadoğu'da her gün hava saldırıları ve savaş ya da işgal tehditleri oluyor. Bölge, Rusya ve ABD gibi küresel güçler için bir rekabet alanıdır. Aynı zamanda, bölgesel güçlerin silah kaçakçılığı yapma ve ordularını sınırların ötesine gönderme konusunda cezasızlık hissettikleri bir alandır. Dünyanın başka hiçbir yerinde ulusal sınırların ötesinde faaliyet gösteren veya vekillere fon sağlayan ve silahlandıran bu kadar çok devlet yoktur.

Dronlar ve yeni teknolojiler Orta Doğu'da denenişor ve güncelleniyor. Bölge, yeni menzillerde balistik füze saldırıları, insansız hava aracı sürüleri ve Demir Kubbe, Ok 3 ve Patriots gibi hava savunmasının tehditleri düşürmek için kullanıldığını gördü. Karıştırma ve yeni teknoloji, Libya'da Türkiye'ye yardımcı oldu.

Ayrıca bölgenin Yemen, Libya ve Suriye'deki iç savaşları da devam ediyor. Katar ile Suudi Arabistan gibi başka yerlerdeki çatışmaları besleyen rekabetler de var. Dünyanın hiçbir yerinde F-35'ler, MiG-29'lar, S-400'ler ve diğer sistemler kullanılma şansıyla devreye girmiyor. Bölge, Soğuk Savaş sonrası ve Teröre Karşı Savaş sonrası dönemin uzun vadeli zorluklarını yaşıyor.

Orta Doğu, dünyanın en çok savaştan zarar gören bölgesi ve savaş o kadar çabuk bitmeyecek.

Orta Doğu Çatışmalarını Ateşlemek

Ortadoğu, dünyadaki diğer tüm bölgelerden daha fazla ticari bağlar, diplomatik etkileşim veya bölgesel örgütlerle değil, sert güç ve askeri güçle tanımlanır. Bu, bölgenin modern tarihi için böyle olmuştur ve yakın gelecekte de böyle kalacaktır. Yüzyıl önce Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden bu yana, Ortadoğu bölgesel türbölans ve iç çatışmalarla sarsıldı. [9]

Ortadoğu, dünyanın en militarize edilmiş bölgesidir. Dünya nüfusunun yüzde 6'sından azını oluşturmalarına ve GSYİH'sının yüzde 5'inden azına katkıda bulunmasına rağmen, 2013 ile 2017 yılları arasında dünyanın silah ithalatının yaklaşık üçte birini gerçekleştirdi - önceki beş yıllık döneme kıyasla payını iki katından fazla artırdı. . [10]

Suudi Arabistan, Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri, 2013 ile 2017 yılları arasında dünyanın en büyük dört silah ithalatçısından üçüydü (Cezayir ve Irak da ilk on içindeydi). BAE Yemen'de, Mısır Libya'da). [11]

Bu arada, 2013 ile 2017 yılları arasında dünyanın en büyük silah ihracatçısı olan ABD, küresel toplamın yaklaşık yüzde 34'ünü oluştuyordu ve onu Rusya, Fransa, Almanya, Çin ve Birleşik Krallık izliyor. Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere, Suudi Arabistan'ın ana tedarikçileri olurken, Amerika Birleşik Devletleri ve Fransa, BAE'nin yanı sıra Mısır'a da tedarik sağladı. Almanya, İsrail'in ana tedarikçisi olmaya devam etmesine rağmen, Arap ülkelerine satışlarını azalttı. [12]

Son savaşlarda ölen Müslüman sayısı

Ortadoğu'daki modern Batı savaşlarının gerçek ölü sayısını bilmek asla mümkün olmayabilir.

Anadolu Ajansı'na konuşan bir Türk bilim adamı, son 25 yılda savaşlarda 12,5 milyon Müslüman'ın öldürüldüğünü söyledi. Türk Tarih Kurumu Başkanı Refik Turan, Nisan 2018'de "Dünya Savaşları, Türkiye ve Suriye'nin Bitmeyen Güç Mücadeleleri Üzerine" konferansında şunları söyledi: son 25 yılda dünya 12,5 milyona ulaştı, bu neredeyse bir dünya savaşındaki kayıplara denk geliyor." [13]

Stephen Walt, ABD'nin kaybettiği her Amerikalı için yaklaşık 30 Müslüman öldürdüğünü söylüyor. "Müslüman ölümleri için kasıtlı olarak "düşük uç" tahminleri seçtim, bu nedenle bu rakamlar ABD için "en iyi durumu" sunuyor. Yine de ABD, kaybettiği her Amerikalıya karşılık yaklaşık 30 Müslüman öldürdü. Gerçek oran muhtemelen çok daha yüksektir ve Müslüman ölümleri için makul bir üst sınır (çoğunlukla yaptırım rejimi ve 2003 sonrası işgal nedeniyle Irak'taki daha yüksek "fazla ölüm" tahminlerine dayanmaktadır) bir milyon oldukça üzerindedir, bu da Kaybedilen her Amerikalı için 100 Müslüman ölümü." [14]

Sosyal Sorumluluk için Doktorlar (PRS) raporu [15]

Mart 2016 tarihli Washington DC merkezli Sosyal Sorumluluk için Doktorlar (PRS) raporuna göre, ABD önderliğindeki 'teröre karşı savaş' 2 milyon kadar insanı öldürdü, ancak bu, Batı'nın Irak ve Son yirmi yılda Afganistan. Mart ayında, Washington DC merkezli Sosyal Sorumluluk için Doktorlar (PRS), 11 Eylül saldırılarından bu yana 10 yıllık "Teröre Karşı Savaş"ta ölenlerin sayısının en az 1,3 milyon olduğu ve şu kadar olabileceği sonucuna varan dönüm noktası niteliğinde bir çalışma yayınladı. 2 milyon gibi yüksek. Nobel Barış Ödüllü doktorlar grubunun hazırladığı 97 sayfalık rapor, Irak, Afganistan ve Pakistan'da ABD önderliğindeki terörle mücadele müdahalelerinden kaynaklanan sivil kayıpların toplam sayısını ilk kez ortaya koyuyor.

PSR raporu, Kaliforniya Üniversitesi San Francisco Tıp Merkezi'nde sağlık uzmanlarına erişim ve eğitim direktörü Dr. Robert Gould ve Simon Sağlık Bilimleri Fakültesi'nden Profesör Tim Takaro'nun da aralarında bulunduğu, önde gelen halk sağlığı uzmanlarından oluşan disiplinler arası bir ekip tarafından yazılmıştır. Fraser Üniversitesi. Yine de, dünyanın önde gelen bir halk sağlığı kuruluşunun ABD-Britanya liderliğindeki "savaş" tarafından öldürülen insan sayısına ilişkin bilimsel olarak sağlam bir hesaplama üretmeye yönelik ilk çabası olmasına rağmen, İngilizce medya tarafından neredeyse tamamen karartıldı. terör".

PSR raporu, eski BM genel sekreter yardımcısı Dr. Hans von Sponeck tarafından "savaş kurbanlarına, özellikle Irak, Afganistan ve Pakistan'daki sivillere ilişkin güvenilir tahminler ile taraflı, manipüle edilmiş ve hatta hileli saldırılar arasındaki uçurumu daraltmaya önemli bir katkı" olarak tanımlanıyor. hesaplar".

Rapor, "teröre karşı savaş" zayıflıklarına ilişkin önceki ölü sayısı tahminlerinin eleştirel bir incelemesini yürütüyor. Ana akım medya tarafından en yaygın olarak yetkili olarak belirtilen rakam, yani Irak Ceset Sayısı (IBC) tahmini 110.000 ölü için ağır bir şekilde eleştireldir. Bu rakam, sivil ölümlerle ilgili medya raporlarının birleştirilmesinden elde edilmiştir, ancak PSR raporu bu yaklaşımda ciddi boşluklar ve metodolojik sorunlar tespit etmektedir. Örneğin, savaşın başlamasından bu yana Necef'te 40.000 ceset gömülmüş olmasına rağmen, IBC aynı dönemde Necef'te yalnızca 1.354 ölüm kaydetti. Bu örnek, IBC'nin Necef rakamı ile gerçek ölü sayısı arasındaki farkın ne kadar geniş olduğunu gösteriyor - bu durumda, 30'un üzerinde bir faktör.

Amerika'nın en uzun savaşının artık öngörülebilir akıbetine ulaştığı Afganistan'da ve Pakistan'ın komşu bölgelerinde 71.000'den fazla sivil hayatını kaybetti. Irak'ta ABD işgalinden bu yana 200.000'den fazla sivil savaşla ilgili doğrudan şiddet nedeniyle öldü. Suriye'de, ABD operasyonları, o ülkede savaşın başlamasından bu yana oradaki şaşırtıcı 227.000 sivil kayıp arasından yüzlercesini öldürdü. Pakistan, Somali ve Yemen'deki drone saldırıları ve diğer ABD askeri operasyonları binden fazla sivilin hayatına mal oldu. Bu rakamlar muhtemelen, Amerika Birleşik Devletleri'nin ateşlediği veya sürdürdüğü savaş bölgelerinde kapsamlı veri toplamanın zorluğu nedeniyle hafife alınmıştır. Ve katliamın boyutu, sakat bırakılan yüzbinlerce ve yerinden edilmiş, evleri ve toplumları yıkılmış veya şekli bozulmuş milyonlarca insanla daha da artıyor. [16]

Ortadoğu'da Amerika, Petrol ve Savaş

Orta Doğu petrolü, yirminci yüzyılın başlarından beri küresel güçleri ve küresel sermayeyi büyüledi. Bu tarihteki en göze çarpan ve en ünlü olay, Franklin D. Roosevelt'in Şubat 1945'te Mısır'ın Büyük Acı Gölü'nde USSQuincy'de Suudi Arabistan'ın kurucu hükümdarı Abdülaziz İbn Suud'u ağırlaması sırasında meydana geldi. Amerikan ulusal güvenliği ile. Aynı zamanda, Suudilerin Amerikan koruması karşılığında küresel pazarlara ucuz petrol tedarik edeceği yirminci yüzyılın en önemli stratejik ilişkilerinden birinin kurulmasına da yardımcı oldu. [17]

Körfez'de ABD'nin emrini yerine getirecek vekil devletler, yandaş devletler oluşturma ve güçlendirme çabası olarak başlayan şey, bunun yerine Amerikan askeri gücünün daha doğrudan projeksiyonları için bir kapı olduğunu kanıtladı. Jimmy Carter'ın [18] 1980'deki birliğin durumu konuşmasında ABD'nin Körfez'deki "hayati çıkarlarını" korumak için "askeri güç dahil gerekli her yolu" kullanacağına dair uyarısı açıkça gerçekleşti. Aslında, ambargonun ilk şokundan sonra, fiyatlardaki hızlı artış, Suudi Arabistan, Kuveyt, İran ve Körfez'in diğer yerlerindeki liderleri, elde ettikleri gelirleri yeniden yatırmaya ikna etmeye çalışan Amerikalı politika yapımcıları fazla rahatsız etmedi. yeni keşfedilen servetlerinin bir kısmını Batı ürünlerine ve en önemlisi Amerikan silahlarına harcayarak Batı'da hızla yükselen petrol fiyatları. [19]

Amerika Birleşik Devletleri otokratları tercih ettiğini 1953'te, Merkezi İstihbarat Teşkilatı İran'ın demokratik olarak seçilmiş başbakanı Muhammed Musaddık'ı devirmek ve Muhammed Rıza Şah Pehlevi'yi hükümdar olarak geri getirmek için bir darbe düzenlediğinde gösterdi. Petrol şirketleri, bölgenin başka yerlerindeki otoriterleri güçlendirmek için üzerlerine düşeni yaptı. 1950'ler ve 1960'lar boyunca ABD hükümet yetkilileri ve petrol şirketi yöneticileri, Arap milliyetçilerinin potansiyel gücünden ve Arap petrolünü millileştirme ve Amerikan ve Batı çıkarlarına yalvarmayı reddetme olasılığından korktular. Şirketler ve ABD hükümeti, böyle bir senaryo olasılığını ABD Soğuk Savaşı ve Basra Körfezi'ndeki maddi çıkarları için bir tehdit olarak değerlendirdi. [20]

Körfez otokratlarının çoğu fetihler, emperyal güçlerle ittifaklar veya her ikisi yoluyla iktidara geldi. Amerika Birleşik Devletleri'nin tercih edilen yandaşları, İran ve Suudi Arabistan yöneticileri, güçlerini kurmak ve sonra da sürdürmek için baskı ve işbirliği kombinasyonunu kullandılar. Ancak onlarca yıllık iktidardan sonra bile, hiçbir rejim vatandaşlarının gözünde fazla bir inandırıcılığa veya meşruiyete sahip değildi. Her ülkede önemli iç siyasi fay hatları belirgindi. [21]

Orta Doğu'da Birleşik Devletler, emperyal Britanya ve Fransa'nın önceki savaşlarını da üstlendi. Amerika'nın güdülerini temelde aynıydı: Orta Doğu petrolünü güvence altına almak ve Batı Asya, Doğu Akdeniz ve Hint Okyanusu'nda askeri güç tasarlamak. [22]

Ortadoğu'da 'bitmeyen savaşlarımız' başladıktan 30 yıl sonra, hala sonu görünmüyor [23]

Orta Doğu'daki ilk muharebe operasyonu, Başkan Dwight Eisenhower'ın Lübnan'ın Beyrut kentinde karaya Deniz Piyadeleri gönderdiği 18 Temmuz 1958'e kadar gerçekleşmedi. Mavi Yarasa Operasyonu, Lübnan'da değil Irak'ta bir darbeye başlatıldı. 17 Temmuz 1958'de Irak ordusu, Ortadoğu'daki en Batı yanlısı hükümeti, o zamanlar hem Irak'ı hem de Ürdün'ü yöneten Haşimi monarşisini devirdi. Kral II. Faysal ve ailesi vahşice katledildi.

Normalde temkinli olan Ike paniğe kapıldı ve Deniz Piyadelerini Beyrut'a göndererek, ikinci ve anayasaya aykırı bir görev süresi elde etme çabasına karşı bir halk isyanıyla karşı karşıya kalan Maronit Hristiyan bir başkanı destekledi. Başkan Eisenhower, tüm bölgenin, Batı emperyalizminin güçlerini bozguna uğratan, Arap dünyasında sömürgecilik karşıtı olarak selamlanan karizmatik Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdülnasır'ın eline geçmek üzere olduğundan endişeliydi. Ike, Nasır'ın bir Sovyet vekili olduğuna inanıyordu, ancak Bağdat'taki darbenin arkasında o yoktu. Aslında Nasser, Eisenhower kadar şaşırılmıştı.

Bir sonraki muharebe operasyonu aynı zamanda Nasırcılık ve Rus korkularını da içeriyordu. Mısır ve Sovyetler, 1962'de bir monarşiye karşı cumhuriyetçi bir darbeyi desteklemek için Yemen'e müdahale etti. Suudi Arabistan ve Ürdün, Mısır'a karşı kralcıları destekledi ve iç savaş çıktı. Mısırlılar, Suudi Arabistan'daki kralcı kampları bombaladı ve Kral Faysal, yardım için John F. Kennedy'ye başvurdu.

JFK, 1963'ün ortalarında Suudileri korumak için Birleşik Devletler Hava Kuvvetlerini gönderdi. Sert Yüzey Operasyonu altı ay sürdü. ABD Hava Kuvvetleri jetleri, Yemen sınırı boyunca muharebe hava devriyeleri uçurdu. Nasır Amerikalılarla karşı karşıya gelmek istemediği ve Kennedy bir savaş istemediği için gerçek bir çatışma yaşanmadı.

1964'ten sonraki yıllarda, bölgedeki Amerikan muharebe operasyonları genellikle kısa sürdü. Asker kaybettik. 8 Haziran 1967'de İsrail USS Liberty'ye saldırdığında otuz dört mürettebat öldürüldü. 23 Ekim 1983'te Beyrut'ta Ronald Reagan başka bir Lübnan iç savaşına aptalca müdahale ettiğinde iki yüz kırk bir Denizci ve denizci öldü. Reagan daha sonra akıllıca Lübnan'dan çekildi.

Reagan, 1980'lerde bölgenin en uzun modern konvansiyonel savaşı olan İran-İrak savaşına dahil oldu. Mayıs 1987'de Irak'ın USS Stark'a saldırarak 34 denizciyi öldürmesinin ardından, Reagan yönetimi savaştan İran'ı sorumlu tuttu. ABD Donanması, İranlılara karşı Basra Körfezi'nde bir yıldan fazla bir süredir ilan edilmemiş bir deniz savaşı yaptı. İran ve Irak'ın ateşkesi kabul etmesiyle sona erdi. Donanma, Bahreyn'de yalnızca küçük bir üs bırakarak Körfez'i büyük ölçüde terk etti. 1990'da Orta Doğu'da Türkiye dışındaki tek Amerikan askeri üssü orasıydı.

1908'den bu yana bölge, Ortadoğu'da kaçınılmaz olarak kaosa yol açan bölge dışı güçlerin - İngiltere, ABD, Rusya ve Çin gibi - müdahalelerine maruz kaldı. Petrol, bölgede despotik devletlerin doğuşunu ve kurulmasını da hızlandırdı. Aslına bakarsanız, petrol zengini ülkelerin çoğu, medeni ve siyasi haklarla ilgili olarak dünyanın en kötü ülkeleri arasında yer alıyor. Genellikle siyasi katılımı, seçimleri ve sivil özgürlükleri çok az olan veya hiç olmayan otoriter Devletler olarak etiketlenirler. [24]

Bu Petrol, aptal! [25]

Andrew E. Kramer, The New York Times'da yazdı. Kramer'in "şüphe"ye yaptığı atıf yetersiz bir ifadedir. Ayrıca, Seamus Milne'nin London Guardian'da yazdığı gibi, İngiliz yönetimi altında "Irak'ın zenginliğini sömürücü bir anlayışla yemek için" empoze edilen, nefret edilen Irak Petrol Şirketi'nin eski haline getirilmesinde askeri işgalin inisiyatifini ele almış olması kuvvetle muhtemeldir. "

Irak belki de dünyanın en büyük ikinci petrol rezervine sahiptir ve ayrıca çıkarılması çok ucuzdur: permafrost veya katranlı kum veya derin deniz sondajı yoktur. ABD planlamacıları için Irak'ın, dünyanın en büyük enerji rezervlerinin tam kalbinde, aynı zamanda büyük ABD askeri üslerine de ev sahipliği yapacak itaatkâr bir yandaş devlet olarak, mümkün olduğu ölçüde ABD kontrolü altında kalması zorunludur.

İşgalin birincil hedeflerinin bunlar olduğu, birbirini izleyen bahanelerin pusuyla her zaman yeterince açtı: kitle imha silahları, Saddam'ın El Kaide ile bağlantıları, demokrasinin teşviki ve sonuç olarak tahmin edildiği gibi keskin bir şekilde artan teröre karşı savaş. işgalin.

Geçen Kasım (2007), Başkan Bush ve Irak Başbakanı Nuri El Maliki'nin ABD Kongresi'ni, Irak parlamentosunu ve iki ülkenin halkını göz ardı eden bir "İlkeler Bildirgesi"ni imzalamasıyla yol gösterici kaygılar açıkça ortaya çıktı.

Deklarasyon, Irak'ta, muhtemelen şu anda ülke çapında inşa edilmekte olan devasa hava üslerini ve Bağdat'taki herhangi bir büyükelçiliğin aksine, şehir içinde bir şehir olan "büyükelçiliği" içerecek olan, belirsiz, uzun vadeli bir ABD askeri varlığı olasılığını açık bıraktı. Dünya. Bunlar terk edilmek için inşa edilmiyor.

Deklarasyon'da ayrıca Irak'ın kaynaklarının sömürülmesine ilişkin son derece küstah bir açıklama vardı. Irak ekonomisinin, yani petrol kaynaklarının yabancı yatırıma, "özellikle Amerikan yatırımlarına" açık olması gerektiğini söyledi. Bu, ülkenizi kontrol edebilmemiz ve kaynaklarınıza ayrıcalıklı erişim elde edebilmemiz için sizi işgal ettiğimizin duyurulmasına çok yakın.

Dünyanın önde gelen Batılı petrol şirketleri, Irak'ın güneydeki dev sahalarını genişletiyor - British Petroleum liderliğindeki Rumaila, Exxon tarafından yönetilen West Qurna-1 ve İtalyan Eni tarafından işletilen Zubair ve Shell liderliğindeki Majnoon güney sahası.

Kürdistan Bölgesi, yaklaşık 45 milyar varil petrol rezervine ve 110 trilyon fit küpten fazla gaza sahip. ExxonMobil, Gazprom Neft, Total ve Chevron gibi dünyanın en büyük enerji şirketlerinden bazılarının petrol ve gaz imtiyazları verdi. 2013'te Kürt yerleşim bölgesi, komşu Türkiye ile ikinci bir petrol boru hattı ve bir gaz boru hattının inşasını içeren milyarlarca dolarlık bir enerji paketi imzaladı.

Referanslar

[1] Ortadoğu'daki petrolün karmaşık hikayesi Mehmet Hasan Bulut – Daily Sabah 21 Kasım 2021

[2] age.

[3] age.

[4] Petrolün Laneti, Finlay Cormack – Retrospect Journal, 14 Mart 2021

[5] age.

[6] age.

[7] age.

[8] Ortadoğu'da neden başka yerlerden daha fazla savaş var? Seth J. Frantzman, Jerusalem Post, 15 Haziran 2020.

[9] Fueling Middle East Conflicts, Perry Cammack ve Michele Dunne – Carnegie Endowment, 23 Ekim 2018

[10] "Uluslararası Silah Transferlerinde Trendler, 2017," Stockholm Uluslararası Barış Araştırma Enstitüsü (SIPRI), Mart 2018.

[11] Kate Blanchfield, Pieter D. Wezeman ve Siemon T. Wezeman, "The State of Major Arms Transfers in 8 Graphics", SIPRI, 22 Şubat 2017, <https://www.sipri.org/commentary/blog/2017/durum-büyük-silah-transferleri-8-grafikler>.

[12] "Uluslararası Silah Transferlerinde Trendler, 2017," SIPRI, Mart 2018, https://www.sipri.org/sites/default/files/2018-03/fssipri_at2017_0.pdf.

[13] Uzmanlara göre son 25 yılda savaşlarda en az 12,5 milyon Müslüman öldü - Anadolu Ajansı 21 Nisan 2018

[14] Neden bizden nefret ediyorlar (II): ABD son 30 yılda kaç Müslüman öldürdü? Yazar Stephen M. Walt - Dış Politika, 30 Kasım 2009

[15] Değersiz kurbanlar: Batı savaşları 1990'dan beri dört milyon Müslümanı öldürdü, yazar Nafeez Ahmed –Middle East Eye, 18 Nisan 2016

[16] Teröre karşı verilen yirmi yıllık savaştan sonra, Müslümanların hayatlarının bir önemi var mı? yazar Ramzi Kassem – Washington Post 10 Eylül 2021

[17] Daniel Yergin, The Prize: The Epic Quest for Oil, Money, and Power (New York, 2008), 385–86; Lloyd C. Gardner, Three Kings: The Rise of an American Empire in the Middle East after II. Dünya Savaşı (New York, 2009), 19–25.

[18] Pozisyonumuzu kesinlikle açıklığa kavuşturalım: Herhangi bir dış gücün Basra Körfezi bölgesinin kontrolünü ele geçirme girişimi, Amerika Birleşik Devletleri'nin hayati çıkarlarına yönelik bir saldırı olarak değerlendirilecek ve böyle bir saldırı herhangi bir tarafça püskürtülecektir. askeri güç de dahil olmak üzere gerekli anlamına gelir. —Jim my Carter, sendikanın eyalet adresi, 23 Ocak 1980, Carter Doktrini hakkında bkz. Zbigniew Brzezinski, Power and Principle: Memoirs of the National Security Adviser, 1977–1981 (New York, 1983).

[19] Amerikan politika yapımcılarının liderleri petrol satışlarından elde edilen gelirleri Batı'ya yeniden yatırmaya ikna etme çabaları hakkında bkz. Cooper, Oil Kings. Robert Vitalis, America's Kingdom: Suudi Petrol Sınırında Efsane Yaratmak (Palo Alto, 2007). Aramco, ABD merkezli petrol devleri Chevron, Texaco, Exxon ve Mobil tarafından kurulan bir konsorsiyum olan Arabian American Oil Company'nin adıydı. Aramco, Suudi Arabistan tarafından tamamen kamulaştırıldığı 1980 yılına kadar onların mülkiyetinde faaliyet gösterdi.

[20] Yirminci yüzyılda Suudi kraliyet ailesinin kendi toprakları ve kaynakları üzerindeki hakimiyetini güçlendirmede ABD'li uzmanların rolü hakkında bkz. Toby Craig Jones, Desert Kingdom: How Oil and Water Forged Modern Saudi Arabia (Cambridge, Mass., 2010). Mark J. Gasiorowski, "İran'da 1953 Darbesi", International Journal of Middle East Studies, 19 (Ağustos 1987), 261–86. Nathan J. Citino, Arap Milliyetçiliğinden OPEC'e: Eisenhower, Kral Suud ve ABD-Suudi İlişkilerinin Oluşumu (Bloomington, 2002).

[21] Orta Doğu'da Amerika, Petrol ve Savaş, Toby Craig Jones - Journal of American History, Cilt 99, Sayı 1, Haziran 2012

[22] Orta Doğu'da Amerika'nın Seçim Savaşını Bitirmek Yazan Jeffrey D. Sachs - Uluslararası İlişkiler ve Sürdürülebilir Kalkınma Merkezi

[23] Ortadoğu'da "bitmeyen savaşlarımız" başladıktan 30 yıl sonra, Bruce Riedel - Brookings Enstitüsü 27 Temmuz 2020

[24] Ortadoğu'da Petrol: "Kara Altın"ın Kutsamaları ve Lanetleri Yazan Alessandro Ricci, Atlas Uluslararası İlişkiler Enstitüsü, 22 Şubat 2021

[25] It's the Oil, aptalca yazan Noam Chomsky, Khaleej Times, 8 Temmuz 2008

Dokuzuncu Bölüm

Arapların Filistinlilere İhaneti

2020'de Birleşik Arap Emirlikleri (BAE), Bahreyn, Sudan ve Fas, onlarca yıl önce sırasıyla 1979 ve 1994'te İsrail ile anlaşmalar imzalayan Mısır ve Ürdün'ün hamlelerinin ardından İsrail ile tartışmalı normalleşme anlaşmalarını duyurdu.

15 Eylül 2020'de Washington DC'de Beyaz Saray'ın güney bahçesinde düzenlenen törenle İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) Dışişleri Bakanı Şeyh Abdullah bin Zayed bin Sultan Al Nahyan ve Bahreyn Krallığı (Bahreyn) Dışişleri Bakanı Abdullatif bin Rashid Al Zayani, Orta Doğu'da barış ve işbirliğinin teşvik edilmesi çağrısında bulunan siyasi bir deklarasyon olan "İbrahim Anlaşmaları Deklarasyonu" adlı üçlü bir belgeyi imzaladı.

Princeton Üniversitesi'nde eski bir gazetecilik profesörü ve Ramallah'taki Al-Quds Üniversitesi Modern Medya Enstitüsü'nün kurucusu ve eski yöneticisi Daoud Kuttab'ı ödünç almak için, Sadece 1,4 milyonluk nüfusuyla BAE, küresel bir fikir birliğini bozuyor 423 milyon Arap ve 1.8 milyar Müslümanın elinde. BAE'nin kararından bir ay sonra, sadece 1,6 milyon nüfusa sahip Bahreyn de aynı şeyi yapacağını açıkladı. [1]

23 Ekim 2020'de Sudan, İsrail ile bağları normalleştirmeyi resmen kabul etti. Aynı gün Washington, Sudan'ın Dünya Bankası'na olan 1 milyar dolarlık borcunu temizlemek için bir mutabakat zaptı imzaladı. Sudan'ın İsrail ile ilişkileri normalleştirme kararı, ülke içindeki siyasi partiler tarafından geniş çapta kınandı. Ulusal Ümmet Partisi başkanı Fadul Allah Burma, "Geçiş hükümetinin böyle bir karar almaya hakkı yok ve bunu parlamentoya bırakacaklarını bile söylediler ama bırakmadılar" dedi. "Devrimden sonra [Başkan Ömer El Beşir'e karşı] dünyayla dengeli dış ilişkiler kuracağımız konusunda anlaştık ama bu olmadı" dedi. Komünist Parti'nin önde gelen üyelerinden Kamal Karar, normalleşme anlaşmasını "aşağılayıcı" olarak nitelendirerek, geçiş hükümetinin ülkenin borçlarını hafifletme umuduyla ABD sponsorluğundaki anlaşmayı imzaladığını ileri sürdü. [2]

Aralık 2020'de İsrail ve Fas, ABD'nin Fas'ın hem Rabat hem de Cezayir destekli Polisario cephesi tarafından talep edilen tartışmalı bir bölge olan Batı Sahra üzerindeki iddiasını tanımasıyla İsrail-Fas normalleştirme anlaşmasındaki ilişkilerini normalleştirme konusunda anlaştılar. Rabat, hareketin normalleşme olmadığını, daha ziyade 1993'te başlayan ancak 2000'de askıya alınan resmi ilişkilerin yeniden başlaması olduğunu söylüyor.

Rabat merkezli Sahra ve Afrika Stratejik Merkezi başkanı Abdel Fattah El-Fatihi, Fas'ın İsrail ile normalleşmesinin Sahra bölgesindeki konumu da dahil olmak üzere birçok nedenden kaynaklandığını söyledi. El-Fatihi, "Fas, İsrail'de 1,5 milyondan fazla Faslı Yahudi vatandaşı olan Yahudi vatandaşlarıyla bağlarını yeniden güçlendirmek de dahil olmak üzere çeşitli nedenlerle normalleşti" dedi. Fas'ın koronavirüs pandemisi sonrası turizm faaliyeti." [3]

"Bugünkü Suudi Arabistan'ın selefleri tarafından yönetilen Arap dünyası, bir asır önce Filistin üzerindeki egemenliğini isteyerek bir süper güce bıraktı. The History and Politics of the Bedouin: Reimagining Nomadism in Modern Filistin (Routledge, 2018) kitabının yazarı Seraj Assi, hiçbir şeyin değişmediğini söylüyor: Bölgesel kaostan ortasında çaresizce iktidara tutunan Arap liderler bir kez daha Filistinlileri sattılar. Washington'a giden yolun Kudüs'te başladığına inanmak, tıpkı bir asır önce Paris'e veya Londra'ya giden en kesin yolun Filistin'i geçmek olduğuna inandıkları gibi. Ancak tarih bize, siyasi hayatta kalma ve hayali bölgesel hırslar için Filistin ticaretinin felaketin başlangıcı olduğunu öğretiyor. [4]

Moskova merkezli bir Amerikalı akademisyen olan Andrew Korybko'ya göre, "Arap-İsrail normalleşmesi, bölgedeki ortalama Arapların duygularını yansıtmayan, kesinlikle seçkinler arası bir süreçtir. "İsrail'in ve bazı Arap ülkelerinin İran'ı kontrol altına alma girişimlerini daha alenen koordine etme arzusuyla ilgili stratejik amaçlar için geliştiriliyor. Bu sürecin sonuçları açıktır ve stratejik durum en azından uluslararası düzeyde değişmektedir. Bu sürece katılan Arap ülkelerinin sayısındaki artış, elitlerinin onları birleştiren Filistin davasına ilgisizliğini gösteriyor. Arap birliğinin arkasındaki itici güç olmak yerine, şimdi Arap ve Siyonist seçkinler arasındaki birliğin itici gücü olarak kabaca sömürülüyor. Nihai sonuç, Filistinlilerin meşru kendi kaderini tayin etme haklarına saygı gösterilmediği için acı çekmeye devam edecek olmasıdır. [5]

Brookings Doha Merkezi (BDC), 27 Ağustos 2020'de Filistin ve Arap dünyası üzerine, ilişkilerin mevcut durumunu ve bugün ve gelecekte Filistin kurtuluş hareketi için ne anlama geldiğini ele alan bir web semineri tartışmasına ev sahipliği yaptı. Jadaliyya'nın yardımcı editörü Mouin Rabbani, web seminerine 1970'lerin ortalarından itibaren Arapların yalnızca Filistinlileri desteklemekle kalmayıp, çatışmayı bir Arap-İsrail çatışması olarak gördüklerini söyledi; sayısında. Ardından, son on yıllarda Arap devletlerinin çoğunda yerel milliyetçiliğin ortaya çıkması nedeniyle durumun kısmen değiştiğine işaret etti. Buna ek olarak Rabbani, Camp David Anlaşmalarını Filistinliler ile Arap dünyası arasındaki ilişkilerde önemli bir dönüm noktası olarak gördü çünkü bu, Arap askeri seçeneğini ve Filistin diplomatik alternatifini masadan kaldırmıştı. Potansiyel bir Mısır-İsrail çatışmasının etkisi olmadan, Filistinliler diplomatik kozlarının ana unsurunu kaybettiler. Rabbani, on yıllar boyunca, 1960'larda Fas'la ve 1970'lerden sonra Umman'la olanlar da dahil olmak üzere Arap-İsrail ilişkilerinin gizli olduğunu ekledi. Ancak, Madrid konferansı ve Oslo anlaşması, Filistinlileri kendi davalarının ana savunucuları olmaktan çıkarıp tek sahibi haline getiren bir başka önemli dönüm noktasıydı. Rabbani, daha önce Arap ülkelerinin Filistin davasına destek için yarıştığını, ancak son zamanlarda ABD ile daha iyi ilişkiler için rekabet içinde olduklarına dikkat çekti. [6]

[Arap 'normalleştiriciler' neden İsrail ile ilişkiler konusunda halklarının onayını asla aramıyor? \[7\]](#)

AB'nin Basın Özgürlüğü ödülünün sahibi Libyalı akademisyen ve serbest gazeteci Dr. Arap Emirlikleri, Bahreyn, Fas ve Sudan Siyonist devleti kucaklayarak elde etmeyi umuyor? Gerçekten de, İsrail'in bu tür ülkelerle bağ arayışındaki acil ve uzun vadeli hedefleri nelerdir? Ne de olsa, onunla sınır komşusu değiller ve sömürge ileri karakolu olarak onunla herhangi bir askeri çatışmaya girmediler mi?

Dr Mustafa Fetouri, yakın Arap tarihinin bu sorulara bazı cevaplar verdiğini savunuyor:

Merhum Enver Sedat 1977'de İsrail'i ziyaret ettiğinde, Arap Devletleri Birliği'nin 1967 Hartum Zirvesi'nden sonra kabul edilen ve meşhur "Üç Hayır" olarak bilinen kararını bozdu: İsrail ile barış yok, İsrail'i tanıma yok, İsrail ile müzakere yok". 1967 savaşında İsrail tarafından işgal edilen Mısır topraklarını kurtarmak istiyordu. O zamanlar tüm Arap ülkeleri tarafından dışlanmış olan İsrail, çoğu Afrika ve Latin Amerika devleti de dahil olmak üzere diğer birçok ülkeyle normal diplomatik ilişkiler kurmakta zor zamanlar yaşıyordu. Arap dayanışması başarılı oldu. Siyonistleri diplomatik olarak tecrit ederek, onları Filistin halkına baskı yapan ve Filistin ve ötesindeki Arap topraklarını işgal eden kişiler olarak teşhir ederek.

O halde İsrail'in ana hedefi bu izolasyonu kırmak ve mümkün olduğu kadar çok ülkeye ulaşmaktı ve bunu yapmanın en iyi yolu, bırakın dört Arap ülkesiyle savaşan en büyük ve en güçlü Arap ülkesi olan Mısır'ı, herhangi bir Arap ülkesiyle ilişkiler kurmaktı. Siyonist devlete karşı savaşlar.

2019-2020'de yapılan bir ankette, Mısırlıların yüzde 85'i İsrail ile herhangi bir diplomatik ilişkiye karşı olduklarını söyledi, bu da Ramazan'ın bu resim nedeniyle neden hor görülmesi ve öfkeyle karşılandığını açıklıyor. Mısır ve ötesindeki Arapların ezici çoğunluğuna göre, İsrail hala tehdit edici bir düşman ve Arap devletleri tarafından boykot edilmelidir.

Bu kamusal ret, Filistin halkının apartheid İsrail'in elinde çektiği acıyla doğrudan bağlantılıdır. Öte yandan İsrail, Filistinlilere karşı akla gelebilecek her türlü zulmü gerçekleştirmeye devam ediyor ve bu, Arap halkının zaten uzak olan bunu kabul etme şansını daha da azaltıyor.

Siyonist İsrail'in BAE, Bahreyn, Sudan ve Fas gibi diğer Arap ülkeleriyle farklı türde bir barış aramasının ana nedenlerinden biri budur. İsrail'in şu anki hedefi, Mısır'la Barış Antlaşması'nı imzaladığı zamanki gibi savaşa karşı barış değil. Son yirmi yıldır sergilediği tavır bu anlamda barış istemediğini gösteriyor.

Bunun yerine İsrail, Filistin'deki tüm çatışmanın tarihi anlatısının içini boşaltmaya çalışıyor ve yavaş yavaş onun yerine, Filistin'in aslında Yahudi halkının vaat edilmiş toprakları olduğunu ve Filistinlilerin hiçbir zaman bir ulus olarak var olmadığını söyleyen kendi anlatısını koyuyor. Bu, Filistin'in gerçekten de topraksız insanlar (Yahudi diasporası) için insansız bir ülke olduğuna dair uzun süredir devam eden Siyonist inanca dayanmaktadır. Bunun devam etmesi için, saf bir Yahudi devleti olarak kalmalı ve sürekli genişlemelidir - daha fazla Arap toprağı işgal ederek değil, çarpık tarih yoluyla onların zihinlerinde yer edinerek. İsrail için barış artık Filistinliler pahasına ne pahasına olursa olsun normalleşme anlamına geliyor.

Burada rol oynayan iki faktör daha var: Birincisi, yeni düşmanın İsrail değil, İran olduğu fikri. Bu, İsrail'i, İran'a yakınlıkları nedeniyle kendilerini koruyamayan BAE ve Bahreyn gibi ülkeler için doğal bir müttefik haline getiriyor. Ve ikincisi, Suudi Arabistan tarafından desteklenen ve ABD tarafından üretilen, Şii çoğunluklu İran'dan gelen Şii tehdidinin, ortak düşmanlarına dayanarak müttefiklerin ona karşı dizilmesi gereken daha ciddi bir tehdit olduğunu söyleyen fikir; yani İran.

İsrail'in yeni Arap dostları, İsrail işgalcisini kucaklayarak Washington'dan daha fazla iyilik gördüklerine inanıyorlar. Bu, Sudan ve Fas'ın neden İsrail ile ilişkileri normalleştirdiğini açıklıyor -aslında Dr Mustafa Fetouri, eski ABD Başkanı Donald Trump'ın İsrail ile normalleşmeyi Washington-Hartum arasındaki yakınlaşma için bir koşul haline getirdiği sonucuna varıyor.

Theodor Herzl, Osmanlıları Filistin'i satmaya nasıl ikna edemedi?

İngiliz İmparatorluğu'nun emriyle Filistin'in sömürgeleştirilmesini başlatan tartışmalı Balfour Deklarasyonu'ndan çok önce, Siyonizm'in önde gelen kurucularından biri olan Theodor Herzl, bir Yahudi ülkesi için Osmanlı devletine başvurdu. 1896'da Herzl bir emlak fırsatı sezdi ve Osmanlı Padişahı II. Abdülhamid'in geri çeviremeyeceğini düşündüğü bir anlaşmayla İstanbul'a geldi. Osmanlı devleti, 19. yüzyılın sonunda bugünkü değeri 11,6 milyar dolar olan birikmiş borç yükü altında gıcırdamaktaydı. Borç, İngilizler, Fransızlar, Almanlar, Avusturyalılar, İtalyanlar ve Hollandalılar gibi Avrupa güçlerini temsil eden Osmanlı Umumi Borçlar İdaresi adı verilen bir araçla kontrol ediliyordu. Bu, Avrupalı sömürgeci güçlere Osmanlı devleti içinde nihayetinde onun mahvolacağını kanıtlayacak bir kontrol düzeyi sağladı. [8]

Tarihsel bir kayda göre Herzl, Yahudilerin Filistin'i kolonileştirmeleri için bir ferman çıkarması için Osmanlı Sultanına 20 milyon pound (bugünkü para birimiyle yaklaşık 2,2 milyar dolar) ödemeyi teklif etti. Sultan II. Abdülhamid, 1896'da Herzl'in muhatabı Philip de Newlinski'ye, "Eğer Bay Herzl, benim olduğun kadar senin de dostunsa, ona bu konuda bir daha adım atmamasını öğüt. Ben bir adım bile satamam." toprak, çünkü orası bana değil, halkıma ait. Halkım bu İmparatorluğu kanlarıyla savaşıyor kazandı ve kanlarıyla gübreledi. Yine izin vermeden onu kanımızla kaplayacağız. elimizden alındı." [9]

Herzl nihayet 1901'de Sultan II. Abdülhamid ile yüz yüze görüştüğünde, Yahudi finansörlerin İstanbul'da bir şirket kurabileceklerini ve zamanla Osmanlı borçlarını Avrupalı güçlerden satın alabileceklerini önerdi. Karşılığında, Filistin'deki bazı topraklara özerklik verilebilir ve Yahudi göçü için bir hedef haline gelebilir. Herzl'in fikri, bağımsızlık konusunda bir uzlaşmaydı, ancak II. Abdülhamid, İmparatorluk içindeki dış borçları konsolide etme fikrine hevesliyken, bunun, Filistin'deki Yahudilerin sömürgeleştirilmesiyle bağlantılı olmayacak ayrı bir anlaşma olduğunu ileri sürdü.

Osmanlı'nın Berlin Büyükelçisi Ahmet Tevfik Paşa, İstanbul'a gönderdiği ayrıntılı bir raporda, "Siyonizm hakkında hiçbir hayale kapılmamamız gerektiğini" yazıyordu. komşu ülkelere doğru." Sultan II. Abdülhamid anılarında, Herzl'in devleti toprak üzerindeki nihai niyetleri konusunda aldatmaya çalıştığını belirtti. Osmanlı şüpheleri daha sonra doğrulandı, Herzl İstanbul'a başvurmanın sonuç vermeyeceğini anlayınca İngilizlerle ittifak kurdu - gerisi tarih oldu. [10]

Sultan iktidara gelene kadar bunun farkına vararak; İsrail'in yaratılması mümkün değildir. Theodore Herzl, masonlarla ittifak yaparak Sultan II. Abdülhamid'i devirmek için bir plan yaptı. 1909'da 33 yıllık saltanatına son veren askeri darbe sonucu padişahın devrilmesiyle başladı. Osmanlı İmparatorluğu'nun son güçlü padişahıydı. Tahttan indirilmesinden 10 yıl sonra Osmanlı İmparatorluğu çöktü. Sultan II. Abdülhamid, Mekke, Medine ve Kudüs'ü aynı anda koruyan son Müslüman hükümdardı. Siyonistler planlarında başarılı oldular ve ardından İsrail kuruldu. İnandığı şey için savaştı.

Osmanlı'nın Filistin konusunda reddettiği Araplar kabul edecek mi?

Kıdemli Lübnanlı siyasetçi Walid Joumblatt, Yahudi siyasetçi Theodor Herzl'in Filistin topraklarını satın alma teklifine Osmanlı imparatorluğunun tepkisi ile "yüzyılın anlaşması" olarak bilinen ABD'nin arka kanal Orta Doğu planına Arapların tepkisi arasında bir karşılaştırma yaptı. . Herzl (1860-1904), orada bir Yahudi devleti kurmak amacıyla Filistin'e Yahudi göçünü teşvik eden modern Siyonist hareketin kurucusuydu. [11]

Lübnan'daki Dürzi cemaatinin lideri Joumblatt 26 Haziran'da Twitter'da "Sultan II. Abdülhamid döneminde Herzl, Yahudileri oraya göndermek için Filistin'i satın almak istedi, ancak Sultan [teklifi] reddetti." , 2019. "Bugün Bahreyn'de, [kıdemli ABD danışmanı] Herzl'in torunu Jared Kushner, halkını Ürdün, Sina, Lübnan, Suriye ve diasporaya nakletmek için Araplardan Filistin'i satmalarını isteyecek" dedi. "Osmanlı'nın reddettiğini Araplar kabul edecek mi?" O sordu. [12]

28 Haziran 1890'da Sultan II. Abdülhamid, Siyonistlerin Şahan krallıklarında (Osmanlı toprakları) barınmalarını yasaklayan ve geldikleri yerlere geri gönderen bir saltanat fermanı çıkardı. Fermana göre Padişah, Osmanlı topraklarının özellikle Filistin Yahudilerine satışını yasaklamış ve bu emirleri uygulamak için özel bir polis birimi kurmuştur. [13]

Referanslar

[1] Proje Sendikası

[2] Anadolu Ajansı

[3] age.

[4] Araplar Filistin'e Nasıl İhanet Etti – Yine yazan Seraj Assi, Haaretz, 5 Şubat 2020

[5] Tehran Times 10 Mayıs 2021

[6] Filistin ve Arap dünyası üzerine Brookings Doha Center (BDC) web semineri - 27 Ağustos 2020

[7] Arap 'normalleştiriciler' neden İsrail ile ilişkiler konusunda halklarının onayını asla aramıyor? Dr Mustafa Fetouri, The Middle East Monitor – 16 Haziran 2022

[8] Theodor Herzl Osmanlıları Filistin'i satmaya nasıl ikna edemedi? Yazan Elis Gjevori - TRT World, 25, 2021

[9] age.

[10] age.

[11] Osmanlı'nın Filistin konusunda reddettiğini Araplar kabul edecek mi? – Anadolu Ajansı, 26 Haziran 2019

[12] age.

[13] age.

Onuncu Bölüm

İslam İşbirliği Teşkilatı'nın (İİT) başarısızlığı

İslam İşbirliği Teşkilatı (İKÖ), Birleşmiş Milletler'den sonra dünyanın en büyük ikinci hükümetler arası kuruluşudur.

Eylül 1969'da eski Kudüs Müftüsü'nün tüm İslam ülkelerine Fas'ın Rabat kentinde yapılacak Birinci İslam Zirvesi'ne katılma çağrısı yapması üzerine kuruldu.

Zirve, Ağustos 1969'da Kudüs'teki kutsal Mescid-i Aksa'ya düzenlenen kundaklama saldırısına yanıt olarak düzenlendi. Bu tarihi toplantı, İİT'nin oluşumunda etkili oldu ve İslami dayanışma, İslam devletleri arasındaki işbirliğini ve alışverişi artırmanın çerçevesi haline geldi.

1971'de Müslüman Dışişleri Bakanları Konferansı, İKT Şartını onaylayarak İKT'yi resmen kurdu. Bugün İİT, toplam nüfusu yaklaşık iki milyara ulaşan 57 üye devletten [1] oluşmaktadır.

2005 yılında İKT, terörizm, İslamofobi, kötü yönetim ve ekonomik eşitsizlik gibi konuları ele almak için on yıllık bir planı kabul etti.

İİT Tüzüğü, Örgütün hedeflerini belirledi. En önemlisi, hedefler şunlardır:

1. Üye Devletler arasındaki kardeşlik ve dayanışma bağlarını güçlendirmek ve pekiştirmek;
2. Üye Devletlerin ortak çıkarlarını korumak ve meşru amaçlarını desteklemek ve özelde İslam dünyasının ve genel olarak uluslararası toplumun karşılaştığı zorluklar karşısında Üye Devletlerin çabalarını koordine etmek ve birleştirmek;
3. Kendi kaderini tayin etme ve içişlerine karışmama hakkına ve her Üye Devletin egemenliğine, bağımsızlığına ve toprak bütünlüğüne saygı göstermek;
4. Ortak çıkarlarını güvence altına almak için Üye Devletlerin küresel siyasi, ekonomik ve sosyal karar alma süreçlerine aktif katılımını sağlamak;
5. BM Şartı ve uluslararası hukukta öngörüldüğü şekilde halkların haklarına verdiği desteği yeniden teyit etmek;
6. İslam içi ekonomik ve ticari işbirliğini güçlendirmek; bir İslami Ortak Pazarın kurulmasına yol açan ekonomik entegrasyonu sağlamak için;
7. Üye Devletlerde sürdürülebilir ve kapsamlı insani gelişme ve ekonomik refahı sağlamak için çaba sarf etmek;

8. İslam'ın gerçek imajını korumak ve savunmak, İslam'ın karalanmasına karşı mücadele etmek ve medeniyetler ve dinler arasında diyalogu teşvik etmek;

9. Bilim ve teknolojiyi ilerletmek ve geliştirmek ve bu alanlarda Üye Devletler arasında araştırma ve işbirliğini teşvik etmek; [2]

İİT Tüzüğü ayrıca şöyle der: Tüm Üye Devletler, diğer Üye Devletlerin ulusal egemenliğine, bağımsızlığına ve toprak bütünlüğüne saygı göstermeyi taahhüt eder ve başkalarının iç işlerine karışmaktan kaçınır. İİT üyeleri dünya nüfusunun yüzde 22'sini temsil ediyor, dünya GSYİH'sının yüzde 2'sine, dünya ticaretinin yüzde 1,3'üne ve yatırımların yalnızca yüzde 1,5'ine sahip. İİT nüfusunun yüzde yirmi beşinin tıbbi tesislere veya güvenli içme suyuna erişimi yok. Nüfusun yarısı, en yoksul olarak sınıflandırılan yoksulluk sınırının altında yaşıyor. [3]

İslam ülkelerinin bu iç karartıcı tablosu sadece ekonomik ve sosyal alanlarla sınırlı değil, eğitim ve teknoloji alanında da aynı derecede hayal kırıklığı yaratıyor.

İİT üyesi ülkeler, dünyadaki enerji kaynaklarının yüzde 70'ine ve mevcut hammaddelerin yüzde 40'ına sahiptir, ancak GSYİH'leri dünya GSYİH'sının yalnızca yüzde 5'i kadardır. Müslüman ülkeler eğitim ve teknolojide sefil bir şekilde geri kalmışlardır.

Hindistan'da 3.000 ve Birleşik Krallık'ta 5.000 ile karşılaştırıldığında her yıl yalnızca 500 doktora üretiyorlar. Eğitim veya araştırma kurumlarının veya mükemmeliyet merkezlerinin hiçbirisi dünyada ilk 100'de yer bulamıyor. [4] İİT, bu krizlerin hiçbirine anlamlı bir şekilde yanıt veremedi veya her zirvenin sonunda yüksek sesli açıklamalar yapmak dışında herhangi bir düşünce ve eylem birliği gösteremedi. Krizleri kontrol altına almak veya trajedileri önlemek için hiçbir şey yapılmadı. İİT sadece sessiz bir seyirci olarak kaldı.

İİT, varlığının 53. yılını Eylül 2022'de yarıştı. İİT'nin üye sayısı şimdiye kadar 25'ten 57'ye yükseldi ve Gözlemci Devletler: Bosna Hersek, Rusya, Tayland, Orta Afrika Cumhuriyeti ve Türkiye. Kuzey Kıbrıs Cumhuriyeti. [5] Eylül 2022'de İİT, kuruluşunun 23. yılını kutladı, ancak varlığının 23 yılı boyunca üye devletler arasında devletler arası farklılıklar, Batı dünyasının büyük etkisine sahip düşmanca dış politika ve bölgesel anlaşmazlıklar olduğu için uyum ve birlik yaratmayı başaramadı.

Altı büyük felaket

İslam Dünyası kuruluşundan bu yana altı büyük felakete tanık oldu ve bu felaketler onu uluslararası siyasette neredeyse sıfıra indirdi.

1. Doğu Pakistan Fiyaskosu (1971); 2. Afganistan'a Sovyet müdahalesi (1979-1989); 3. İran-Irak savaşı (1980-1988); 4. İsrail'in Lübnan'a saldırısı (1982); 5. ABD'nin Afganistan'ı işgali (2001-2021); 6. ABD'nin Irak'ı işgali (2005-2011)

1971'de Hindistan'ın silahlı müdahalesiyle Pakistan'ın parçalanması, 1982'de İsrail'in Lübnan'ı işgali, İran-Irak savaşı, Sovyetlerin Afganistan'a müdahalesi ve ABD'nin Irak'ı işgali birlik, onur ve egemenliğine ölümcül bir darbe indirmiştir. Müslüman dünyasının. İİT, bu krizlerin hiçbirine anlamlı bir şekilde yanıt veremedi veya her zirvenin sonunda yüksek sesli açıklamalar yapmak dışında herhangi bir düşünce ve eylem birliği gösteremedi. Krizleri kontrol altına almak veya trajedileri önlemek için hiçbir şey yapılmadı. İİT sadece sessiz bir seyirci olarak kaldı. [6]

Sharifi'nin (2014) belirttiği gibi, İİT siyasi ve stratejik meseleleri çözmede başarılı olmadı: Örgüt, İsrail-Filistin konusunda uyumlu bir Müslüman bakış açısını takiben, kendi seçim bölgesi içinde savaşı önlemek gibi çok önemli konularda işbirliğini sağlamakta defalarca başarısız oldu. sorunu, İslam Dünyası içindeki mezhepsel rekabet ve çatışmaların bir kenara bırakılması ve aşırılıkçılıkla mücadele edilmesidir. Üye Devletler, siyasi meselelerde sürekli olarak sapan pozisyonlar alarak fikir birliğini veya kararların geçmesi için gerekli olan üçte ikilik çoğunluğun elde edilmesini engelliyor. [7]

İİT üyeleri arasında tek birleştirici güç İslam'dır, aksi halde aralarında ciddi farklılıklar vardır. Ayrıca çoğu üye devlet, İKT'den daha öncelikli olduğu düşünülen diğer bölgesel örgütlerin üyesi olduğundan, İKT'nin güvenilirliği ve gücü sınırlı kalmaktadır.

14. İKT zirvesinde hırçınlık

İİT'nin ana başarısızlıkları arasında uyum ve birlik eksikliği, üye devletler arasında devletler arası farklılıklar olduğu için Şii-Sünni çatışması, Batı dünyasının büyük etkisi ve toprak anlaşmazlıkları olan düşmanca dış politika yer alıyor.

İİT'nin üyeler arasında birliği sağlayamaması en iyi şekilde 31 Mayıs 2019'da Suudi Arabistan'ın Mekke kentinde düzenlenen 14. İKT zirvesinde yansıtılır.

Mekke Zirvesi "Gelecek İçin Birlikte" başlığıyla gerçekleştirildi. Kral Selman'ın başkanlığında düzenlenen zirve, İslam dünyasındaki güncel meseleler ve olaylar hakkında ortak bir duruş geliştirmeyi amaçlıyordu.

Acil Arap Ligi ve Körfez İşbirliği Konseyi (GCC) zirvelerinden önce gelen 14. İKT zirvesi 30 Mayıs 2019'da yapılacak. Suudi dışişleri bakanlığı zirvelerin gerekçelerini, ikisi İran'a ait dört petrol tankerine yönelik "sabotaj saldırıları" olarak gösterdi. Suudi Arabistan, BAE'deki Fujairah açıklarında ve ayrıca Yemen ordu güçlerinin Krallık'taki iki büyük petrol pompalama istasyonuna gerçekleştirdiği misilleme amaçlı drone saldırıları.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Mekke zirvesi, Husi isyancılarla savaşan Suudi/batı destekli Yemen Cumhurbaşkanı Abdu Rabuh Mansour Hadi hükûmetine desteğini yineledi. Konferans, Yemen Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Sayın Cumhurbaşkanı Abdu Rabuh Mansour Hadi tarafından temsil edilen Yemen'de anayasal meşruiyete ve Yemen'de güvenlik, siyasi ve ekonomik istikrarı sağlamaya yönelik ulusal çabalarına verilen desteğin devam ettiğini yineledi ve oturumların yeniden başlamasını takdir etti. Yemen Devlet kurumlarının eski haline getirilmesi ve güçlendirilmesine yönelik bir adım olarak Yemen Parlamentosu ve Parlamento'ya yeni bir başkanlığın seçilmesi. BM'nin Körfez İşbirliği Konseyi Girişimi ve Uygulama Mekanizmasının tam olarak uygulanmasına ve Yemen Ulusal Diyalog Konferansı'nın çıktılarına dayalı siyasi bir çözüme yönelik siyasi süreci sürdürmesine, uluslararası meşruiyet kararlarıyla, özellikle de BM Güvenlik Konseyi Kararıyla tutarlı olarak desteğini teyit etti. 2216 (2015). Üçlü doğrulama süreci de dahil olmak üzere, 2451 ve 2452 sayılı Güvenlik Konseyi Kararları uyarınca İsveç toplantılarının sonuçlarının uygulanmasını destekledi. [8]

İİT zirvesi, Suudi Arabistan'ın küresel petrol kaynaklarını hedef alan petrol pompalama istasyonlarına yönelik bir "terörist saldırıyı" kınadı. Zirve bildirisinde ayrıca, Birleşik Arap Emirlikleri'nin karasuları yakınlarında dört gemiye yönelik uluslararası deniz trafiği güvenliğini tehdit ettiğini söylediği "sabotaj operasyonları" da kınandı. Konferans, Umman Denizi'ndeki Birleşik Arap Emirlikleri Devleti'nin ekonomik sularında dört sivil ticari gemiyi hedef alan yıkıcı eylemleri, uluslararası deniz trafiğinin güvenliğini ve emniyetini tehdit eden bir suç eylemi olarak değerlendirerek şiddetle kınadı ve çağrıda bulundu. uluslararası toplum, deniz trafiğinin ve güvenliğinin sağlanması ile bölgenin istikrar ve güvenliğinin sağlanmasında üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmelidir. [9]

İran reddediyor

İran, İslam İşbirliği Teşkilatı'nın (İİT) 14. zirvesinin ardından yayınlanan nihai bildiriye, tüm İİT üye ülkelerinin görüşlerini yansıtmadığını söyleyerek reddetti. Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Abbas Musavi, zirveye ev sahipliği yapan Suudi Arabistan'ı "İran aleyhindeki iddiaları dengelemek için kutsal Ramazan ayını ve kutsal Mekke şehrini kullanmakla" suçladı. [10]

Musavi ayrıca Riyad'ı "Uluslararası Kudüs Günü ve İİT zirvesinin Filistin halkının hakları için baskı yapma fırsatını kaçırmakla ... ve bunun yerine Müslüman ve bölge ülkeleri arasında anlaşmazlık çıkarmayı seçmekle" suçladı.

Musavi, İİT üye devletlerinin liderlerinin "Filistin meselesinin bölücü politikaların gölgesinde kalmasına izin vermeyeceklerini" umduğunu dile getirdi.

İran, Suudi Arabistan'ın komşu ve Arap ülkeleri İran'a karşı bir araya getirme girişiminin "ABD ve Siyonist rejimin İslam Cumhuriyeti'ne karşı yürüttüğü beyhude bir sürecin devamı" olduğunu söyleyerek Arap zirvesinin açıklamasını da kınadı.

Suriye reddediyor

Suriye, İslam İşbirliği Teşkilatı'nın (İİT) Mekke'de düzenlediği zirve sonrası yaptığı açıklamayı, bunun Suriye'nin iç işlerine müdahale olarak kabul edilemez olduğunu söyleyerek reddetti.

İİT'nin Suriye ile ilgili bildirisinde şu ifadeler yer verildi: "Konferans, Suriye'nin birliğini, egemenliğini, toprak bütünlüğünü ve sosyal uyumunu koruma ihtiyacına ilişkin ilkeli tutumunu teyit etmiş ve Cenevre I Bildirisi ile tutarlı olarak Suriye krizinin siyasi çözümüne desteğini yinelemiştir. tam yürütme yetkilerine sahip karşılıklı mutabakata varılmış bir geçiş yönetim organı ve Güvenlik Konseyi'nin 2254 sayılı kararı, çoğulcu bir temel üzerine kurulu yeni bir Suriye Devletinin kurulmasına yol açacak olan Suriye liderliğindeki ve Suriye'nin sahip olduğu bir siyasi geçiş sürecini uygulamak amacıyla kanun önünde eşitlik, hukukun üstünlüğü ve insan haklarına saygı ilkelerinin hakim olduğu demokratik ve sivil bir sistemdir. Konferans ayrıca Uluslararası Suriye Destek Grubu'na ve BM Özel Temsilcisi'ne müzakere sürecini yeniden başlatma desteğini teyit etti." [11]

Suriye, Mekke'deki acil Arap zirvesinin sonunda yayınlanan bir bildiriye de yalınladı. Suriye Dışişleri Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, "Suriye, Suudi Arabistan'da düzenlenen acil Arap zirvesinin sonuç bildirgesinde İran'ın Suriye'nin içişlerine müdahalesine ilişkin beyan edilenleri reddetmekte ve bu tebliğde bahsedilenleri Suriye iç meselelerine kabul edilemez bir müdahale olarak görmektedir. "

"Suriye, İran'ın varlığının meşru olduğunu, çünkü Suriye hükümetinin talebi üzerine geldiğini ve zirvedeki bazı katılımcıların sponsorluğunda Suriye'nin terörle mücadele çabalarına katkıda bulunduğunu yineliyor." "Zirve, meşruiyeti olmayan ve çeşitli terör gruplarına sınırsız destek sağlamayı ve Suriye çatışmasını uzatmayı amaçlayan Suriye krizine diğer ülkelerin müdahalesini kınamak içindi."

Arap Tebliği

Körfez İşbirliği Konseyi (GCC) liderleri ve zirveye katılan Arap Birliği üyelerinden birer nihai bildiri, Suudi Arabistan ve BAE'nin haklarını destekledi. saldırılara karşı çıkarlarını savunmak.

Arap Birliği Genel Sekreteri Ahmed Aboul Gheit tarafından okunan açıklamada liderler, "İran, Arap devletlerinin egemenliğine saygı duymalı ve bölgedeki güvenlik ve istikrarı tehdit eden ölkelerin içişlerine karışmayı bırakmalı.
"

Ancak zirvede Arap devletleri arasında tam bir görüş birliği sağlanamadı ve Irak Arap bildirisine itiraz etti.

Irak Cumhurbaşkanı Barham Salih, Arap liderlere İran'ın güvenlik ve istikrarının tüm Müslüman ve Arap devletlerinin çıkarına olduğunu söyledi. Bin 400 kilometrelik sınırı ve [İran ile] bir takım ilişkileri paylaştığımız için güvenliğinin hedef alınmasını ummuyoruz" dedi. "Dürüst olmak gerekirse, komşu bir İslam ölkesinin güvenliği ve istikrarı Müslüman ve Arap devletlerinin çıkarıdır." [12]

Referanslar

[1] İslam İşbirliği Teşkilatı, yirmi altısı Asya'dan, yirmi yedisi Afrika'dan, ikisi Avrupa'dan ve ikisi Güney Amerika'dan olmak üzere elli yedi (57) Müslüman Devletten oluşmaktadır. Bunlar Afganistan, Arnavutluk, Cezayir, Azerbaycan, Bahreyn, Bangladeş, Benin, Burkina Faso, Brunei, Kamerun, Çad, Komorlar, Fildişi Sahili, Cibuti, Mısır, Gabon, Gambiya, Gine, Gine-Bissau, Guyana, Endonezya, İran, Irak, Ürdün, Kuveyt, Kazakistan, Kırgızistan, Lübnan, Libya, Maldivler, Malezya, Mali, Moritanya, Fas, Mozambik, Nijer, Nijerya, Umman, Pakistan, Filistin, Katar, Suudi Arabistan, Senegal, Sierra Leone, Somali, Sudan, Surinam, Suriye, Tacikistan, Türkiye, Tunus, Togo, Türkmenistan, Uganda, Özbekistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Yemen. Bu üye devletler, Filistin dışında Birleşmiş Milletler Teşkilatına da üyedir. Filistin, Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nda gözlemci statüsüne sahiptir.

[2] İİT web sitesi

[3] Şafak Karaçi, 2009

[4] Şafak Karaçi, 2009

[5] İKT, bu daimi üyelerin yanı sıra bazı devlet ve kuruluşlara da gözlemci statüsü vermiştir. Gözlemci devletler Bosna Hersek, Orta Afrika Cumhuriyeti, Rusya ve Tayland'dır. Gözlemci Müslüman Örgütler Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi, Kıbrıs Türk Devleti. Observer Uluslararası Örgütleri, Ekonomik İşbirliği Teşkilatı, Afrika Birliği, Arap Devletleri Ligi, Bağlantısızlar Hareketi ve Birleşmiş Milletler'dir. (İKÖ'nün resmi internet sitesi, Üyeler)

[6] 47 Yıllık İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT): Prof. Dr. Muhammed Saleem Mazhar* ve Dr. Naheed S. Goraya'dan Bir Eleştiri - Muslim Perspectives Cilt I, Sayı 2, 2016.

[7] age.

[8] İİT Tebliği

[9] age.

[10] IRNA haber ajansı 31 Mayıs 2019

[11] İİT Tebliği

[12] Radyo Özgür Avrupa 31 Mayıs 2019

Bölüm Onbir

Batı Medeniyetinin Düşmanı Olarak İslam

İslam, Müslümanları 1648 Vestfalya barış antlaşmasında şekillenen milletin ötesinde farklı değerler, bağlılıklar ve kimlikler dizisine bağlayan görünmez bir yapıştırıcıdır. Batı ve onun hakim siyasi, kültürel ve sosyo-ekonomik modeli.

Medeniyet terimi genellikle tekil olarak on sekizinci yüzyıldan beri medeniyet olarak Batı'da bulunan modern Batı medeniyeti anlamında kullanılır; İslam medeniyeti de dahil olmak üzere diğer tüm medeniyetleri sistemli bir şekilde yok etmeye ve yok etmeye girişen bir medeniyet. Tamamen 'modern', Batı ahlakına dayalı bir dünya düzeni adına yapılıyor. Batı'da sadece kendi geleneğini rasyonel ve bilimsel olarak görme ve diğer gelenekleri sadece propaganda, dinsel gericilik veya hurafe olarak karalama eğilimi vardır. Küresel kültürel gelişme genellikle Yahudi-Hristiyan Batı kültürüyle karşılaştırılarak ölçülür. Sonuç olarak, sözde modernite, İslam toplumlarının bir özelliği olarak görülmemektedir. Bunun yerine, ağırlıklı olarak Hristiyan Batı tarafından evrensel bir uygarlaşma sürecinin ayrılmaz bir parçası olarak görülüyor.

Bu şemaya göre Batı ilerici, akılcı, aydın ve laikdir. İslam gericidir, fanatiktir, irrasyoneldir ve köktendincidir. İlginç olan İslam ile Hristiyanlığın, Batı ile Doğu'nun değil, İslam ile Batı'nın, bir dinin ve bir coğrafyanın zıt olmasıdır. Ayrıca, Batı'nın kendini üstün hissetmesi ve Yahudi-Hristiyan Batı kültürünü 'en iyi' ve 'en ilerici' kültür olarak görmesi açıkça çok önemlidir. İslam, Batı ve Gelecek üzerine yazan Arnold J Toynbee'nin 1948'de Civilization on Trial adlı kitabında şu iddiada bulunması şaşırtıcı değildir: "Modern Batı'nın İslam dünyasına yönelik bu eşmerkezli saldırısı, iki medeniyet arasındaki mevcut karşılaşmayı başlatmıştır. Bunun, Batı uygarlığının tüm insanlığı tek bir büyük toplumda birleştirmeyi ve yeryüzündeki, havadaki her şeyi kontrol etmeyi amaçladığı, daha da büyük ve daha iddialı bir hareketin parçası olduğu görülecektir. ve insanlığın modern Batı tekniğiyle hesaba katabileceği deniz.

"Batı şimdi İslam'a ne yapıyorsa, aynı anda hem hayatta kalan diğer medeniyetlere -Ortodoks Hristiyan, Hindu ve Uzak Doğu dünyası- hem de şu anda son kalelerinde bile körfezde olan hayatta kalan ilkel toplumlara yapıyor. tropikal Afrika'da. Dolayısıyla, İslam ile Batı arasındaki çağdaş karşılaşma, geçmişteki temaslarının herhangi bir aşamasından yalnızca daha aktif ve samimi olmakla kalmıyor; aynı zamanda, Batılı insanın dünyayı "Batılılaştırma" girişiminde bir olay olması bakımından da ayırt edicidir; iki dünya savaşı yaşadı.

“Böylece İslam bir kez daha sırtını duvara dayayarak yüzünü Batı'ya çeviriyor; ama bu sefer şans, Haçlı Seferleri'nin en kritik anında bile olduğundan daha fazla aleyhine, çünkü modern Batı, yalnızca silahlarda değil, aynı zamanda askeri bilimin nihai olarak dayandığı ekonomik yaşam tekniğinde de ondan üstün. ve her şeyden önce manevi kültürde - uygarlık denen şeyin dışsal tezahürlerini yaratan ve sürdüren tek başına içsel güç.” Hristiyan Batı'nın geçmişte evrensel bir kurtuluş misyonuna sahip olduklarına dair sahip oldukları görüş, birçok açıdan ayındır. Daha önce 'İsa için dünyayı kazanmak' gerekli görülürken, şimdi 'modernleşme' -yani Batı modeline bağlılık- ihraç ediliyor ve neredeyse Evanjelik bir coşkuyla kesin bir kurtuluş aracı olarak vaaz ediliyor.

Batı, İslam ülkelerindeki sayısız siyasi, kültürel ve sosyal olgudan sorumlu tutulmuş bir din olarak İslam üzerinde yoğunlaşmaktadır. Ve Batı kültüründe böyle bir korkuyu, Batı'nın aydınlanmış toplumlarından kovduğunu düşündüğü bir din korkusunu yaratan, bir din olarak İslam'dır. Reinhard Schulze'den alıntı yapacak olursak: Batı, Doğu'ya kıyasla kendi aydınlanmasını ve dinin gücünden bağımsızlığını yeniden canlandırıyor, aslında kanıtıyor gibi görünüyor. Bu aynı zamanda, dünyanın dine karşı zaferi veya Batı'nın kendisinde aklın irrasyonelliğe karşı kazandığı şüphelerin ortaya çıkmasından da kaynaklanmaktadır. [1]

Manevi dünyevîden ayırmayan, toplumun hak, menfaat ve esenliğini fertlerden önde tutan bir din olan İslam, bugün insanlığın küreselci kalıba göre tek tipleşmesinin önünde büyük bir fren ve engel teşkil etmektedir. tek bir ekonomik modelin ve zihniyetin kurallarını dayatmayı hedefliyor. Bu dünya görüşünün destekçileri, özellikle "taleplere" boyun eğerek tamamen tahttan feragat eden İkinci Vatikan Ekümenik Konseyi'nden bu yana, Katolikliğin aksine, evrensel bir mesleğe sahip diğer tektanrılı dine hala sahip olan bu civatayı kırmak için yorulmadan çalışıyorlar. "giderek daha fazla saygısızlığa uğrayan modern bir dünyanın. Hatırlayalım ki, bu Konsey, yepyeni Papa XXIII. tüm Hristiyanların birliği ve Kilise'nin çağdaş dünyayla diyaloguna girmek. [2]

Fransız yazar Pierre Hillard, İslam'ın artık “Yeni Dünya Düzeni'ne karşı son kale” olduğunu söylerken bunu çok iyi anlamıştı. Laurent Fendt'in 11 Ocak 2010'da “Ici et Maintenant” Radyosunda kendisine sorduğu “bir dünya hükümeti durumunda dünyayı yönetmeye devam etmesi için öne sürülen düşman ne olurdu?” , Pierre Hillard, “Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde şu anda düşman İslam'dır (...) çünkü İslam hala ahirete umut veren tek dindir (...) Küreselci ruh için yapamayacağı bir rekabettir. kabul edin, çünkü Müslüman - her halükarda çok daha az - maddi zevklere, tüketim toplumuna odaklanmayacaktır; bu yüzden ne pahasına olursa olsun Amerikan yaşam tarzını yüceltmeyen bu İslam'ı yok etmek gerekiyor”. Ve Ralph Peters'in bir Amerikan askeri dergisinde [3] bir "İslam'ın Vatikan'ı" lehinde yalvaran bir makalesine atıfta bulunurken, şu sonuca varmadan önce John XXIII'ün Terris'teki ansiklopedisi Pacem'i hatırlıyor: "Katoliklikte başarılı oldular ve hiçbir şey yok. sol, ancak direnmeye çalışan İslam”.

Olivier Roy'un Avrupa Hristiyan mı kitabından alıntı. Malthé Hilal-Harvald, Batı Avrupa'da önemli bir Müslüman varlığının gelişinin, Hristiyan değerlerinin çöküşü ve dinin kültürden kopmasıyla aynı zamana denk geldiğini söylüyor. Bu, Effie Fokas'ın (Religious America, Secular Europe? kitabının yazarı) İslam'a duyulan rahatsızlığın körüklediği "büyük kimlik krizleri" olarak tanımladığı şeye neden oldu. [4] Batı Avrupa'da dindar Müslümanların artan varlığı, çoğunluk kültürü için bir sıkıntı veya meydan okuma değil, aksine medeniyet için bir tehdittir, çünkü onların sadakati İslam medeniyetine kalacaktır. [5]

İslami kıyafetlerin kullanımını kısıtlamayı amaçlayan bir yeni yasa ve yönetmelik dalgası Batı Avrupa'yı kasıp kavurdu. Teknik olarak, kanunlar ve yönetmelikler dinler arasında ayırım yapmaz, ancak hazırlık çalışmaları, hazırlayanların niyeti konusunda hiçbir şüpheyi yer bırakmaz. Kısıtlamalar, İslami başörtüsü ve peçe kullanımını hedef alacak şekilde dikkatlice tasarlanmıştır. Devletin Batı Avrupa'da hakim inanç olmaya devam eden Hristiyanlığın sembollerine yönelik genel olarak müsamahakar yaklaşımıyla karşılaştırıldığında, politika yapımcıların Müslüman azınlığa mensup bireylere kültürel gerekçelerle kısıtlamalar getirmek istedikleri açıktır..... Buna göre, Söz konusu politika yapımcılar kendilerini meşrulaştırmanın olağan gerekliliklerine bağlı görmemekte, bunun yerine militan demokrasinin yollarına başvurumaktadırlar. [6] Militan demokrasi kavramı başlangıçta biçimci bir demokrasi anlayışından kaynaklanan sorunların üstesinden gelmek için icat edildi. Liberal demokrasinin temellerine yönelik kasıtlı ve yakın tarihli saldırılara yanıt olarak, devletin karşılık vermesi ve gerekirse kendi özgürlük, hoşgörü ve eşitlik ilkeleriyle uzlaşması gerektiği ileri sürülüyor. Başlangıçta siyasi hareketler ve partiler için ayrılmış olsa da, son yıllarda militan demokrasinin mantığı İslami kıyafet kısıtlamalarını haklı çıkarmak için uygulandı. [7]

"Militan demokrasi" kavramı, demokratik rejimleri yasal yollarla yıkılma tehdidinden korumak amacıyla belirli demokratik özgürlüklerin yasal olarak kısıtlanması olarak anlaşılmaktadır. Militan demokrasi kavramı, birçok mevcut demokratik rejimin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki 11 Eylül terör saldırılarının ardından ortaya çıktığı varsayılan belirli tehdide yanıt vermeyi seçme biçiminin ışığında yakın zamanda yenilenmiş bir önem kazanmıştır. Avrupa'da daha sonraki birkaç olay. Özellikle, militan demokrasi kavramı, son zamanlarda hem örgütlenme özgürlüğü hem de dini pratikler üzerindeki çeşitli kısıtlamaları haklı çıkarmak için kullanıldı ve demokratik rejimlerin istikrarına ve yaşayabilirliğine yönelik tehditler olarak kabul edildi. Bu nedenle, başlangıçta öncelikle demokratik değerlere bağlılıkları yetersiz veya güvenilmez olarak değerlendirilen siyasi partileri yasaklamanın bir yolu olarak anlaşılsa da, militan demokrasi son zamanlarda mevcut demokratik rejimler için tehlikeli olduğu değerlendirilen daha geniş bir siyasi aktörler yelpazesini kapsayacak şekilde genişledi. [8]

AB. Mahkeme başörtüsüne karar Verdi

Avrupa Birliği'nin en yüksek mahkemesi 15 Temmuz 2021'de Avrupa'daki şirketlerin kadınların işte başörtüsü takmasını yasaklayabileceğini yeniden teyit etti; bu karar, din özgürlüğü ile işverenlerin dini tarafsızlık gerektiren politikaları uygulama hakları arasındaki denge açısından sonuçlar doğuruyor. . Karar, Almanya'da İslami bir başörtüsü olan başörtüsü taktıkları için işten uzaklaştırılan iki Müslüman kadının açtığı ayrı davalara dayanıyordu. Almanya'da beş milyondan fazla Müslüman yaşıyor ve bu da onları oradaki en büyük dini azınlık grubu yapıyor. Mahkeme, işçilerin "işyerinde siyasi, felsefi veya dini inançların herhangi bir görünür ifadesini" giymelerini yasaklayan şirket politikalarının, dini kıyafetlere ve tüm inançların sembollerine uygulandığı sürece doğrudan ayrımcılık teşkil etmediğini söyledi. [9] 2017 tarihli bir kararda, Avrupa Birliği mahkemesi, şirketlerin belirli koşullar altında personelin başörtüsü takmasını ve diğer görünür dini sembolleri yasaklayabileceğini zaten söylemişti.

Başörtüsü takmak, yıllardır Avrupa'da tartışmaları körükledi ve Müslüman entegrasyonunun siyasi olarak patlayıcı bir meselesinde odak noktası olmaya devam ediyor. Son yıllarda Avrupa Adalet Divanı'nın yanı sıra A.B. ülkeler, kadınların özel sektörde çalışırken başörtüsü takmasını büyük ölçüde yasaklayan politikaları destekledi. Fransa, Belçika, Avusturya ve Hollanda da dahil olmak üzere birçok ülke, baş ve omuzları örten başörtüsü bu kategoriye girmese de, kamusal alanlarda yüzü tamamen kapatan peçeleri fiilen yasaklayan yasalar çıkardı. [10]

Fransa'nın en yüksek mahkemesi 2014 yılında Müslüman bir kreş çalışanının özel bir kreşte (kreş) başörtüsü taktığı ve çalışanlardan katı tarafsızlık talep ettiği için işten çıkarılmasını onadı. Avrupa'nın en büyük Müslüman azınlığına ev sahipliği yapan Fransa, 2004 yılında devlet okullarında başörtüsü takılmasını yasakladı. Ancak Avusturya anayasa mahkemesi, orada 10 yaşına kadar kızların okullarda başörtüsü takmasını yasaklayan bir yasanın ayrımcı olduğuna karar verdi.

Neoconların suretinde İslam'ın yeniden canlandırılması

ABD politika yapımcıları İslam'ın çehresini değiştirmeye giriştiler. U. S. News & World Report'un 2005 tarihli bir araştırma raporuna göre [11]: "Beyaz Saray, Müslüman Dünyasına Yardım adlı gizli yeni bir stratejiyi onayladı; Amerika, bir yetkilinin ifadesiyle, İslam dünyasında "radyoaktif" olduğundan, plan, ortak "demokrasi" değerlerini desteklemek için üçüncü taraflar -ılımlı Müslüman ülkeler, vakıflar ve reform grupları- aracılığıyla çalışmayı gerektiriyor. , kadın hakları ve hoşgörü."

Raporda, en az iki düzine ülkede İslami radyo ve TV programlarına, Müslüman okullarındaki kurslara, Müslüman düşünce kuruluşlarına, siyasi atölyelere veya ılımlı İslam'ı destekleyen diğer programlara sessizce fon sağladığı belirtiliyor:

"Soğuk Savaş'ın zirvesinde, ABD hükümeti dünya çapında bir propagandacı, reklamcı ve rüşvetçi sanatçı ağı kurdu. Birleşik Devletler Enformasyon Teşkilatı (USIA) yurtdışında yüzlerce enformasyon uzmanı çalıştırdı ve Hollywood'un en iyi stüdyolarına rakip olmaya yetecek kadar film üretti. dünyaya Amerika'nın iyiliğini ve komünizmin kötülüklerini satmak için Yabancı başkentlerde USIA tarafından yönetilen kültür merkezleri ve kütüphaneler, Fulbright Bursları ve Dışişleri Bakanlığı'nın diğer değişim programları ile Özgür Avrupa Radyosu ve Radyo Yayınları vardı. Özgürlük.CIA'nın gizli ödemeleri, iyi ya da kötü, İtalya ve Japonya'daki tüm siyasi partilerin bağlılığını satın aldı.Diğer fonlar gizlice sempatik gazetecilere, akademisyenlere ve işçi liderlerine gitti.

Başkan Bush tarafından onaylanan Müslüman Dünyası Sosyal Yardım stratejisi şimdi hükümet genelinde uygulanıyor. Nixon Center'da strateji danışmanlığı yapan terör analisti Zeyno Baran, "Bunu sessizce yapıyorsunuz" diyor. İlimli Müslümanların çalışmalarını düzenlemeleri, yayınlamaları, yayınlamaları ve çevirmeleri için para sağlıyor ve siyasi alan yaratılmasına yardımcı oluyorsunuz" dedi. Orta Asya'da İslam konusunda uzman olan Baran, Amerikalılar için ikilemin, günümüzün ideolojik meydan okumasının bir din -siyasi manifestoları, fermanları ve ordularıyla dolu militan İslam- biçiminde gelmesi olduğunu söylüyor. "Din, Amerikalı politika yapımcıların rahatça tartışabilecekleri bir konu değil" diyor. "Faşist bir ideolojiden bahsediyoruz." [12]

ABD'li yetkililer stratejilerini oluştururken, Soğuk Savaş'ın böl ve fethet oyun kitabından sayfalar alıyorlar. Dönemin en büyük başarılarından biri, Washington'ın ilimli sosyalistleri denizaşırı ülkelerdeki sert çekirdekli Komünistlerden koparmaya nasıl yardım ettiğiydi. Henry Kissinger'ın uzun süredir yardımcısı olan ve şimdi Pentagon'un uluslararası güvenlik işlerinden sorumlu savunma bakan yardımcısı olan Peter Rodman, "Biz de böyle düşünüyoruz... Bu her zaman konuştuğumuz bir şey" diyor. "O günlerde gizliydi. Şimdi daha açık." Yetkililer, Ukrayna'ya ve diğer demokratikleşmekte olan ülkelere milyonlar akıtan National Endowment for Democracy gibi kamu tarafından finanse edilen programlara itibar ediyor. [13]

Zaman kesinlikle değişti. Ülkenin en üst düzey yetkilileri artık Amerika'nın en büyük ideolojik düşmanının son derece politize olmuş radikal İslam olduğuna ve Washington ile müttefiklerinin buna seyirci kalamayacaklarına ikna olmuş görünüyor. Yönetimin nihayet bir fikir savaşı yürütmekle meşgul olduğuna dair daha fazla kanıt, geçen ay Başkan'ın uzun süredir iletişim danışmanı olan Karen Hughes'u Dışişleri Bakanlığı'nın yeni kamu diplomasisi başkanı olarak atadığı zaman geldi. [14]

Rand Corporation'ın Yeni Oryantalistleri

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, 11 Eylül sonrası dönemde, kendilerini Batı'nın askeri ve ekonomik hedeflerinin yanı sıra Müslümanlara yönelik kültürel saldırıyı ilerletmeye adanmış "gömülü entelektüeller" tarafından uzun bir dizi politika belgesi yazıldı.

Önde gelen bir Newcon olan eski ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, ABD'nin Mart 2003'te Irak'ı işgalinin arifesinde şunları söyledi: "İslami bir reforma ihtiyacımız var ve bence bunun için gerçek bir umut var. Bir yıl sonra, Mart 2004'te Yarı resmi düşünce kuruluşu Rand Corporation, İslam'ın küresel olarak yenilenmesi için ilk çalışmasını yayınladı.[15] Çalışmanın yazarı Cheryl Benard, İslam'ın ille de çok "ulaşılabilir" bir din olmadığını savunarak, keyfi olarak 1,5 milyar Müslüman'ı Batılı değer ve kavramlara yakınlık derecelerine göre dört kategoriye ayırıyor:

1. Demokratik değerleri ve çağdaş Batı kültürünü reddeden köktendinciler.
2. Muhafazakar bir toplum isteyen gelenekçiler. Moderniteye, yeniliğe ve değişime şüpheyle yaklaşırlar.
3. İslam dünyasının küresel modernitenin bir parçası olmasını isteyen modernistler. İslam'ı çağa uygun hale getirmek için modernize etmek ve reform yapmak istiyorlar.
4. İslam dünyasının, Batılı endüstriyel demokrasilerde olduğu gibi, dinin özel alana indirgendiği bir kilise ve devlet bölünmesini kabul etmesini isteyen laikler.

Benard keyfi olarak tüm Müslümanları dört kategoriye ayırsa da - köktendinciler, gelenekçiler, modernistler ve laikler- ama orada olan ama açıklanmayan şeylere dikkat edin. Hedefleri açısından, modernistler dışında tüm Müslümanlar neredeyse aynıdır.

Benard, laiklerin İslam dünyasındaki en doğal müttefikimiz olması gerektiğini söylüyor çünkü Batı demokrasileri kilise ve devletin ayrılması üzerine kurulu. hatta başka gerekçelerle bize karşı son derece düşmanca. "Solcu ideolojiler, Amerikan karşıtlığı, saldırgan milliyetçilik ve yalnızca yarı demokratik süslemelere sahip otoriter yapılar bugüne kadar İslami laikliğin tezahürlerinden bazıları olmuştur."

Bu nedenle Benard, Modernistlerin İslam dünyasındaki müttefiklerimiz olduğunu öne sürüyor. Bu grup, modern demokratik toplumun değerlerine ve ruhuna çok uygundur.

İslam'ın orijinal dini doktrininin unsurlarını seçerek göz ardı etmek veya reddetmek amacıyla, Müslüman modernistler için parametreleri de tanımlar:

- Modernistler, Müslümanların geri kalmışlığından İslam'ın sorumlu olduğuna inanırlar çünkü refah ve ilerleme modernite ve demokrasiye bağlıdır.

- Modernistler, İslam'ın tarihselliğine, yani Peygamber döneminde uygulandığı şekliyle İslam'ın, o zamana uygun olan ancak artık geçerli olmayan tarihsel koşulların yanı sıra ebedi hakikatleri yansıttığına inanırlar.

-Modernistler, orijinal İslam toplumunu veya İslam'ın ilk yıllarını, bugün mutlaka yeniden üretmek istenecek bir şey olarak görmezler.

- Modernistler, Kuran'da bazı ayetlerin (suraların) yanlış veya yanlış kaydedilmiş olabileceğine inanırlar.

- Modernistler Kuran'ın efsane olduğuna inanırlar.

Benard, Kuran'ın gerçekliğini sorgular.

"Hadis Savaşları" bölümünde, Peygamber'in vefatından sonra Kur'an'ın kaydedilme sürecinde iki ayetin kaybolduğunu söylüyor. İddiasını doğrulamak için, seçkin bir İslam alimi olan Allame Ghulam Ahmed Parwez'in The Status of Hadith adlı kitabının 11. bölümünden alıntı yapıyor. . . Geleneklerimize Göre Hadis-Kur'an-ı Kerim'in Gerçek Durumu. İronik olarak, bu bölüm, Kuran'ın Peygamber'in vefatından sonra kaydedildiği önermesini çürütmek için yazılmıştır. Bu bölümdeki Hadis referansları, Benard'ın argümanını kanıtlamak için yanlış aktardığı argüman uğruna verilmiştir. Allame Parwez, Kuran'ın Peygamber döneminde bugünkü şekliyle kaydedildiğine dikkat çekiyor. Peygamberin ölümünden 200 yıldan fazla bir süre sonra İranlı alimler tarafından toplanan hadis koleksiyonlarının gerçekliğini sorguluyor.

Benard'ın Kuran üzerine yaptığı "araştırma", İslam'ın kutsal kitabının gerçekliğine yönelik son saldırıdır. Temmuz 2003'te Newsweek, "Kuran'a Meydan Okumak" başlıklı bir makaleyle benzer bir saldırı başlattı. Makalenin ana fikri, Batı'da İncil'in gerçekliğini sorgulamanın, kilisenin iktidar üzerindeki hakimiyetini kırmak ve modern, laik bir toplum geliştirmek için çok önemli bir adım olduğu ve Müslümanların da bunu izlemesi gerektiği idi. Newsweek makalesi, Kur'an'ın orijinal dilinin Arapça değil, Aramice'ye yakın bir dil olduğunu iddia eden takma adlı Alman bilim adamı Christoph Luxenberg'in "araştırmasına" atıfta bulunuyor.

İslam'ın savunulmamış bir versiyonunu oluşturmak için pratik rehber: Benard'ın çalışmasının yakından okunması, çalışmanın ana amacının, İslam'ın saptırılmış bir versiyonunu yaratmak -bir Batı İslamı, bir Alman İslamı, bir ABD İslamı, vb. geliştirmek- olduğunu gösterir.

Şimdi bu hedefe nasıl ulaşılır?

Benard, din inşa etmenin (veya Amerika'nın imajına göre İslam'ı yenilemenin) ürkütücü ve karmaşık görevinin, İslam'ın orijinal dini doktrininden ayrılma, bunları değiştirme ve seçici bir şekilde bu öğretinin unsurlarını göz ardı etme gerekliliğini içerecektir.

Bugün neredeyse tüm Müslümanlar tarafından uygulanan veya kabul edilen İslami akidelere karşı iddiasını ortaya koyduktan sonra Benard, İslam'ın Amerika ve Batı tarafından kabul edilebilir, sapkın bir versiyonunu yaratma hedefine ulaşmak için Makyavelist bir formül sunuyor: Önce modernistleri destekleyin, köktendincilere karşı gelenekçileri destekleyin, köktendincilere karşı çıkın ve onlara karşı çıkın ve seçici olarak laikleri destekleyin.

Odak noktası eğitim ve gençlik olacaktır, çünkü "radikal İslami hareketlerin kararlı yetişkin taraftarlarının görüşlerini değiştirmek için kolayca etkilanmeleri pek olası değildir. Bununla birlikte, demokratik İslam mesajı ilgili ülkelerdeki okul müfredatlarına ve kamuya açık medyaya eklenebilirse, gelecek nesil muhtemelen bundan etkilenebilir."

Müslüman ülkelerdeki okul ders kitaplarından Kuran ayetlerini kaldırmaya yönelik çabaların şimdiden başladığını söylemek yersiz olmayabilir. Pakistan'da Müşerref hükümeti, dini ve dini olmayan siyasi partilerin artan muhalefetine karşın okul ders kitaplarından Kuran ayetlerini kaldırmaya çalışıyor. 1990'larda Kuveyt Eğitim Bakanı Dr. Rubai, Kuran ayetlerinin okul ders kitaplarından silinmesi emrini verdiğinde istifa etmek zorunda kaldı. Pek çok Müslüman için okul ders kitaplarından ayetlerin silinmesi, 1400 yıllık tahrifat girişimlerinden kurtulan Kuran'ın yeniden düzenlenmesi için bir pencere açma çabasıdır.

Benard, modernizme dahil ettiği tasavvufu İslam dünyasında yaygınlaştıracak başka bir stratejiyi savunuyor. "Okul müfredatı, normları ve kültürel yaşamı üzerindeki Sufi etkisi, Afganistan veya Irak gibi bir Sufi geleneğine sahip ülkelerde güçlü bir şekilde teşvik edilmelidir. Tasavvuf, şiiri, müziği ve felsefesi aracılığıyla dini bağlılıkların dışında güçlü bir köprü rolüne sahiptir.....Güçlü Sufi geleneklerine sahip ülkeleri, tarihlerinin bu bölümüne odaklanmaya ve onu okul müfredatlarına dahil etmeye teşvik edin. Sufi İslam'a daha fazla dikkat edin.

Görünüşe göre, Amerikalıların 1980'lerde Afganistan'daki Sovyet birliklerine karşı "Cihat" başlatmak ve ayrıca 1979 İran devriminden sonra Şiiliğe karşı koymak için Vahabiliği kullandıkları gibi, şimdi de Vahabi doktrinine karşı Sufizm'i kullanmayı öneriyor.

Gerçek şu ki, tarihsel olarak İslami köktencilik ya da sözde "Militer İslam" Batı çıkarları (şirket, petrol ve jeopolitik çıkarlar) için bir tehdit oluşturmadı, aksine bu çıkarlara hizmet etmek için kullanıldı. Arabistanlı Lawrence'ı hatırlıyor musun? Birinci Dünya Savaşı sırasında Haşimilerle bir İngiliz ittifakı kurmaktan başka amacı neydi? Daha sonra İngilizler, Vahhabi düşünce okulunun koruyucuları olan Suudi kraliyet ailesini iktidara getirdi. ABD, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra bağımlı devlet olarak Suudi Arabistan'ı miras aldı ve o zamandan beri ABD petrol şirketlerinin orada ne kadar başarılı olduğunu hepimiz biliyoruz. Yalnızca Aramco, 1980'lerin ortalarında millileştirilmesinden önce, Arap rezervlerinden yaklaşık 3 trilyon dolar çıkardı. (Challenging Ignorance on Islam: a Ten-Point Primer for Americans Gary Leupp, Doçent, Tarih Bölümü, Tufts Üniversitesi ve koordinatör, Asya Çalışmaları Programı. (Ağustos 2002)

ABD, 1980'lerde Afganistan'da "tanrısız Komünizm" ile savaşmak için Müslüman dünyasının dört bir yanından gelen yaklaşık 30.000 genç gönüllü de dahil olmak üzere köktendinci Mücahitlerin yaratılmasına, askere alınmasına ve finanse edilmesine yardım etti. ABD, onları savaşlarını bir cihat "Kutsal Savaş" olarak görmeleri için teşvik etti ve birçoğunu o zamanlar ABD'nin müttefiki olan genç Usame bin Ladin ile temasa geçirdi. Reagan yönetimi, amaçlarına hizmet ettiği sürece köktendinci İslam'a aşıktı. 16 Haziran 1986'da Başkan Reagan, Beyaz Saray'a davet edilen dört Afgan Mücahidine şunları söyledi: "Bu ülkenin kurucu babalarının yanında olduğumu hissediyorum."

Kaliforniya merkezli Unocal şirketi, 11 Eylül'e kadar Afganistan'ın Taliban'ıyla Afgan topraklarından geçecek bir petrol boru hattı için samimi bir şekilde pazarlık yapıyordu. Artık ABD'nin Afganistan büyükelçisi olan Dışişleri Bakanlığı yetkilisi Zalmay Khalilzad, 1998'e kadar Taliban'ın dost canlısı olduğunu savunuyordu. "İran'da uygulanan ABD karşıtı köktencilik tarzını uygulamayan iş ortakları.

Benard'ın çalışması, Müslüman dünyasındaki Amerikan ve Batı karşıtı tutum ve şiddetin bu nedenini tamamen görmezden geliyor. Bundan İslam'ı ve Müslümanları sorumlu tutuyor. Temel nedeni göz ardı ederken, bu kritik konu hakkında geçici bir açıklama yaptı: "Bazı yazarlar, Amerika Birleşik Devletleri'ne ve Batı'ya yönelik köktendinci düşmanlığın öncelikle dış politikamızın bazı yönlerine yönelik öfkeyi veya daha liberal yönlerle ilişkin rahatsızlığı yansıttığına inanıyor. Batı kültürünün. Bu tür endişeler rol oynasa da, köktendinciliğin demokrasinin ve modern sivil toplumun temel değerlerinin temel ve topyekûn reddini temsil ettiğini bilmek önemlidir." Önerdiği şey, İslam'ın ve Müslümanların demokrasiye ve sivil toplum normlarına aykırı olduğudur.

Rand araştırmasının yayımlanması, İslam'a ılımlı, modern ve Amerikan yanlısı bir bakış açısını ifade etmek için Müslüman ve İslam karşıtı bir akademisyen olan Daniel Pipes tarafından "İslami İlerleme Enstitüsü'nün (IPI) kurulmasıyla aynı zamana denk geldi. Pipe diyor ki: Amerika'daki İslam, Amerikan İslamı olmalı, yoksa entegre olmayacak (okundu kabul edildi). Rand Corp. çalışması, İslam'ın Amerikan versiyonunu yaratmak için ideolojik bir zemin sağlarken, IPI Amerika'da bu gündemi uygulamak için bir araç olarak hizmet etmeyi umuyor.

Pipes yakın tarihli bir kitabında, ABD'de "ne yazık ki tüm Müslümanlar şüpheli" diye yazdı ve yetkililere orduda, kolluk kuvvetlerinde veya diplomaside işleri olan Müslümanlara karşı özellikle uyanık olma çağrısında bulundu. Geçen yıl, Bush'un teröre karşı savaşından yüzlerce mahkûmu barındıran Guantanamo Körfezi gözaltı tesisinde Müslüman papaz Yüzbaşı James Yee'nin casusluk şüphesiyle tutuklanmasını bu içgörünün kanıtı olarak gösterdi. Ordu daha sonra Yüzbaşı Yee aleyhindeki suçlamaları geri çekti. Pipes, hibe teklifinde kimliğini belirtmediği "İslam karşıtı bir grup Müslüman" ile IPI'yi başlatmak için çalıştığını yazıyor. [16]

Rand Corporation'ın Müslüman Dünyasını idare etmek için yeni tarifi

Mart 2007'de yarı resmi ABD düşünce kuruluşu Rand Corporation, ABD'nin Müslüman Dünyasındaki politika hedeflerini desteklemek için sözde ılımlı Müslümanlardan oluşan ağların oluşturulmasını öneren başka bir çalışma yayınladı. Rand Corp, "İlmlı Müslüman Ağlar İnşa Etmek" başlıklı yeni raporunda, uluslararası bir ortak veri tabanı ve iyi tasarlanmış bir planla ılımlı Müslüman ağlar inşa etmenin ABD hükümet politikasının açık bir hedefi haline gelmesi gerektiğini savunuyor.

Rapora göre ABD, tıpkı Soğuk Savaş sırasında komünizmin yayılmasıyla mücadele ettiği gibi, şiddet yanlısı radikal İslamcılar tarafından sıklıkla susturulan ılımlı Müslümanlardan oluşan ağlar geliştirmek ve desteklemek için daha fazlasını yapmalı. [17]

Raporun baş yazarı Angel Rabasa, ABD'nin ılımlı Müslümanlara yardım etmede kritik bir role sahip olduğunu ve Soğuk Savaş sırasında Komünizmin yayılmasını ele alma biçiminden çok şey öğrenebileceğini söylüyor. "ABD ve müttefiklerinin özgür ve demokratik ağlar ve kurumlar inşa etme çabaları, siyasi gruplar, işçi sendikaları, gençlik ve öğrenci örgütleri ve diğer gruplar aracılığıyla iktidara gelmeye çalışan komünist gruplara karşı örgütsel ve ideolojik bir karşı güç sağladı."

Rapor, ılımlı demokrasiyi, cinsiyet eşitliğini, ibadet özgürlüğünü ve terörizme karşıtlığı destekleyen bir Müslüman olarak tanımlıyor. Bu, aynı zamanda ılımlı Müslümanları desteklemeyi öneren önceki iki raporunun - "Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, Kaynaklar ve Stratejiler" (Mart 2004) ve "11 Eylül'den sonra Müslüman Dünyasında ABD stratejisi" (Aralık 2004) - üzerinde bir güçlendirme gibi görünüyor. ve Müslümanlar arası dini farklılıkların istismar edilmesi.

Aralık 2004'teki çalışmasında Rabasa, ABD'nin Müslüman dünyasındaki politika hedeflerini ilerletmek için Sünni, Şii ve Arap, Arap olmayan ayrımlarından yararlanmayı önermişti. Bu temayı yansıtan son rapor, Türkiye gibi Arap olmayan ülkelerde, Güneydoğu Asya ve Avrupa'da bulunan Müslüman aktivistlere, liderlere ve entelektüellere ulaşılmasını tavsiye ediyor. Rapor, ağlar için potansiyel yapı taşları olarak beş grubun hedef alınmasını tavsiye ediyor: liberal ve laik Müslüman akademisyenler ve entelektüeller; genç ılımlı din bilgileri; topluluk aktivistleri; toplumsal cinsiyet eşitliği kampanyalarında yer alan kadın grupları; ve ılımlı gazeteciler ve akademisyenler.

Rapor, ABD desteği çok açıkksa ılımlı grupların güvenilirliğini ve dolayısıyla etkinliğini kaybedebileceği konusunda uyardı. Soğuk Savaş sırasında işe yarayan etkili taktikler arasında, grupların güvenilir kişiler tarafından yönetilmesi ve ABD'nin desteklediği örgütlerden biraz uzak durması yer alıyor. Rabasa, "Bu, grupları mikro düzeyde yöneterek değil, onlara yeterli özerklik vererek yapıldı" dedi. "Belirli yönergelerle uyulduğu sürece, kendi faaliyetlerini sürdürmekte özgürdüler."

Rapor, bu girişimi başlatmaya yardımcı olmak için Soğuk Savaş dönemi Kültürel Özgürlük Kongresi'nde modellenen uluslararası bir konferans için çalışmayı ve ardından radikal İslamcılık olarak adlandırdığı şeyle mücadele etmek için kalıcı bir örgüt geliştirmeyi öneriyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, üç Rand Raporu Müslüman dünyasındaki hoşnutsuzluğun nedenleri konusunda sessiz kalıyor. Rapor, Müslüman dünyasının algılarını geliştirmede merkezi olan temel konuların hiçbirine değinmiyor; Filistin, Keşmir ve Çeçenistan meseleleri ve Amerikan veya Avrupalı seçkinler tarafından desteklenen sömürücü siyasi sistemler. Batı'nın totaliter laik Müslüman rejimlere verdiği desteğe, İsrail'in Filistinlilere karşı bitmeyen pogromlarına ve Doğu Avrupa ve Çeçenya'daki Müslümanlara karşı uyguladığı etnik temizliğe atıfta bulunulmuyor. Şimdi Washington merkezli yarı resmi düşünce kuruluşu RAND Corporation hakkında birkaç söz. Diğer devlet dairelerinin yanı sıra Rand Corp, Savunma Bakanlığı, Müşterek Kurmay Başkanlığı, Birleşik Komutanlıklar, savunma teşkilatları, Deniz Kuvvetleri Bakanlığı ve ABD istihbarat topluluğu için çalışmalar yürütmektedir. Açıkça görülüyor ki, İslam üzerine tartışılan üç raporun yazarları, İslam'ı küçümsemek gibi açık bir niyeti olan neo-Oryantalistler olarak değerlendirilebilir.

Avrupa ulusları kendi çıkarları için dünyanın geri kalanını kolonileştirmek ve fethetmek için uzun seferlerine başladıklarında, görevlerinde onlara yardımcı olması için akademik ve misyonerlik kaynaklarını getirdiler. Kademeleri sık sık örtüşen oryantalistler ve misyonerler, hizmetlerini bir düşmanı bastırmanın veya zayıflatmanın bir yolu olarak kullanan emperyalist bir hükümetin hizmetkarlarıydı. Batılı Batı'nın Doğu Doğu'ya ilişkin akademik çalışması, genellikle Avrupalı sömürgeci güçlerin emperyalist hedefleriyle el ele hareket etti ve işbirliği yaptı. Oryantalizm'in temelleri "Düşmanını tanı" düsturundaydı. Bu, Rand Corporation gibi yarı resmi düşünce kuruluşlarının günümüz Şarkiyatçıları için de aynı şekilde geçerlidir.

19. yüzyıl Oryantalizminin yeniden ortaya çıkışını yaşıyoruz. Bu yeni Oryantalizm, İslam'ın kutsal kitabı Kuran'ın gerçekliğini sorgulayan Rand Raporları gibi araştırma belgeleri biçiminde geliyor. Kuran'ın sahte bir versiyonu bile artık basılı olarak mevcuttur. 2004 yılında Kuveyt'te özel bir okulda dağıtılmıştır.

Referanslar

- [1] R. Schulze, Köln'de konferans, Eylül 1991
- [2] Amir Nour, Cezayirli bilgin ve İslam and the Order of the World kitabının yazarı: Malek BENNABI's Testament.
- [3] Ralph Peters, "Blood Borders: How a Better Middle East Gory", Armed Forces Journal içinde, Haziran 2006.
- [4] Medeni Bir Tehdit Olarak İslam: Batı Avrupa'da Anayasal Kimlik, Militan Demokrasi ve Yargısal İnceleme, Malthe Hilal-Harvald - German Law Journal, Cambridge University Press tarafından çevrimiçi olarak yayınlanmıştır, 10 Eylül 2020
- [5] Samuel P. Huntington, Medeniyetler Çatışması?, Dışişleri (1993).
- [6] Medeni Bir Tehdit Olarak İslam: Batı Avrupa'da Anayasal Kimlik, Militan Demokrasi ve Yargısal İnceleme, Malthe Hilal-Harvald - German Law Journal (2020) Cambridge University Press tarafından çevrimiçi olarak yayınlandı, 10 Eylül 2020
- [7] age.
- [8] Militan Demokrasinin Nesi Yanlış? Carlo Invernizzi Accetti ve Ian Zuckerman tarafından yayınlanan Siyasi Çalışmalar 2017, Cilt. 65(1S). New York Şehir Üniversitesi'nden (CUNY), New York, NY'den Carlo Invernizzi. Stanford Üniversitesi'nden Ian Zuckerman, Stanford, CA

[9] New York Times, 15 Temmuz 2021

[10] age.

[11] Terörizme Karşı Savaşta Görünmeyen Bir Cephede Amerika, İslam'ın Çehresini Değiştirmek İçin... Milyonlar Harcıyor David E. Kaplan - U. S. News & World Report, 17 Nisan 2005

[12] age.

[13] age.

[14] age.

[15] Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, Kaynaklar ve Stratejiler, Rand Corporation - Mart 2004

[16] ABD Neo-Cons: Ulus İnşasından Din İnşasına Jim Lobe Inter Press Service, 7 Nisan 2004

[17] İlimli Müslüman Ağlar Kurmak, Rand Corporation - Mart 2007

On İkinci Bölüm

Yeni bir dünya düzeni doğuyor ve dünya buna hazır değil

Atlantic Council'in başkanı ve icra kurulu başkanı Frederick Kempe, yeni bir dünya düzeninin ortaya çıktığını ve dünyanın buna hazır olmadığını söylüyor. Eski ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Stephen Hadley'in bunun geçen yüzyılda uluslararası düzene yönelik dördüncü girişim olduğunu söylediğini aktardı. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Versay Antlaşması ve Milletler Cemiyeti aracılığıyla yapılan ilk çaba trajik bir şekilde başarısız oldu. Bunun yerine, dünya Avrupa faşizmi, ABD izolasyonizmi, küresel bir ekonomik kriz ve Holokost ve İkinci Dünya Savaşı'ndan milyonlarca ölü aldı. [1]

2. Dünya Savaşı'nın ardından ABD ve ortakları, Marshall Planı ve Birleşmiş Milletler, Dünya Bankası ve IMF, NATO gibi yeni çok taraflı kurumlar aracılığıyla "liberal uluslararası düzen" olarak adlandırılan şeyi inşa ederek dramatik bir şekilde daha başarılı oldular. Avrupa Birliği ve diğerleri. Üçüncü çaba, Batı'nın Soğuk Savaş zaferinin ardından geldi. Avrupa demokrasileri ortaya çıktı ya da restore edildi, NATO genişledi, Avrupa Birliği genişledi ve bir süre için Batı'da II. uluslararası düzen. Çin bir dönem bu düzenden yararlandı ve benimsedi. [2]

16. yüzyılda Portekiz'in Makao'yu işgalinden 19. yüzyılın ortalarındaki İngiliz Afyon Savaşlarına ve Trump'ın Çin'e karşı ticaret savaşına kadar Batı, Çin'i her zaman bir ortak değil, bir özne olarak gördü. [2A] To Govern the Globe'un yazarı Alfred W. McCoy'u ödünç alacak olursak, dünya düzenleri, uluslar arasındaki ilişkileri ve halklarının yaşam koşullarını yapılandıran köklü küresel sistemlerdir. Son 600 yıldır, yeni kitabım To Govern the Globe'da tartıştığım gibi, bu tür köklü yaşam biçimlerini alt üst etmek için savaş veya veba gibi felaket olayları gerekti.

Keşif çağının kıtaları birbirine yaklaştırmamasından bu yana geçen 600 yılda, 90 imparatorluk gelip geçti. Ama sadece üç yeni dünya düzeni oldu ve bunların her biri, bir tür dehşet verici toplu ölümle karşılaşana kadar hayatta kaldı. Kara Ölüm olarak da bilinen hıyarcıklı veba, Orta Çağ Avrupa nüfusunun tahminen %60'ını yok ettikten sonra, Portekiz ve ardından İspanyol imparatorlukları, 1805'e kadar üç yüzyıl boyunca devam eden bu dünya düzenlerinin ilkinin oluşturmak üzere genişledi. Napolyon savaşları daha sonra, 1914'e kadar tam bir yüzyıl ayakta kalan İngiliz emperyal sistemini başlattı. Benzer şekilde, Washington'un hegemonyası ve mevcut dünya düzeni, II. Dünya Savaşı'nın yıkıcı yıkımından kaynaklandı. Şimdi, iklim değişikliği, son 70 yıldır gezegeni sarmış olan küresel düzene zarar verirken veya yok ederken, bu tür geçmiş felaketleri çok yakında gölgede bırakabilecek, felaket niteliğindeki çevresel değişiklikleri serbest bırakıyor. [3]

Washington'ın stratejik konumu zayıflarken Çin, dünya nüfusunun ve üretkenliğinin %70'ine ev sahipliği yapan Avrasya'ya hakim olmak ve böylece Pekin merkezli yeni bir küresel düzen inşa etmek için baskı yapıyor. Çin'in amansız ilerlemesi devam ederse, bildiğimiz dünya için ciddi sonuçları olacaktır. Tabii ki, mevcut düzen, en hafif tabirle, kusurludur. Washington, insan haklarına ve ihlal edilemez egemenliğe dayalı liberal bir uluslararası sistemi teşvik etmek için emsalsiz gücünü kullanırken, aynı anda ulusal çıkarlarının peşinde koşarak aynı ilkeleri çok sık ihlal etti - her küresel düzeni etkileyen güç ve ilke arasındaki rahatsız edici ikilik on altıncı yüzyıldan beri. Altı yüzyıllık kölelik, katliam ve sömürgeci fetih yoluyla tam da böyle bir liberal dünya düzenini kurmanın kesintili, sancılı sürecine hiçbir şekilde katılmayan ilk hegemon olarak Çin'in yükselişi, eninde sonunda mevcut sistemin daha iyi yarısını -kendisini- tehdit edebilirdi. evrensel insan hakları ve güvenli devlet egemenliğinin temel ilkeleri. [4]

16. yüzyılda Portekiz'in Makao'yu işgalinden 19. yüzyılın ortalarındaki İngiliz Afyon Savaşlarına, Trump'ın Çin'e karşı ticaret savaşına kadar, Batı her zaman Çin'i bir ortak değil, bir özne olarak gördü. BRICS'in Yükselişi: Batı'ya meydan okuyan ekonomik dev Dr. Ramzy Baroud - Middle East Monitor 12 Temmuz 2022

Çin Yeni Dünya Düzeni İstiyor

Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Zhang Qiyue 10 Haziran 1999'da Pekin'de Çin'in uzun vadeli istikrarlı ve barışçıl bir uluslararası ortam sağlayacak yeni bir dünya düzeninin kurulması için çağrıda bulunduğunu söyledi. Milyarlarca insanın tek bir ülke ya da grubun kontrolü altına alınmaması gerektiğini ve getirilemeyeceğini söyleyen Bakan, Soğuk Savaş'ın sona ermesinden sonra çok kutupluluğun geri döndürülemez bir tarihsel eğilim haline geldiğini vurguladı. [5]

Bir ülkenin işlerinin kendi halkı tarafından yürütülmesi gerektiğini ve uluslararası sorunların müzakere yoluyla çözülmesi gerektiğini anlatan Bakan, en fazla üyeye sahip ve temsil gücü en fazla olan kuruluş olan Birleşmiş Milletler'in bu konuda başat rol oynaması gerektiğini sözlerine ekledi. uluslararası ilişkiler ve bunun uluslararası toplumda sağduyu olduğunu. [6]

Yeni dünya düzeninin temelinin barış içinde bir arada yaşamanın beş ilkesi ve diğer uluslararası normlar olması gerektiğini söyledi. Beş ilke, her bir ulusun egemenliğine ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı, karşılıklı saldırmazlık, birbirinin iç işlerine karışmama, eşitlik ve karşılıklı yararlar ve barış içinde bir arada yaşama anlamına gelir. [7]

Çin'in Yeni Küresel Düzen Vizyonu ve ABD İçin Etkileri

Ulusal Asya Araştırmaları Bürosu Siyasi ve Güvenlik İşleri Kıdemli Üyesi Nadège Rolland'a göre, Xi Jinping, Ekim 2012'de iktidara gelmesinden bu yana, Çin'in yalnızca küresel sahnede merkezi bir konuma sahip olmaya çalışmadığına dair seleflerinden daha net işaretler verdi. , ekonomik ve askeri gücüyle orantılı değil, aynı zamanda mevcut sistemin unsurlarını kendi görüş ve çıkarlarına daha iyi uyacak şekilde yeniden şekillendirmek, değiştirmek ve yeniden tanımlamak. Pekin, mevcut uluslararası düzeni tamamen devirmeyi amaçlıyor gibi görünmüyor. Bunun yerine, en azından orta vadede amaç, mevcut düzenden yontulmuş yeni, kısmi bir sistemin inşası gibi görünüyor. Çin önderliğindeki düzen küresel olmayacağı gibi sadece bölgesel de olmayacaktı. Gerçekten de, sonunda, güç asimetrisinin tezahür edeceği, gelişmekte olan, Batılı olmayan dünyanın çoğunu içerecek şekilde genişleyebilir. [8]

Kuşak ve Yol Girişimi, Pekin'in stratejik taahhütlerinin merkezinde yer alıyor. Çin liderliğinin ortaya çıkmasını istediği yeni dünya düzeninin belkemiğini oluşturuyor ve çeşitli bileşenleri, Çin'in gelişmekte olan ve gelişmekte olan dünyada uzun vadeli etkisini aşılacak için kullanılıyor. Çin'in vizyonu hala şekilleniyor ve mevcut şekli kalıcı olmaktan çok geçici olabilir. Kısmi bir düzen, eğer Çin'in maddi koşulları izin verirse ve herhangi bir dengeleyici güç ortaya çıkmazsa, tam hegemonyaya doğru bir ara adım olabilir. Askeri güç ve baskı kullanımı, şu anda stratejik hedeflere ulaşmak için birincil bir araç olarak tasavvur edilmese de, Çin'in yetenekleri alt sistem içinde tartışılmaz bir şekilde büyüdükçe muhtemelen ek bir seçenek haline gelecektir. [9]

Çin'in tasavvur edilen hegemonyasının gevşek, kısmi ve şekillendirilebilir doğası ve henüz emekleme aşamasında olması nedeniyle ABD, Çin'in vizyonunu ABD çıkarlarına daha faydalı olacak şekilde şekillendirmeye çalışabilir. Aşağıda, bu amaca yönelik çalışmak için dört seçenek bulunmaktadır. Uzmanlığı güçlendirin. Pekin'in gözünden görülen yeni dünya düzeni, yaşamımızda veya modern tarihte bildiğimiz her şeyden çok farklı bir yapıdır. Bunu bilinen tarihsel genişleme ve imparatorluk örneklerine sığdırmaya çalışmak yanıltıcı olacaktır. Bununla birlikte, bu düzenin farklı olması, hayali olduğu veya başarısızlığa mahkum olduğu için göz ardı edilmesi gerektiği anlamına gelmez. [10]

İleriyi düşün ve hazırlıklı ol. Çin'in yeni bir dünya düzeni vizyonu devam eden bir çalışma olsa da, potansiyel ABD ve Batı tepkilerini düşünmeye başlamak için bu vizyonun tamamen şekillenmesini beklemek bir hata olur. Stratejik öngörü, uzayan bir ABD-Çin rekabetine hazırlıklı olmanın hayati bir bileşenidir. Çin'in bilgi ve iletişim teknolojisindeki emellerinin ilk işaretleri ciddi stratejik öngörü tatbikatlarına tabi olsaydı, ABD ve müttefikleri Çin yapımı 5G ağlarının piyasaya sürülmesinin güvenlik üzerindeki etkilerini tahmin edebilir ve ortaya çıkabilirdi. eyleme geçirilebilir politika seçenekleriyle. Aynı durum, Çin'in Güney Çin Denizi'ndeki eylemlerine yavaş yanıt vermesi ve erişim önleme/bölge engelleme yeteneklerinin geliştirilmesi için de geçerli. [11]

Amerikan Yüzyılından Sonra

"Amerikan Yüzyılı Bitti. Sırada Ne Var?"" , Daniel Bessner'in makalesi için Harper's Magazine'in Temmuz 2022 kapağıdır. Quincy Responsible Statecraft Enstitüsü başkanı Andrew Bacevich'i ödünç alacak olursak, Harper'ın kapak hikayesi, siyasi sınıfımızın başka meselelerle meşgul olan üyelerinin çoğunun görmezden gelmeyi tercih edeceği bir soruya başlangıç niteliğinde de olsa yararlı bir yanıt sağlıyor. Yine de makalenin başlığı, Amerikan Yüzyılı'nın son günlerindeki özünü tek ve öz bir ifadeyle yakalayan bir deha dokunuşu içeriyor. Bir yandan, Washington'un iddia ettiği imtiyazları yurtdışında empoze etmek için güç kullanma konusundaki ölçüsüz eğilimi göz önüne alındığında, Amerikan projesinin emperyal doğası apaçık hale geldi. ABD uzak toprakları işgal edip işgal ettiğinde veya onları cezalandırdığında, özgürlük, demokrasi ve insan hakları gibi kavramlar nadiren sonradan akla gelenlerden daha fazlası olarak görülür. Nadiren kabul edilse de, Washington'un fiili veya tehdit altındaki, doğrudan veya vekiller aracılığıyla askeri eylemlerinin altında yatan motivasyonu özgürleştirme değil boyun eğme tanımlar. [12]

Öte yandan, son yıllarda Amerikan gücünün pervasızca çarçur edilmesi, Amerikan imparatorluğuna başkanlık edenlerin ya şaşırtıcı derecede beceriksiz ya da düpedüz deli olduklarını gösteriyor. Bir tür küresel hegemonyayı sürdürme niyetiyle, el işlerinin gerçek sonuçlarından habersiz görünürken, ulusal düşüşe doğru eğilimleri hızlandırdılar. Washington Üniversitesi'nde ders veren Bessner, çağdaş Amerikan imparatorluğunun (yanlış)yöneticilerine uygun şekilde sert davranıyor. Ve o imparatorluğun ideolojik temellerinin izini başlangıç noktalarına kadar sürmekte iyi bir iş çıkarıyor. Bu puana göre, kilit tarih 1776 değil, 1941'dir. Bu, Amerika'nın küresel üstünlüğü fikrinin, günümüze kadar devam eden bir iz bırakarak, fikir pazarına yayıldığı yılıdır. [13]

Bu arada, Amerikan Yüzyılını nasıl bir kader bekliyor? Düzenin üst kesimlerinden bazıları, elbette, sanki Afganistan ve Irak'ın tekrarı ya da Ukrayna'da derinleşen bir müdahillik eski püskü imparatorluğumuza yeni bir güç kazandıracakmış gibi, daha fazla askeri kas esnetme nöbetlerini savunarak onun geçişini engellemek için çaba gösterecekler. hayatı kiralamak. Önemli sayıda Amerikalının Kabil için ölmektense Kiev için daha isteyerek ölmesi ihtimal dışı görünüyor. Bence Henry Luce'un 1941'de dile getirdiği iddialardan tamamen vazgeçmek daha iyi. Amerikan Yüzyılını diriltmeye çalışmaktansa, belki de odaklanma zamanı gelmiştir birleşik bir Amerikan cumhuriyetini kurtarmak gibi daha mütevazı bir hedef üzerinde. Çağdaş siyasi manzaraya bir bakış, böyle bir hedefin tek başına zor bir iş olduğunu gösteriyor. Bununla birlikte, bu açıdan bakıldığında, ortak bir ahlaki çerçeveyi yeniden oluşturmak kesinlikle başlama noktası olacaktır. [14]

Küresel Eğilimler 2040, Daha Rekabetçi Bir Dünya

Uluslararası sistemdeki güç, daha geniş bir kaynak kümesini içerecek şekilde gelişecektir, ancak tek bir devletin tüm bölgelere veya alanlara hakim olması muhtemel değildir. Amerika Birleşik Devletleri ve Çin, küresel dinamikler üzerinde en büyük etkiye sahip olacak, diğer aktörleri daha sert seçimlere zorlayacak, küresel normlar, kurallar ve kurumlar üzerinde artan bir şekilde jokerliği artıracak ve devletler arası çatışma riskini artıracaktır. Çin, artan gücü ve etkisiyle orantılı olarak küresel zorluklarla yüzleşmeye yönelik yanıtlara liderlik etmede muhtemelen daha büyük bir rol oynayacak, ancak Pekin de bu yanıtları kendi çıkarları doğrultusunda önceliklendirme ve şekillendirme konusunda daha büyük söz sahibi olmayı bekleyecek. [15]

Rusya, AB, Japonya, Birleşik Krallık ve potansiyel olarak Hindistan da dahil olmak üzere diğer büyük güçler, önümüzdeki yirmi yıl boyunca nüfuz sahibi olmak için daha fazla manevra alanına sahip olabilir ve jeopolitik ve ekonomik sonuçların yanı sıra jeopolitik ve ekonomik sonuçların şekillendirilmesinde de etkili olmaları muhtemeldir. gelişen normlar ve kurallar. Rusya, geleneksel değerleri teşvik ediyor ve Avrasya'nın büyük bir bölümünü kapsayan, Rus hakimiyetindeki bir himayeyi arzuluyor. Çin, mevcut sosyal sisteminin, yani Çin Komünist Partisinin toplum üzerindeki güç ve kontrol tekeli, sosyalist piyasa ekonomisi ve tercihli ticaret sisteminin artan küresel kabulünü istiyor. [16]

İtirazları Zayıflatan Kurumlar BM, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) dahil olmak üzere onlarca yıldır Batı liderliğindeki uluslararası düzenin temelini oluşturan küresel hükümetler arası kuruluşların çoğu, kötüleşen ulusötesi zorluklara göre kapasitelerini azaltan siyasi çıkmaza saplanmış durumda. ve ad hoc koalisyonlar ve bölgesel örgütler için artan ülke tercihleri. Bu örgütlerin çoğu muhtemelen diplomatik savaş alanları olarak kalacak ve rakip güçler tarafından oyulacak veya dışlanacak. Çin ve Rusya, Batı liderliğindeki girişimleri engelledikçe ve kendi hedeflerini bastırdıkça, hükümetler arası kuruluşların Batı liderliği daha da gerileyebilir. Çin, kalkınma ve dijital yönetim hedeflerini yansıtmak ve insan hakları ve altyapı kredilerine yönelik eleştirileri hafifletmek için mevcut uluslararası kurumları yeniden şekillendirmeye çalışırken, aynı zamanda kalkınma, altyapı finansmanı ve Kuşak ve Yol da dahil olmak üzere bölgesel entegrasyonu ilerletmek için kendi alternatif düzenlemelerini inşa ediyor. Girişimi, Yeni Kalkınma Bankası, Şanghay İşbirliği Örgütü ve Bölgesel Kapsamlı Ekonomik Ortaklık. [17]

Putin çok kutuplu bir küresel düzen tasavvur ediyor

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, 16 Ağustos 2022'de 10. Moskova Uluslararası Güvenlik Konferansı'nda yaptığı konuşmada, Rusya'nın ortaya çıkan küresel düzene ilişkin görüşünü özetledi [18] :

Dünyadaki durum dinamik bir şekilde değişiyor ve çok kutuplu bir dünya düzeninin ana hatları şekilleniyor. Giderek artan sayıda ülke ve halk, kendi farklı kimliklerine, geleneklerine ve değerlerine dayalı olarak özgür ve egemen bir kalkınma yolunu seçiyor.

Bu nesnel süreçlere, kaosu kışkırtan, uzun süredir devam eden ve yeni çatışmaları körükleyen ve aslında herhangi bir alternatif, egemen kalkınma seçeneğini yıkmak anlamına gelen sözde çevreleme politikasını izleyen Batılı küreselci seçkinler karşı çıkıyor. Böylece ellerinden kayıp giden hegemonya ve iktidara tutunmak için ellerinden geleni yapıyorlar; ülkeleri ve halkları özünde yeni sömürgeci bir düzenin pençesinde tutmaya çalışıyorlar. Hegemonyaları, dünyanın geri kalanı ve tüm medeniyet için durgunluk anlamına gelir; cehalet, kültürün iptali ve neoliberal totalitarizm demektir.

Bütün çareleri kullanıyorlar. Amerika Birleşik Devletleri ve vasalları, provokasyonlar düzenleyerek, darbeler düzenleyerek veya iç savaşları kışkırtarak egemen devletlerin içişlerine kabaca müdahale ediyor. Tehditlerle, şantajlarla, baskılarla bağımsız devletleri kendi iradelerine boyun eğdirmeye ve kendilerine yabancı olan kurallara uymaya çalışıyorlar. Bu, tek bir amaç doğrultusunda yapılıyor, o da asırlık model olan ve dünyadaki her şeyi sünger gibi çekmelerine olanak sağlayan hakimiyetlerini sürdürmek. Ancak bu türden bir model ancak zorla elde tutulabilir.

Dünyadaki gerilimleri azaltmanın, askeri-politik tehdit ve riskleri aşmanın, ülkeler arasındaki güveni artırmanın ve sürdürülebilir kalkınmayı sağlamanın ancak çok kutuplu bir dünyanın çağdaş sistemini kökten güçlendirmekle mümkün olduğu açıktır.

Tek kutuplu dünya çağının geçmişte kaldığını yineliyorum. Mevcut küreselci modelden yararlananlar, alışıldık duruma ne kadar sıkı sarılırlarsa sarılsınlar, bu modelin sonu yok. Tarihi jeopolitik değişimler tamamen farklı bir yöne gidiyor.

Uluslararası hukuka ve daha adil ilişkilere dayanan çok kutuplu dünyanın, bölgesel çatışmalar ve kitle imha silahlarının yayılması, terörizm ve siber suçlar gibi ortak tehditlere karşı koymak için yeni fırsatlar yarattığını vurgulamak istiyorum. Tüm bu zorluklar küreseldir ve bu nedenle, tüm devletlerin çabalarını ve potansiyellerini birleştirmeden üstesinden gelmek imkansız olacaktır.

Daha önce olduğu gibi, Rusya bu tür koordineli ortak çabalara aktif ve iddialı bir şekilde katılacak; müttefikleri, ortakları ve fikirdaşları ile birlikte, mevcut uluslararası güvenlik mekanizmalarını geliştirecek ve yenilerini oluşturacak, ayrıca ulusal silahlı kuvvetleri ve diğer güvenlik yapılarını gelişmiş silahlar ve askeri teçhizat sağlayarak sürekli olarak güçlendirecektir. Rusya, müttefiklerinin korunmasının yanı sıra ulusal çıkarlarını da güvence altına alacak ve tüm halkların haklarının, kültürel ve medeniyetsel çeşitliliğin garanti altına alındığı daha demokratik bir dünyanın inşası için başka adımlar atacaktır.

Uluslararası hukuka, onun temel normlarına ve ilkelerine saygıyı yeniden sağlamamız gerekiyor. Ve elbette, Birleşmiş Milletler ve diğer uluslararası diyalog platformları gibi evrensel ve yaygın olarak kabul gören kurumları teşvik etmek önemlidir. BM Güvenlik Konseyi ve Genel Kurulu, başlangıçta amaçlandığı gibi, uluslararası gerilimleri azaltmak ve çatışmaları önlemek için etkili araçlar olarak hizmet etmenin yanı sıra, ülkelerin ve halkların güvenilir güvenlik ve refahının sağlanmasını kolaylaştırmalıdır.

BRICS Batı'yı ele geçiriyor

Zaman değişti. Rusya, Çin, Hindistan ve Asya, Orta Doğu, Afrika ve Güney Amerika'daki diğer birçok ülke, boğucu Batı hakimiyetine karşı koymak için mevcut tüm alanları kullanıyor. Bu ülkeler, NATO'nun yayılmacı ajandası adına Rusya'nın tecrit edilmesinde yer almayacaklarını açıkça belirtmişlerdir. Aksine, Batı'nın egemen olduğu küresel ekonomiye ve özellikle de 50 yıldır para birimi değil meta rolü oynayan ABD dolarına alternatifler geliştirmek için birçok adım atıldı. İkincisi, ABD'nin planladığı birçok kriz, yaptırım ve diğerlerinin yanı sıra Irak ve Venezüella örneğinde olduğu gibi kitlesel açlıkla bağlantılı olarak Washington'un en etkili silahı oldu. [19]

Alman Frankfurter Allgemeine Zeitung, Pekin ve Moskova'nın BRICS'i dört ülkeyi daha kapsayacak şekilde genişletmek istediğini bildirdi. Alman gazetesi, Rusya ve Çin'in geliştirmekte olan beş ülkeden oluşan bir konsorsiyum olan BRICS'i Batılı Yediler Grubu'na karşı bir denge unsuru haline getirmeye çalıştığını bildirdi. Pekin ve Moskova, grubun kalan üç üyesi olan Güney Afrika, Hindistan ve Brezilya'yı büyütme istiyor. Frankfurter Allgemeine Zeitung, Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik saldırısının başlamasından ve kapsamlı Batı yaptırımlarının uygulanmasından bu yana Moskova'nın Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ülkelerle ittifaklarını güçlendirmeye ve genişletmeye çalıştığını söyledi. G8 dağıldıktan sonra, Kremlin'in yıllar içinde BRICS'in G7'ye (eski adıyla G8) bir alternatif olma fikrini beslediği bildirildi. Alman gazetesine göre bu çabalar Kremlin tarafından ikiye katlandı. Frankfurter Allgemeine Zeitung, BRICS'in bir başka kurucu üyesi olan Çin'in kulübün büyümesini istediğini söyledi. Pekin, Mısır ve Endonezya'yı kulübe dahil etmek istiyor. Makale, Rusya gibi Çin'in de daha büyük bir BRICS'i Batı hakimiyetindeki G7'ye olası bir alternatif olarak gördüğünü belirtiyor. [20]

Bu arada, daha önce Devlet Dumasında Dışişleri Komitesi başkanı olarak görev yapan Rus senatör Aleksey Puşkov, "BRICS bunu ilan etmese de, G7'ye bir alternatif ve hatta karşı ağırlık haline gelebilir" dedi. Batı dışı dünyanın önde gelen ülkelerini birleştirdiği için gelecek." Puşkov, İran ve Arjantin'in tekliflerini bir atılım olarak nitelendirdi, çünkü bu yalnızca Batı'nın Rusya'yı tecrit etme çabalarını baltalamakla kalmıyor, aynı zamanda Batı dışı dünyanın en üst düzey ekonomik-politik örgütlenmesini de önemli ölçüde genişletiyor. RIA Novosti haber ajansı, gelecekte Meksika, Türkiye ve Suudi Arabistan da dahil olmak üzere on ülkenin daha BRICS'e katılabileceğini iddia etti. [21]

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, BRICS zirvesinde yaptığı konuşmada "ülkelerimizin para sepetine dayalı uluslararası bir rezerv para birimi" oluşturulmasını önerdi. Son Batı yaptırımları altında tek başına rublenin hayatta kalmayı, hatta gelişmeyi başarmış olması gerçeği, BRICS para birimlerinin bir araya gelmesiyle ABD dolarını dünyanın hakim para birimi olarak eninde sonunda kenara çekebileceğine dair umut veriyor. Arjantin ve İran'ın BRICS üyeliği için başvuruda bulunması da ekonomik ittifakın siyasi, aslında jeopolitik bir varlığa dönüşmekte olduğunu gösteriyor. Önümüzdeki küresel mücadele, belki de II. Dünya Savaşı'ndan bu yana en önemli mücadeledir. NATO geçerlilik için savaşmaya devam ederken, Rusya, Çin ve diğerleri, Batı hakimiyetine karşı kalıcı ve sürdürülebilir bir denge oluşturma umuduyla çeşitli ekonomik, siyasi ve hatta askeri altyapılara yatırım yapacaklar. Bu çatışmanın sonucu muhtemelen insanlığın geleceğini şekillendirecek. [22]

BRIC kısaltması, 2001 yılında Goldman Sachs ekonomisti Jim O'Neill tarafından hızla büyüyen bir grup gelişmekte olan pazar (Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin) için yatırımcılara analitik bir bakış açısı sağlamak amacıyla icat edildi. BRIC'lerin G7'nin gelişmiş ekonomilerinin ekonomik hakimiyetine giderek daha fazla meydan okuyacağına inanıyordu. Grubun ilk resmi zirvesi 2009'da yapıldı ve Güney Afrika 2010'da BRICS'i oluşturmak için katıldı. Grup, dünya nüfusunun %40'ını ve küresel GSYİH'nın dörtte birinden biraz fazlasını oluşturuyor. Bunu bir bağlama oturtmak gerekirse, çok daha küçük bir nüfus tabanına sahip G7 ülkeleri, satın alma gücü paritesine göre küresel GSYİH'nın %30'undan biraz fazlasını oluşturuyor. Hem Moskova'nın hem de Pekin'in, Batı yaptırımlarına karşı uluslararası bir rezerv para birimi ve bir BRICS para birimi sepetine dayalı entegre bir bankalar arası ödeme sistemi oluşturmak için çalışıyor olması şaşırtıcı değil. ABD önderliğindeki ittifak dışındaki ülkeler için BRIC üyeliği, G7 veya NATO'nun ikincil yaptırım tehdidine karşı bir koruma görevi görebilir. [23]

Çin'in geçen ay Endonezya, Kazakistan, Nijerya, Senegal, Tayland ve BAE'nin de aralarında bulunduğu 13 ülkeyi BRICS üyeliğine davet etmesi şüphesiz bu motivasyonu satır aralarında taşıyor. Başkan Xi Jinping, BRICS forumu davetlilerine yaptığı konuşmada, ABD liderliğindeki yaptırım rejimini "yüksek çitlerle çevrili küçük bir avlu" inşa ettiği için eleştirdi. Ekonomik büyümeyi canlandırmak için - özellikle indirimli fiyatlarla - fosil yakıtlara sürekli erişim arayan gelişmekte olan ülkelerin duruşunu yansıtıyor. Genişletilmiş bir BRICS grubu, petrol ve gaz ağırlıkları İran ve Suudi Arabistan'ı içerebilir veya içermeyebilir. Ancak BRICS içi emtia ticareti, üyeler ve üye olmayanlar arasında emtia bağlantılı bir para birimi sepetinde halledilirse, bu, G7 liderliğindeki küresel finans sisteminin önemli bir ayağı olan petrodolar için etkili bir son teşkil eder. Bölgesel rekabetlere karışan üyeleri barındıran genişlemiş bir BRICS forumundaki gerilimler, mümkün olan en iyi koşullarda gıda, yakıt ve gübre ithalatına erişimlerini sağlamaya çalışan Batı ittifakı dışındaki ülkelerin ortak çıkarları tarafından ağır basabilir. [24]

BRICS ülkeleri artan bir işbirliği sergilediler ve doların hakim olduğu finansal sistemi değiştirme niyetindeler. BRICS içinde Rusya ve Çin, ABD ile jeopolitik rekabetlerinden kaynaklanan çıkarlarını korumak ve kendilerine karşı gelecekte yaptırımlar uygulanma riskini göz önünde bulundurarak dolarsızlaştırma girişimlerine öncülük ediyor. Hindistan, Brezilya ve Güney Afrika, BRICS'in küresel finansal sistemi değiştirme ve uluslararası ticaret için yerel para birimlerinin kullanımını teşvik etmek için daha fazla fırsat yaratma konusundaki açıklamalarını destekledi. Tüm BRICS üyeleri, küresel finansal sistemdeki özerkliklerini artırmak ve dolarları azaltmak için adımlar attı. [25]

6 Eylül 2022'de Rus devi Gazprom, Çin'e yapılan sevkiyatlar için ödemeleri dolar yerine yuan ve ruble cinsinden faturalandırmak için bir anlaşma yaptığını duyurdu. Petrol devi Rosneft PJSC ayrıca Rusya'nın şimdiye kadarki en büyük yuan cinsinden tahvilini piyasaya sürüyor. Rosneft'in hamlesi, alüminyum devi United Co Rusal International PJSC ve altın madencisi Polyus PJSC gibi diğer Rus emtia ihracat güçleri tarafından yapılan benzer işlemleri takip ediyor. Rus petrol üreticisi Gazprom Neft'in ve demir cevheri madencisi Metalloinvest Holding Co.'nun da yuan tahvillerine yöneldiğine dair haberler var. Yuan ve diğer "dost" para birimleri cinsinden yaklaşık 70 milyar dolarlık satın alma. Bu yılın başlarında Putin, Avrupa'daki müşterilerini Rus gaz işlemlerini tamamlamak için Gazprombank'ta ruble banka hesapları oluşturmaya zorladı. Chaminade Üniversitesi'nden McNally'nin belirttiği gibi: "Rusya'ya yönelik mali yaptırımların genişliği ve yoğunluğu, dış rezervlerinde büyük miktarlarda ABD dolarına sahip olan herhangi bir hükümetin, hatta ABD ile bağlantılı olanlar bile, bu rezervlerin tam güvenliğini sorgulaması anlamına gelir. Bu nedenle, uluslararası para sisteminde bir metamorfoz şansı şimdi her zamankinden daha yüksek. Bu değişiklik bir gecede gerçekleşme bile ABD dolarına alternatif arayışlarının süreceğinin sinyallerini veriyor." [26]

'İslam Dünyasının Yeni Dünya Düzeninde Yer Bulması Gerekiyor'

Geçenlerde Türkiye cumhurbaşkanının kıdemli danışmanlarından Gülnur Aybet, dünya düzeninin "derin bir yeniden düzenlemeden" geçtiğini ve Müslüman dünyasının bu düzende yerini bulması gerektiğini söyledi. Gülnur Aybet, Aralık 2020'de İstanbul merkezli İslam ve Küresel İlişkiler Merkezi'nin (CIGA) ev sahipliğinde Müslüman Dünyasında Yönetişim ve Siyasi Otorite konferansında konuşuyordu. Aybet, mevcut küresel sistemin "büyük güç rekabetinin geri dönüşüne" tanık olduğunu savundu. "egemen liberal dünya düzenine ve onu sürdürmek isteyenlere varoluşsal bir meydan okuma oluşturan" Rusya ve Çin'in yükselişiyle birlikte. "Devam eden derin bir yeniden düzenleme var ve Müslüman dünyasının içinde yerini bulması çok önemli" dedi. [27]

Referanslar

- [1] Yeni bir dünya düzeni doğuyor ve dünya buna hazır değil yazan Frederick Kempe, CNBC News 3 Nisan 2022
- [2] age.
- [2A] BRICS'in Yükselişi: Batı'ya meydan okuyan ekonomik dev yazan Dr. Ramzy Baroud - Middle East Monitor 12 Temmuz 2022
- [3] Dünyayı yönetmek Yazan Alfred W. McCoy Nation of Change Org - 18 Kasım 2021
- [4] age.
- [5] <https://www.mfa.gov.cn/ce/ceus//eng/zmgx/zgwjzc/t35080.htm>
- [6] age.
- [7] age.
- [8] China's Vision for a New World Order, Implications for the United States by Nadège Rolland - The National Bureau of Asian Research, 2 Ekim 2020
- [9] age.
- [10] age.
- [11] age.
- [12] Amerikan Yüzyılından Sonra yazan Andrew Bacevich – Tom Dispatch 16 Temmuz 2022]
- [13] age.
- [14] age.
- [15] Global Trends 2040, A More Contesting World, ABD Ulusal İstihbarat Konseyi tarafından yayınlandı, Mart 2021
- [16] age.
- [17] age.
- [18] <http://en.kremlin.ru/events/president/news/69166>
- [19] Dr. Ramzy Baroud, a.g.e.
- [20] age.
- [21] age.
- [22] age.
- [23] Yeni Dünya Enerji Düzeninde BRICS: Petrol Jeopolitiğinde Riskten Korunma Yazan Tilak Doshi – Forbes 21 Temmuz 2022
- [24] age.
- [25] BRICS'in rezerv para birimi: Doların hakimiyetini azaltma girişimi mi? Yazan: Sauradeep Bag – Observer Research Foundation, 1 Eylül 2022
- [26] Çin yuanı petrol ticaretinde hızla ilerliyor yazan William Pesek - Asia Times, 14 Eylül 2022
- [27] "Müslüman Dünyasının Yeni Dünya Düzeninde Yer Bulması Gerekıyor" - Muslim Link, 25 Ocak 2021

On Üçüncü Bölüm

Çin ve Müslüman Dünyası

Mart 2022'de ilk kez Çin Halk Cumhuriyeti dışişleri bakanı, dünyadaki 1,5 milyar Müslümanı temsil eden 57 üyeli örgütün en temsili platformu olan İslam Konferansı Örgütü'nün (İİT) toplantısında konuşma yapmak üzere davet edildi. .

Çin Dışişleri Bakanı Wang Yi, 22 Mart 2022'de İslamabad'da düzenlenen İİT konferansında yaptığı konuşmada "Çin ile Müslüman dünyası arasındaki uzun süredir devam eden ilişkiden" bahsetti ve Çin'in Müslüman ülkeleri siyasi bağımsızlık arayışlarında desteklemeye devam edeceğini yeniden teyit etti. ekonomik gelişme.

Dışişleri Bakanı Wang Yi, Çin'in Müslüman dünyasında yaklaşık 600 Kuşak ve Yol işbirliği projesine 400 milyar doların üzerinde yatırım yaptığını açıkladı.

Çin'in "çok kutuplu bir dünyayı, uluslararası ilişkilerde demokrasiyi ve insan medeniyetinin çeşitliliğini desteklemek için İslam ülkeleriyle çalışmaya ve insanlık için ortak bir geleceğe sahip bir toplum inşa etmek için aralıksız çaba göstermeye hazır olduğunu" vurguladı.

Wang, Çin'in Filistin sorununun kapsamlı ve adil bir çözümünü teşvik etmek için iki devletli çözüm temelinde erken, daha otoriter ve temsili bir uluslararası barış konferansını desteklediğini söyledi. Keşmir konusunda Çin'in İKT ile aynı umudu paylaştığını söyledi.

Wang, "Çin, çok kutuplu bir dünyayı, uluslararası ilişkilerde demokrasiyi ve insan medeniyetlerinin çeşitliliğini desteklemek için İslam ülkeleriyle çalışmaya ve insanlık için ortak bir geleceğe sahip bir toplum inşa etmek için aralıksız çaba göstermeye hazırdır." dedi.

15 Mart 2022'de Çin, İslamofobi ile mücadele için uluslararası bir gün oluşturmak üzere Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda İKT destekli bir karara ortak sponsor oldu. Karar, İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) adına Pakistan tarafından sunuldu. Yeni Zelanda'nın Christchurch kentinde iki camiye silahlı bir kişinin girerek 51 kişiyi öldürdüğü ve 40 kişiyi yaraladığı günü anıyor. Avrupa Birliği, Fransa ve Hindistan, 15 Mart'ın İslamofobiye karşı uluslararası mücadele günü olarak kutlanmasına manidar bir şekilde karşı çıktı.

Uluslararası Para Fonu'nun Ticaret İstatistiklerine göre, son 20 yılda Çin, tüm Müslüman dünyasının önde gelen ticaret ortağı olma konusunda ABD'yi geride bıraktı.

Çin, dünyanın en büyük ham petrol ithalatçısı ve ithalatının yaklaşık yüzde 50'si başta Suudi Arabistan, İran ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) olmak üzere Orta Doğu'daki Müslüman ülkelerden geliyor. Basında, Çin ve Suudi Arabistan'ın petrol ticaretinin kısmen yuan üzerinden yapılması için görüşmelerde bulunduğu dair haberler var.

Mart 2021'de Çin ve İran, 25 yıl sürecek kapsamlı bir işbirliği planı imzaladı.

Çin ile İslam dünyası arasındaki savunma işbirliği de genişliyor. Gelişmiş Çin savaş uçağı J10C artık Pakistan ve BAE gibi ülkelerde kullanılıyor.

Kuşak ve Yol Girişimi (BRI)

Bugün Çin'in Müslüman dünyasıyla ilişkisinin en önemli parçası BRI'dir. İlginç bir şekilde, girişim Çin Devlet Başkanı Xi Jinping tarafından Müslüman ülkelerde iki aşamada başlatıldı: Eylül 2013'te Kazakistan'ın başkenti Astana'da İpek Yolu Ekonomik Kuşağı ve Endonezya'nın başkenti Jakarta'da 21. Yüzyıl Deniz İpek Yolu. aynı yılın Ekim ayında.

BRI'yi onaylayan veya bir şekilde onunla ortaklık taahhüdünde bulunan Müslüman ülkeler arasında Mısır, İran, Irak, Katar, Suudi Arabistan, Suriye, Türkiye ve Birleşik Arap Emirlikleri yer alıyor.

Küresel ekonomik ve siyasi güç dengesi Batı'dan Doğu'ya kayarken ve yeni bir Soğuk Savaş'tan söz edilirken, Çin'in daha fazla işbirliği ve bağlantı kurması gerekiyor.

Kuşak ve Yol Girişimi'nin (BRI) altı ana ekonomik koridoru vardır:

- (1) Yeni Avrasya Kara Köprüsü;
- (2) Çin-Orta Asya-Batı Asya Koridoru;
- (3) Çin-Pakistan Koridoru;
- (4) Bangladeş-Çin-Myanmar Koridoru;
- (5) Çin-Moğolistan-Rusya Koridoru;
- (6) Çin-Çinhindi Yarımadası Koridoru.

Anlamlı bir şekilde, altı büyük ekonomik koridordan beşi Müslüman ülkelerden geçmektedir.

(1) Pakistan üzerinden Çin-Pakistan Koridoru. Adı Çin-Pakistan Ekonomik Koridoru.

(2) Bangladeş üzerinden Bangladeş-Çin-Myanmar Koridoru.

(3) İran, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Türkiye, Türkmenistan ve Ubekistan üzerinden Çin-Orta Asya-Batı Asya Koridoru.

(4) Çin-Çinhindi Yarımadası Koridoru, diğer ülkeler arasında Malezya'dan geçmektedir.

(5) Yeni Avrasya Kara Köprüsü, diğer ülkeler arasında Kazakistan'dan geçmektedir.

(6) Çin-Moğolistan-Rusya Koridoru, hiçbir Müslüman ülkeden geçmeyen tek koridordur.

Çin-Orta Asya-Batı Asya Ekonomik Koridoru: Son beş yılda, bu koridor çerçevesinde enerji, altyapı bağlantısı, ekonomi ve ticaret ve endüstriyel kapasite alanlarında işbirliği ilerlemiştir. Çin, Kazakistan, Özbekistan, Türkiye ve diğer ülkelerle uluslararası karayolu taşımacılığına ilişkin ikili anlaşmaların yanı sıra Çin-Pakistan-Kazakistan-Kırgızistan, Çin-Kazakistan-Rusya, Çin-Kırgızistan-Özbekistan ve diğer bazı çok taraflı uluslararası anlaşmalar imzalamıştır. karayolu taşımacılığı, Orta Asya ve Batı Asya'da sürekli gelişen altyapı inşaatı. Çin-Suudi Arabistan Yatırım İşbirliği Forumu, Kuşak ve Yol Girişimi ile Suudi Vizyonu 2030 arasında endüstriyel tamamlayıcılığı destekledi ve 28 milyar ABD dolarını aşan işbirliği anlaşmaları imzaladı. Çin ve İran, güçlerini çeşitli alanlarda kullandılar ve birleşik güçlerini yollar, altyapı ve enerji alanlarında güçlendiriyorlar. [1]

Çin-Pakistan Ekonomik Koridoru: Bu koridor çerçevesinde enerji, ulaşım altyapısı, sanayi bölgesi işbirliği ve Gwadar Limanı odaklı bir işbirliği planı hayata geçirildi. Çin ve Pakistan, düzenli olarak toplanan Çin-Pakistan Ekonomik Koridoru Ortak İşbirliği Komitesi'ni kurdu. Bir dizi projede sorunsuz ilerleme kaydedildi. Gwadar Limanı'na giden yol, Peşaver-Karaçi Otoyolu (Sukkur-Multan bölümü), Karakurum Otoyolu Faz II (Havelian-Thakot bölümü), Lahor Orange Line Metrosu ve Port Qasim'deki 1.320 MW Kömür Yakıtlı Enerji Santralleri gibi önemli projeler lanse edildi. Bazı projeler şimdiden fayda sağladı. Çin-Pakistan Ekonomik Koridoru işbirliği için üçüncü taraflara açıktır ve daha fazla ülke katılmıştır veya katılma isteğini ifade etmiştir. [2]

Bangladeş-Çin-Hindistan-Myanmar Ekonomik Koridoru: Son beş yılda, dört ülke ortak çalışma grupları çerçevesinde bu koridoru inşa etmek için birlikte çalıştılar ve kurumsal gelişim, altyapı bağlantısı alanlarında bir dizi büyük proje planladılar. , ticaret ve endüstri parklarında işbirliği, finans piyasasında işbirliği ve açılma, kültürel alışveriş ve insanların refahını artırmada işbirliği. Çin-Myanmar Ekonomik Koridoru Ortak Komitesi kuruldu. İki ülke ayrıca Çin-Myanmar Ekonomik Koridoru'nun inşasına ilişkin bir Mutabakat Zaptı'nın yanı sıra Muse-Mandalay Demiryolu için bir fizibilite çalışması ve Kyauk Phyu Özel Ekonomik Bölgesi Derin Deniz Limanı Projesi Çerçeve Anlaşması'na ilişkin belgeler imzaladı. [3]

Demiryolları: Çin-Laos Demiryolu, Çin-Tayland Demiryolu, Macaristan-Sırbistan Demiryolu ve Jakarta-Bandung Yüksek Hızlı Demiryolu gibi işbirliği projelerine odaklanan bölgeler arası ve kıtalararası demiryolu ağlarının inşasında büyük ilerleme kaydedilmiştir.

Pan-Asya Demiryolu Ağı'nın doğu güzergahı, Pakistan'ın Karaçi-Peşaver Demiryolu Hattı'nın (Ana Hat 1 veya ML-1 olarak da anılır) modernizasyonu ve Çin-Kırgızistan-Özbekistan Demiryolu hakkında ön araştırmalar ilerlemiştir. Çin-Nepal sınır ötesi demiryolunun ön fizibilite çalışması tamamlandı. [4]

Limanlar: Pakistan'ın Gwadar Limanı'nda düzenli konteyner gemileri için yollar açıldı ve Gwadar Serbest Ticaret Bölgesi'nin başlangıç alanındaki destek tesisleri tamamlandı ve 30'dan fazla şirketin bölgeye çekilmesi sağlandı. Sri Lanka'nın Hamban-tota Limanı Özel Ekonomik Bölgesi için bölgenin endüstriyel işlevlerinin tanımlanması ve kavramsal planların yapılması da dahil olmak üzere ön çalışmalar tamamlandı. Yunanistan'daki Pire Limanı'nda önemli bir geçiş merkezi tamamlandı ve Faz III inşaatı tamamlanacak. Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki Khalifa Limanı Konteyner Terminali II. Aşama resmi olarak Aralık 2018'de açıldı. Çin, 47 B&R ülkesiyle 38 ikili ve bölgesel nakliye anlaşması imzaladı. Çin'in Ningbo Deniz Ticaret Borsası, Deniz İpek Yolu Navlun Endeksi'ni iyileştirmek için sürekli çaba sarf etti ve Çin-CEEC Ticaret Endeksi'ni (CCTI) ve Ningbo Liman Endeksi'ni yayınladı. [5]

21. Yüzyıl Deniz İpek Yolu

21. Yüzyıl Deniz İpek Yolu, Çin'i Güneydoğu Asya, Endonezya, Hindistan, Arap yarımadası, Somali, Mısır ve Avrupa'ya bağlayarak Güney Çin Denizi, Malakka Boğazı, Hint Okyanusu, Bengal Körfezi, Arap Denizi, Basra Körfezi ve Kızıl Deniz.

Dijital İpek Yolu

Dijital İpek Yolu, Kuşak ve Yol Girişimi'nin önemli bir parçası haline geldi. Çin, Mısır, Laos, Suudi Arabistan, Sırbistan, Tayland, Türkiye ve Birleşik Arap Emirlikleri ile "Kuşak ve Yol Dijital Ekonomi Uluslararası İşbirliği Girişimi"ni başlattı.

Çin'in Dijital İpek Yolu ve Küresel Dijital Düzen

Çin'in Dijital İpek Yolu (DSR), Pekin'in geniş küresel bağlantı vizyonu olan Kuşak ve Yol Girişimi'nin (BRI) bir bileşeni olarak 2015 yılında başlatıldı. Richard Ghiasy ve Rajeshwari Krishnamurthy'ye göre, DSR bir altyapı projesinden çok daha fazlası. Çin için DSR, daha az ABD merkezli ve daha Çin merkezli bir Asya ve küresel dijital düzen oluşturan bir çözümdür. Çin, Alibaba, Tencent ve Huawei gibi Çinli teknoloji devleri için yeni pazarların açılmasını sağlayarak ve dünyanın Çin ile dijital bağlantısını güçlendirerek bu hedefi sürdürüyor. [6]

Gerçekten de teknoloji dünyasına az sayıda aktör liderlik ediyor ve özellikle ABD teknoloji devleri Alphabet (Google), Intel, Amazon, Cisco ve Facebook kendi alanlarında neredeyse küresel bir tekele sahip. Örneğin, 2018'in sonunda Microsoft, Facebook ve Amazon gibi içerik sağlayıcılar, deniz altı kablo bant genişliğinin yarısından fazlasına sahip oldu veya bunları kiraladı. Bu kablolar, uluslararası internet verilerinin ve telefon trafiğinin yaklaşık yüzde 98'ini taşıyor. Bu tür bir hakimiyet sağlıklı değil ve AB ve Avustralya da dahil olmak üzere birçok aktör bu teknoloji devlerinin hakimiyetini kırmak için adımlar attı. [7]

DSR, Çin'in dijital altyapı ve yapay zeka, robotik, Nesnelerin İnterneti, blockchain, sunucusuz bilgi işlem vb. gibi yeni nesil teknolojiler için standartlar belirlemesine yardımcı olabilir.

Çinli işletmeler ve buna bağlı olarak Çinli yetkililer, DSR aracılığıyla büyük yerel veri havuzlarına erişim sağlayabilir. Pekin, diğer ülkelerin Çin altyapısına olan bağımlılığını güçlendirerek, diğer faktörlerin yanı sıra önemli ölçüde yerel siber güvenlik politikalarına ve uygulama kapasitelerine bağlı olsa da, teorik olarak değerli bir yerel siyasi nüfuz aracı elde edebilir. Bununla birlikte, bu tür bir potansiyel sömürü Çin'e özel değildir. Edward Snowden ifşaatlarının ve Facebook-Cambridge Analytica veri skandalının gösterdiği gibi, herhangi bir teknoloji sağlayıcısı veya ileri düzey siber teknoloji aktörü, istenirse konumunu kötüye kullanabilir. [8]

Richard Ghiasy ve Rajeshwari Krishnamurthy, DSR'nin ABD dijital değer sisteminin mevcut hakimiyetine ve teknoloji şirketlerinin hakim pazar payına da meydan okuduğu sonucuna vardı. [9]

Asya Ekonomileri İçin Oyun Değiştirici

Çin, bazı bölgelerde Amerika Birleşik Devletleri'nin küresel konumlandırma sisteminden (GPS) daha doğru olan küresel uydu sistemi BeiDou'nun lansmanını tamamladı. Asya'da Pakistan, Laos, Brunei ve Tayland BeiDou'yu benimseyen ülkeler arasındadır ve Batı Asya (Orta Doğu) ve Afrika'da artan bir kullanım söz konusudur.

Chan Jia Hao'ya göre Çin Uydu Navigasyon Ofisi, BeiDou navigasyon uydu sisteminin ABD hükümetinin sahip olduğu Küresel Konumlandırma Sistemine (GPS) alternatif olarak dünya çapında ticari olarak kullanılmasını amaçlıyor. Pakistan, Laos, Brunei ve Tayland dahil olmak üzere bir dizi Asya ülkesi şimdiden BeiDou'yu benimsedi.

2017'nin sonlarında Çinli şirket Huawei Marine, Pakistan'ı Kenya ve Cibuti'ye bağlayacak olan Pakistan Doğu Afrika Kablo Ekspresinin inşasına başlamak için Pakistanlı yetkililerle ortaklık kurdu. Huawei Marine ayrıca Endonezya ve Filipinler'deki denizaltı kablo projelerinin tamamlanmasını da denetledi ve daha önce, Avustralya hükümeti finansmanı lehine teklifi düşürülmeden önce Solomon Adaları'ndan Avustralya'nın Sidney kentine bir denizaltı kablo yolu inşa etmeyi planladı. [10]

Çinli teknoloji şirketleri BRI'ye ev sahipliği yapan ülkelere doğru genişlemeye devam ettikçe, Güney ve Güneydoğu Asya hiç şüphesiz toplu olarak hızlı bir şekilde gelişecektir. Ancak bu Dijital İpek Yolu esasen oyunun kurallarını değiştiriyor - zaten düşük büyüme yaşayan ekonomilerin rekabet avantajlarına meydan okurken, daha az gelişmiş ekonomiler için çok daha büyük ekonomik fırsatlar getiriyor. Bölgeler arası şirketlerin, kalıcı olan bu teknoloji patlaması karşısında Asya ekonomileri için yeni teknoloji değer zincirleri tasarlamaları gerekecek. [11]

Aralık 2017'de Wuzhen'de düzenlenen Dünya İnternet Konferansı'nda, aralarında Suudi Arabistan, Mısır ve BAE'nin de bulunduğu bir dizi ülke, geniş bant erişimini genişletmenin yanı sıra e-ticaret ve diğer ilgili ulusötesi alanlarda işbirliğini teşvik ederek projede Çin ile işbirliği yapmayı kabul etti. standartlar. Alibaba, sonunda Dubai'deki Jebel Ali yakınlarında robotik, yapay zeka ve mobil uygulamalarda çalışan 3.000 firmayı barındıracak, Washington yakınlarındaki Pentagon'un beş katı büyüklüğünde bir "Teknoloji Kenti" oluşturmak için 600 milyon dolarlık bir plan duyurdu. [12]

Çin'in Ocak 2016 tarihli Arap Politika Belgesi [13]

Ocak 2016'da Çin, Arap dünyasına yönelik politikası hakkında bir bildiri yayınladı. Arap Politika Belgesinin birkaç özelliği şunlardır: Çin ile Arap devletleri arasındaki dostluk çok eskilere dayanmaktadır. İki bin yılı aşkın bir süre önce, kara ve deniz İpek Yolları zaten Çin ve Arap uluslarını birbirine bağlıyordu.

1956'dan 1990'a kadar Çin, 22 Arap ülkesinin tamamıyla diplomatik ilişkiler kurdu. Arap ülkeleri, Çin'e Birleşmiş Milletler'deki yasal koltuğunu yeniden kazanması ve Tayvan sorunu gibi konularda güçlü destek verdi. Siyasi, ticari ve ekonomik, bilimsel ve teknolojik, kültürel ve eğitimsel, askeri, sağlık, spor, haber ve diğer alanlardaki işbirliği verimli sonuçlar vermiş ve böylece 21. yüzyıla yönelik dostane ve işbirliğine dayalı ilişkilerin kurulmasına olanak sağlamıştır.

2004 yılında Çin-Arap Devletleri İşbirliği Forumu kuruldu. O zamandan beri birçok alanı kapsayan ve ondan fazla mekanizma ile kolektif bir işbirliği platformuna dönüştü. 2010 yılında Çin ve Arap ülkeleri, kapsamlı işbirliği ve ortak kalkınma için stratejik işbirliği ilişkileri kurdular ve Çin-Arap toplu işbirliği, kapsamlı geliştirme ve iyileştirmede yeni bir aşamaya girdi. Cumhurbaşkanı Xi Jinping, Çin-Arap Devletleri İşbirliği Forumu Altıncı Bakanlar Konferansı'nın açılış töreninde, Çin-Arap ortak işbirliğinin kilit alanlarını ve öncelikli yönlerini belirleyen ve Çin-Arap ilişkilerinin geliştirilmesi için rehberlik sağlayan önemli bir konuşma yaptı. Forum.

60 yıl önce Çin ile Arap ülkeleri arasında diplomatik ilişkilerin kurulmasından bu yana, her alanda işbirliği sürekli derinleştirildi. Çin, sekiz Arap ülkesiyle kapsamlı stratejik ortaklık, stratejik ortaklık veya stratejik işbirliği ortaklığı kurdu ve Körfez İşbirliği Konseyi ile bir stratejik diyalog mekanizması kurdu. Arap ülkeleri bir bütün olarak Çin'in en büyük ham petrol tedarikçisi ve 7. en büyük ticaret ortağı haline geldi. Çin'in "İpek Yolu Ekonomik Kuşağı" ve "21. iki kanat ve üç ileri ve yeni teknoloji alanı olan nükleer enerji, uzay uydusu ve üç atılım olarak yeni enerji) ve endüstriyel kapasite işbirliği Arap ülkeleri tarafından iyi karşılandı.

Her iki taraf da devlet egemenliğini ve toprak bütünlüğünü korumak, ulusal haysiyeti savunmak, sıcak noktalara siyasi çözüm aramak ve Orta Doğu'da barış ve istikrarı teşvik etmek konusunda geniş fikir birliğine sahip. Birleşmiş Milletler reformu, iklim değişikliği ve Doha Turu ticaret müzakereleri gibi konularda benzer görüşleri paylaşıyor, sağlam koordinasyon ve işbirliğini sürdürüyoruz. Kültürel ve eğitimsel alışverişler daha sık hale geliyor ve iki halk arasındaki gelişmiş karşılıklı anlayış ve dostluk sayesinde insanlar arası bağlar daha da yakınlaşıyor.

Medeniyetler arası diyalogu teşvik edeceğiz ve farklı dinler arasındaki alışverişi teşvik edeceğiz. Dini değiş tokuş için ikili ve çok taraflı platformlar inşa edeceğiz, dini uyum ve hoşgörüü savunacağız, aşırılığın kökünü kazımak için işbirliğini keşfedeceğiz ve ortaklaşa aşırılığın üremesini ve yayılmasını kontrol altına alacağız.

Çin'in Orta Doğu'da Gelişen Katılımı

Abba Eban Uluslararası Diplomasi Enstitüsü Asya Politikası Programı başkanı Dr. Gedaliah Afterman'a göre, küresel bir süper güç olarak Çin'in Orta Doğu'daki angajmanı bölge ve ötesi için giderek daha önemli hale geldi. Çin'in Başkan Xi Jinping yönetimindeki Orta Doğu'daki ilişkileri pragmatik ve ticaret odaklı olmuştur. Enerji sektörü en önemli işbirliği alanı olmaya devam etse de, Pekin son on yılda erişimini genişletti ve bölge, uygun fiyatlı tüketim malları, teknolojisi ve hizmetleri de dahil olmak üzere Çin ürünleri için büyüyen bir pazar haline geldi. Kuşak ve Yol Girişimi, mega projelere yapılan büyük yatırımlar ve Dijital İpek Yolu'na odaklanma, Pekin'in kendisini bölgede önemli bir aktör olarak konumlandırmasına yardımcı oldu. [14]

1990'ların başından itibaren Çin, yerel ekonomik genişleme için gerekli olan petrokimya talebini karşılamak için bölgede ilişkiler kurdu, ancak bu dinamik son on yılda önemli ölçüde genişledi. Çin şu anda Orta Doğu'daki çoğu ülke için önemli bir ticaret ortağı ve bölgedeki en büyük yatırımcı olarak önemli jeo-ekonomik çıkarlara sahip. Geleneksel bağlantılarına dayanan Çin, Orta Doğu ortaklarına sunabileceği çok şey olduğunun farkında. Şimdiye kadar, özellikle İran gibi büyük ölçüde kendisine bağımlı olan ülkelere karşı "daha az ver, daha çok kazan" yaklaşımını benimsiyor. Ortadoğu liderleri ise Pekin'i güvenilir bir ortak olarak görüyor. Avrupa ve ABD'nin ham petrol ithalatı yavaş yavaş düşerken, Çin bölgedeki nüfuzunu ve yatırımlarını genişletti. Pekin Devlet Teşebbüsleri (KİT) yalnızca büyük yatırımlar sağlamakla kalmaz; aynı zamanda riske daha toleranslıdır ve anlaşmaları güvence altına almak için Batılı, özel emsallerine göre daha düşük kârlara katlanmaya isteklidirler. [15]

Gerçekten de, Riyad'ın Çin'in enerji altyapısına uzun vadeli yatırımlar yapmasıyla, Suudilerin Çin ile ilişkisi her iki yönde de ilerliyor. 2019 yılında, krallığın en büyük petrol şirketi olan Suudi Aramco, Çin'in önde gelen KİT'leriyle birkaç Çin rafineri ve petrokimya kompleksine yatırım da dahil olmak üzere bir dizi ortak girişim kurdu. Girişimler, Çin'in en büyük ham petrol tedarikçisinden gelen petrol talebi için güvenlik sinyali veriyor ve ilişkilerini derinleştirdi. Krallığın 2016'da açıklanan Vizyon 2030, ekonomisini çeşitlendirmek ve petrole bağımlılığı azaltmak için iddialı bir plan ve proje genel olarak Pekin'in BRI'sini tamamlıyor. 2019'da kurulan yıllık Çin-Suudi Arabistan Üst Düzey Ortak Komitesi, iki ülkenin politikalarını ve girişimlerini koordine etmesi için önemli bir platform. Son olarak, Kuzey Afrika'ya açılan bir kapı görevi gören Mısır, büyük nüfusu ve Arap Birliği ve bölgedeki stratejik rolü nedeniyle Pekin için önemli bir ortak haline geldi. Son on yılda, aynı zamanda Çin ürünleri için büyüyen bir tüketici pazarı haline geldi.

2011'de Çin'in Mısır'a ihracatı ilk kez ABD'nin ihracatını geride bırakarak 2018'de 12,3 milyar dolara ulaştı. COVID-19 nedeniyle azalan petrol talebi. Çin, büyük ön ödeme anlaşmaları sunarak Irak'tan petrol talebini güvence altına aldı ve önümüzdeki beş yıl boyunca onunla ilişkilerini kilitledi. [16]

Dijital İpek Yolu ve Teknolojisi

Çin'in 2015 yılında tanıtılan Dijital İpek Yolu, Orta Doğu ülkelerinin Çin teknolojisi ve yatırımı için önemli bir pazar haline gelmesiyle bölgedeki angajmanın önemli bir parçası haline geldi. Suudi Arabistan, Mısır ve BAE, son yıllarda Çin ile teknolojik işbirliğini genişletti ve Çin'in en ileri teknolojilerinden önemli ölçüde kazanç sağladı. Çin, Ar-Ge'ye artan yatırımlar, satın almalar ve teknoloji sektöründeki diğer önemli yatırımlar yoluyla kendisini ve "Silikon Vadisi"ni birkaç ileri teknolojinin ön saflarında konumlandırdı. Nispeten istikrarlı dijital altyapısı ve geniş internet penetrasyonu nedeniyle Orta Doğu, Çinli risk sermayedarları için önemli bir ilgi alanı haline geldi. [17]

Önemi Artan Bir Bölge: İleriye Bakış

Pekin'in 2017'de tamamlanan Cibuti'deki deniz aşırı ilk askeri üssü, Hürmüz Boğazı gibi önemli deniz geçişlerindeki etkisini artırıyor. Bölgesel altyapı projelerine artan katılımı, daha aktif bir yaklaşıma işaret ediyor. Ve Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'nın aksine, Çin'in diplomatik çabası ve COVID-19'a karşı mücadelesi Orta Doğu'da hem yetkililer hem de medya tarafından çoğunlukla olumlu görülüyor. BAE, Eylül 2020'de Çin aşılarından birini onaylayan ilk ülke olurken, Mısırlı ve Suudi yetkililer Çin'i virüsle mücadelede ana modelleri olarak müjdelediler. [18]

Referanslar

- [1] Çin Dışişleri Bakanlığı
<https://www.mfa.gov.cn/ce/cegv/eng/zywjjh/t1675564.htm>
- [2] age.
- [3] age.
- [4] age.
- [5] age.
- [6] Çin'in Dijital İpek Yolu ve Küresel Dijital Düzeni Richard Ghiasy ve Rajeshwari Krishnamurthy Diplomat 13 Nisan 2021
- [7] age.
- [8] age.
- [9] age.
- [10] Çin'in Dijital İpek Yolu: Asya Ekonomileri için Oyun Değiştirici Yazan Chan Jia Hao 30 Nisan 2019 Diplomat.
- [11] age.
- [12] MENA Catalysts Dubai tarafından Çin'in Dijital İpek Yolunda Orta Doğu'nun rolü
- [13]
http://english.www.gov.cn/archive/publications/2016/01/13/content_281475271412746.htm
- [14] Çin'in Orta Doğu'ya Gelişen Yaklaşımı: Değişimin On Yılı, Dr. Gedaliah Afterman, Abba Eban Uluslararası Diplomasi Enstitüsü Asya Politika Programı başkanı – Ocak 2021
- [15] age.
- [16] age.
- [17] age.
- [18] age.

Bölüm XIV

Rusya ve İslam Dünyası

Ekim 2003'te Vladimir Putin, 57 Müslüman devletten oluşan bir grup olan İslam Konferansı Örgütü'nde (İİT) konuşan, çoğunluğu Müslüman olmayan bir devletin ilk başkanı oldu.

Rusya Devlet Başkanı, Malezya'nın Putrajaya şehrinde düzenlenen İslam Konferansı Teşkilatı Devlet ve Hükümet Başkanları Onuncu Zirvesi'nde [1] şunları söyledi:

“Yüzyıllar boyunca Rusya, bir Avrasya ülkesi olarak İslam dünyasıyla geleneksel, doğal bağlarla bağlanmıştır. Ülkemiz tarihsel olarak milyonlarca Müslümana ev sahipliği yapmaktadır ve onlar Rusya'yı kendi evleri olarak görmektedirler. Rusya Federasyonu'na bağlı toprakların coğrafyasında Müslüman halkların isimleri mevcuttur. Ve bugün bu salonda, heyetimizde Müslüman nüfusun çoğunlukta olduğu Rusya Federasyonu üyelerinin liderleri bulunmaktadır.

“Son on yılın Rusya'daki Müslümanların ruhani yaşamının yeniden doğuş zamanı olduğunu da not etmeliyim. Din eğitimi üzerindeki onlarca yıllık yasaklardan sonra, şimdi 100'den fazla medrese ve diğer dini eğitim kurumlarımız var. 1991'de Rusya'da 870 cami varsa, bugün şimdiden 7.000'in üzerinde cami var.

“Bugün Rusya, bu salonda temsil edilen çoğu ülkeyle aktif olarak temaslar geliştiriyor, esasen uzun süredir devam eden, karşılıklı yarar sağlayan işbirliği geleneklerini ve birbirlerine derin saygıyı sürdürüyor.

“Bugün mevcut olan birçok tehdit arasında belki de en tehlikelisi, etnik gruplar ve dinler arası çatışmaların alevlenmesidir. Uluslararası toplumu esasen yapay olan bu çatışmaya sürükleme girişimlerinin hem Batı'da hem de Doğu'da var olduğunu belirtmek isterim.

“Bazıları, kardeşlerine ve müttefiklerine karşı silahlı saldırı gerçekleştirmek için dini sloganları kullanıyor ve yasal otoriteye karşı mücadele ediyor, ayrılıkçılığı kışkırtıyor ve teröre bulaşıyor.

“Diğerleri bu durumu, İslam'ın çıkarlarıyla, insan haklarının korunmasıyla veya genel olarak uluslararası hukukla hiçbir ilgisi olmayan kendi hedeflerine ulaşmak için bir siyasi baskı aracı olarak kullanıyor.

"Rusya'da, Çeçen Cumhuriyeti'nde bu tür örneklerle karşılaştık. İslam Konferansı Örgütü'ne ve Arap Milletler Cemiyeti'ne Çeçenya'daki cumhurbaşkanlığı seçimlerine gözlemci gönderdikleri için teşekkür ediyorum. Bu salonda bulunan herkese, tüm siyasi güçleri dahil ederek ve tüm Çeçenya sakinlerinin çıkarları doğrultusunda cumhuriyette siyasi istikrar sağlama çabalarımızı artırmaya devam edeceğimize dair güvence vermek istiyorum.

"Modern dünyanın en ciddi tehditlerinden biri olan terörizme gelince, Rusya'nın pozisyonu tutarlı ve nettir: terörizm herhangi bir din, kültürel gelenek veya yaşam biçimiyle özdeşleştirilmemelidir. Teröristlerin ülkemizde İslamofobiye kışkırtma girişimlerinin tamamen başarısız olduğunu söylemeliyim.

"Hepinize belirtmek isterim ki, ülkemizin vatandaşları için Rus Müslümanları, Rusya'nın çok etnikli halkının ayrılmaz, tam ve eksiksiz bir parçasıdır. Ve bu dinler arası uyumda ülkemizin gücünü görüyoruz. Kıymetini, zenginliğini ve faydasını görüyoruz."

Rusya Müftüler Konseyi'ne göre, Rusya Federasyonu'nun 144 milyonluk nüfusunun 23 milyonu Müslüman'dır. Rusya ağırlıklı olarak Ortodokstur; halbuki Müslümanlar yüzyıllardır Rusya'da yaşıyorlar. Aslında, İslam, Rusya'nın birçok yerinde Hristiyanlıktan önce gelir. Rusya'daki Müslümanların sayısı neredeyse Avrupa'da yaşayan Müslümanların toplam sayısı kadardır. O zamandan beri Putin ve diğer Rus liderler, Rusya'nın "bir dereceye kadar Müslüman dünyasının bir parçası" olduğunu vurguladılar. 16 Ekim 2003'te El Cezire'ye verdiği bir röportajda Putin, Batı Avrupa'da yaşayan Müslümanların aksine Rusya'dakilerin yerli olduğunu ve İslam'ın Rusya topraklarında Hristiyanlıktan çok önce var olduğunu vurguladı. El Cezire'ye konuşan Putin, "İslamofobiye engellemeliyiz" dedi. Putin, "Terörizm herhangi bir din, kültür veya gelenekle özdeşleştirilmemeli" dedi.

Putin: Hz. Muhammed'e hakaret ifade özgürlüğü değildir[2]

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Hz. Muhammed'e hakaretin sanat özgürlüğünün ifadesi olarak görülmediğini, "din özgürlüğünün ihlali" olduğunu söyledi. Putin, 23 Aralık 2021'de Moskova'da düzenlediği yıllık basın toplantısında bu sözleri sarf ederek, Hz. Tass haber ajansına göre Putin, İkinci Dünya Savaşı'nda ölen Ruslara ithaf edilen Ölümsüz Alay gibi internet sitelerinde Nazilerin fotoğraflarını yayınlamayı da eleştirdi. Putin, peygamber karikatürlerinin yayınlanmasının ardından Paris'teki Charlie Hebdo dergisinin yazı işleri bürosuna düzenlenen saldırıyı örnek olarak göstererek bu eylemlerin aşırılık yanlısı misillemelere yol açtığını söyledi.

Putin, genel olarak sanatsal özgürlüğü övmekle birlikte, bunun da sınırları olduğunu ve diğer özgürlükleri ihlal etmemesi gerektiğini söyledi. Rusya çok etnikli ve çok mezhepli bir devlet olarak gelişti, bu nedenle Rusların birbirlerinin geleneklerine saygı duymaya alıştıklarını söyledi. Diğer bazı ülkelerde bu saygının yetersiz kaldığını söyledi.

Kremlin basın servisinden 17 Ocak 2021'de yapılan açıklamada, Pakistan Başbakanı İmran Han'ın Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'e telefonda Müslümanların onun Hz.

"İmran Han, Rusya Devlet Başkanı'nın 23 Aralık [2021] tarihindeki yıllık basın toplantısında yaptığı, ifade özgürlüğü kisvesi altında belirli dini, ulusal veya sosyal grupların itibarını zedeleyici herhangi bir eylemin kabul edilemezliğine ilişkin açıklamalarının kabul edildiğini vurguladı. Pakistan toplumundan ve genel olarak İslam dünyasından geniş destek" ifadeleri yer alıyor.

Kremlin, Putin'in ayrıca Rusya'nın tarihsel olarak İslam da dahil olmak üzere çeşitli dinlerden insanların bir arada yaşayabildiği ve etkileşime girebildiği çok uluslu ve çok mezhepli bir devlet olduğunu hatırlattığına dikkat çekti.

Rus Dış Politikasını ve İslam'ı Yorumlamak [3]

El Cezire Araştırmalar Merkezi'nde uluslararası ilişkiler alanında uzman Rus araştırmacı Karina Fayzullina'ya göre, Rusya'nın İslami kimliğin kısmen de olsa şekillendirdiği bir dış politika tasarlama potansiyeline sahip olduğunu açıkça gösteren birkaç girişim var. Bunlar, dünyadaki Müslümanların güncel sorunlarıyla ilgili forumları ve konferansları içerir: radikalleşme, aşırılık ve İslami değerlerin kitle bilincinde yanlış anlaşılması. 2012'de Moskova, "Radikalizme Karşı İslami Doktrin" Uluslararası İlahiyat Konferansı'na ev sahipliği yaptı. Kuveyt Uluslararası Merkezi Al-Wasatiyyah, Rus şubesi ve Uluslararası Müslüman Alimler Birliği tarafından ortaklaşa düzenlendi. İki günlük etkinliğin ardından, dünyanın her yerinden önde gelen İslam alimleri veya ulema ve Rus Müslümanlarının ruhani liderleri de dahil olmak üzere katılımcılar, 'Şeriat'ın uygulanması olan cihat üzerine Müslüman alimlerin Bildirgesi'ni kabul ettiler (İslam Hukuku) ve Hilafet'. Katılımcılar arasında Uluslararası Müslüman Alimler Birliği Genel Sekreteri, Uluslararası Müslüman Alimler Birliği Başkan Yardımcısı, çeşitli eyaletlerin baş müftüleri; Tunus Din İşleri Bakanı, Kuveyt Evkaf ve İslami İşler Bakanlığı Müsteşarı.

İslam'ın Rusya'daki rolünü vurgulayan başka dinamik olaylar da var. Bunların arasında, Temmuz 2013'te dördüncü kez düzenlenen yıllık 'Moskova Helal Expo Sergisi' bulunmaktadır. Dördüncü Moskova Helal Kongresi, İslami Finans ve Yatırım Forumu ve Müslüman Gençlik Forumu, 2013 Expo ile eş zamanlı olarak düzenlenmiştir.

Rus Müslümanlar kendilerini İslam içi ilişkilerin kültürel alanında dinamik bir şekilde gösteriyorlar. Eylül 2013'te Moskova, 14. Uluslararası Kuran okuma yarışmasına ev sahipliği yaptı. Her yıl Orta Doğu, Avrupa, Asya ve Amerika'dan küresel hafız (Kur'an ezbercileri) topluluğunu bir araya getirir. Çeçen devlet başkanı Ramzan Kadirov'un kızı Khutmat gibi, Rusya'da yerel ve yurtdışında sanatlarıyla tanınan çok sayıda neşid (dini ilahiler) icracısı var. Tanınmış münşid ve Kuveyt Ulu Camii imamı şeyhi Mishary bin Rashid Alafasy ile kaydedilenler de dahil olmak üzere birçok video klibi var.

Genel olarak, ekonomik, sosyal ve kültürel faaliyetler de dahil olmak üzere, Rusya'nın Müslüman kimliğine değer verme ve onu ifade etme çabasını doğrulayan pek çok kanıt vardır.

Putin, Suudi Arabistan'ı ziyaret ediyor

Şubat 2007'de Putin, bir Rus veya Sovyet devlet başkanı tarafından Suudi Arabistan'a ilk ziyaretini yaptı ve nükleer santraller ve silahların inşası için sözleşmeler teklif etti. Ayrıca, Mekke'ye yıllık hac ziyareti yapma yetkisine sahip Rus Müslümanların sayısının artması için yalvardı.

Karim Hakimov adlı Müslüman kökenli bir Rus diplomatın becerisi sayesinde 1926 yılında SSCB, Abdülaziz İbn Suud'u Suudi Arabistan kralı olarak tanıyan ilk devletler arasında yer aldı. 1924. Sovyetler, Suud'un evine yaklaşmanın onları Müslüman dünyasına yaklaştıracığına inanırken, aynı zamanda İngilizlerin Khaleej (Körfez) bölgesindeki emellerini boşa çıkardı. 1932'de İbn Suud'un SSCB ziyareti organize edildi. Ancak Kerim Hakimov, Stalin'in baskısına kurban gittikten sonra, İbn Suud başka bir temsilci kabul etmeyi reddetti ve ilişkiler koptu, ancak 1990'larda yeniden başladı. [Karina Fayzullina]

Neden Rusya?

ABD'nin pervasız ve kibirli politikaları Rusya'yı Türkiye, İran, Mısır ve hatta Suudi Arabistan dahil birçok Müslüman ülkenin doğal müttefiki haline getirdi. Rusya'nın Orta Doğu'daki Amerikan politikalarına yönelik açık eleştirileri, İslam dünyasıyla yakınlaşma politikasının ana sermayesidir. Rusya, Baltık veya Avrupa ülkelerinden daha fazla Müslüman ülkeye komşudur. Yani bu anlaşılabilir.

Sovyetler Birliği kendisini "sosyalist yönelimli" anti-emperyalist Arap devletlerinin doğal müttefiki olarak sundu. Şimdi Rusya, yalnızca İran ve Suriye ile değil, aynı zamanda ABD'nin uzun süredir yakın müttefikleri olan Suudi Arabistan, Mısır ve Türkiye ile de güçlü siyasi ilişkiler arıyor. İran aynı zamanda önemli bir jeopolitik ortak, Çin ve Hindistan'dan sonra Rus silahlarının en büyük üçüncü alıcısı ve kontrollü nükleer santral ihracatı için bir vitrin.

Açıkçası, Arap ve Müslüman dünyasıyla özel bağlar aramanın ana amacı, Rusya'nın "dünyadaki çok kutupluluğu güçlendirme" - ABD hegemonyasına ve tek taraflılığa karşı direniş kutuplarını sürdürme ve geliştirme - dış politikası hedefiyle bağlantılıdır. Bu, Arap ve Müslüman dünyasında ABD dış politikasına yönelik düşmanlıktan yararlanmak anlamına geliyor.

Rusya-İslam Dünyası Ekonomi Zirvesi 2022 [4]

Rusya'nın İslam dünyasıyla en büyük işbirliği platformu olan 13. Uluslararası Ekonomi Zirvesi: Rusya-İslam Dünyası (Kazan Zirvesi)'ne 59 ülke katıldı.

19-21 Mayıs tarihlerinde Tataristan Cumhuriyeti'nin başkenti Kazan'da düzenlenen ve toplam 59 ülke arasından 44 Müslüman ülkenin katılımına sahne olan zirve 3 gün sürdü. Kazan, "İİT Gençlik Başkenti - 2022" statüsünü aldı. Zirve, Tataristan Yatırım Geliştirme Ajansı tarafından düzenleniyor.

Malezya haber ajansı Bernama, Rusya Büyükelçiliği'nin aktardığına göre, Rusya Helal Fuarı, Dünya Helal Zirvesi etkinliklerinden biri olan Dünya Helal Günü ve Malezya'ya adanmış etkinliklerin de yer aldığı zirveye 150 Rus ve yabancı şirketin katıldığını bildirdi. Volga Bulgaristan'ın İslam'ı kabulünün 1100. yıldönümü.

Rus büyükelçiliği, Tatar halkının tarihinde çığır açan bir olayın, atalarının İslam'ı devlet dini olarak benimsemesi olduğunu söyledi. Mayıs 922'de İslam, X-XIII yüzyıllarda Orta Volga bölgesi ve Kama bölgesi topraklarında bulunan bir devlet olan Volga Bulgaristan'ın devlet dini ilan edildi. Organizatöre göre, Kazan Zirvesi'nin temel amacı, Rusya Federasyonu bölgeleri ile İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) ülkeleri arasındaki ticari, ekonomik, bilimsel, teknik, sosyal ve kültürel bağları güçlendirmektir. Rusya'da İslami finans sisteminin kurumlarının gelişimini teşvik etmek.

Rusya'nın kendisi, yaklaşık 145 milyon insandan yaklaşık 20 milyon Müslüman nüfusa sahiptir. Önceki zirvelere geri dönersek, bu tür ilk zirve 2009'da gerçekleşti - Rusya ile İİT üye devletleri arasındaki ve Rusya'nın 2005'ten beri gözlemcisi olduğu Uluslararası Ekonomi Zirvesi.

Rusya-İslam Dünyası Stratejik Vizyon Grubu çerçevesinde uluslararası kuruluşlar, kamu otoriteleri, finans kuruluşları, büyükelçilikler, parlamenterler, önde gelen yatırımcı ve işadamları ile Rus ve yabancı şirketlerin üst düzey yöneticilerini bir araya getiren 13'üncü zirve, Tataristan Cumhurbaşkanı Rustam Minnikhanov başkanlığında.

İstatistikler, 2021'in ilk dokuz ayında Rusya ile İİT ülkeleri arasındaki ticaret cirosunun 1,47 milyar ABD doları, ihracatın 1,07 milyar ABD doları, ithalatın ise 407,7 milyon ABD doları olduğunu gösteriyor.

Başkan Vladimir Putin'in mesajı [5]

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, mesajında, Rusya'nın hem ikili ilişkilerde hem de İİT içinde Müslüman ülkelerle dostane bağları güçlendirmeye büyük önem verdiğini söyledi. Başkan Putin'in mesajı şöyle: "Volga Bulgaristan'ın İslam'ı benimsemesi, Anavatanımızın tarihinde dönüm noktası niteliğinde bir olaydı. Çok dinli bir ülke olarak kuruluşunu etkiledi ve Rusya'nın birleşik ve birbirine sıkı sıkıya bağlı halkının oluşumunda önemli bir rol oynadı. Yüzyıllar boyunca Rus Müslümanları ülkenin kalkınmasına önemli katkılarda bulunmuşlardır. Çeşitli alanlarda elde ettikleri büyük başarılar, zengin tarihi, bilimsel, kültürel ve manevi mirasımızın ayrılmaz bir parçasıdır.

Rusya'daki mevcut Müslüman nesil, atalarının gelenek ve göreneklerine saygıyla yaklaşıyor ve Anavatan'a dürüst hizmet, yüksek vatanseverlik ve adalet ideallerine olan sıkı bağlılıklarına bağlı kalıyor. Ukrayna'daki özel askeri operasyon sırasında Müslüman askerler metanet, cesaret ve özveri gösterdiler.

Rus Müslümanlarının ülkenin uluslararası bağlarını genişletmeye aktif olarak katılması önemlidir. Güncel olaylar, özellikle 13. Uluslararası Ekonomi Zirvesi Rusya - İslam Dünyası: Kazan Zirvesi 2022 ve Rusya - İslam Dünyası Stratejik Vizyon Grubu'nun olağan toplantısı bunun kanıtıdır.

Amerika Endişelenmeli [6]

Heritage Foundation'ın Eylül 2021 tarihli bir raporunun başlığı "Rusya ve Suudi Arabistan Yakınlaşıyor. Amerika Endişelenmeli". İşte bu makaleden öne çıkanlar:

ABD liderlerinin Rusya ve Çin ile rekabet ışığında ABD savunma stratejisinde işbirliğinin rolünü ciddi bir şekilde gözden geçirmesinin zamanı geldi. ABD Orta Doğu'dan geri çekilirken, Rusya bölgedeki ayak izini genişletmek için öne eğiliyor. Türkiye ve Suudi Arabistan gibi ortaklar, ABD isteksiz olduğunda ülkelerin savunma ihtiyaçları için başka tedarikçiler arayacağını gösteriyor.

Rusya ve Çin, güvenlik ortağı olarak uzun süredir ABD'ye güvenen ülkelere giderek daha fazla kur yapıyor. Suudi Arabistan ve Rusya yakın zamanda 110 milyar dolarlık savunma yetenekleri paketini açıkladı. ABD liderlerinin Rusya ve Çin ile rekabet ışığında ABD savunma stratejisinde işbirliğinin rolünü ciddi bir şekilde gözden geçirmesinin zamanı geldi.

Afganistan'dan feci bir şekilde çekilme, ABD'nin bir güvenlik ortağı olarak olmasının değerine ilişkin yabancı algıları ciddi şekilde zedeledi. ABD'nin 20 yıl boyunca Afgan güçlerini eğitmesi, birleşik operasyonlar yürütmesi ve personel ve malzeme desteği sağlamasının ardından, Afganistan'ın hızlı düşüşü ve kaotik tahliyesi, ABD'ye güvenilip güvenilemeyeceği konusunda şüpheler uyandırdı.

ABD Orta Doğu'dan geri çekilirken, Rusya bölgedeki ayak izini genişletmek için öne eğiliyor. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Rus silah ve savunma ürünlerini rakiplerinden daha ucuz ve daha erişilebilir bir seçenek olarak aktif bir şekilde pazarlıyor. Rus silahları, ABD silahlarına eşlik eden güvenlik hükümleri, insan hakları korumaları ve son kullanım izleme katmanlarıyla geliyor.

Politika yapıcılar, güvenlik ortaklığı çeşitlendirmesine ne kadar tolerans gösterebileceğimizi belirlemelidir. Rusya'dan gelişmiş hava savunma sistemleri satın almayı seçen Türkiye ve Suudi Arabistan gibi ortaklar, ABD'nin isteksiz olduğu durumlarda ülkelerin savunma ihtiyaçları için başka tedarikçiler arayacağını gösteriyor. Almanya bile, donanmasındaki gemilere Rus navigasyon sistemlerini dahil ederek, birincil bir rakiple ortak olmaya istekli olduğunu gösterdi.

Referanslar

[1] <http://en.kremlin.ru/events/president/transcripts/22160>

[2] Putin, İslam'ı Rusya'nın dini yaşamının ayrılmaz bir parçası olarak görüyor TASS - 30 Ağustos 2012

[3] Rus dış politikasını ve İslam'ı yorumlamak, Al Jazeera Araştırmalar Merkezi'nde uluslararası ilişkiler konusunda uzmanlaşmış bir Rus araştırmacı olan Karina Fayzullina – 28 Eylül 2014.

[4] <https://www.bernama.com/en/world/news.php?id=2082916>

[5] <http://en.kremlin.ru/events/president/news/68443/print>

[6] Rusya ve Suudi Arabistan Yakınlaşıyor. Amerika Endişelenmeli. Yazar Janae Diaz ve Brent Sadler 27 Eylül 2021

Bölüm XV

2030/2050'de Müslüman Dünyası

Çeşitli alanlarda İslam dünyasının gelecekteki gidişatını öngörmek zordur. Bu bölüm, Batı'nın Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yarattığı mevcut siyasi ve ekonomik yapının hakim olacağını varsayan 2030/2050 için batı projeksiyonlarına dayanmaktadır. İslam dünyası için ekonomik ve siyasi tahminlerin herkesin bildiği gibi zayıf olması şaşırtıcı değil.

Çoğu Müslüman ülke ekonomik olarak ABD'ye, Avrupa Birliği'ne, Çin'e veya Rusya'ya büyük ölçüde bağımlıdır. Suudi Arabistan ve BAE gibi ekonomik açıdan zengin ülkeler bile, petrol ve maden zenginliklerinden yararlanmak için çoğunlukla yabancı firmalara ve yardıma güveniyor. Çoğunluğunun dini İslam olan 19 Afrika ülkesi - Moritanya, Somali, Cezayir, Fas, Tunus, Sudan, Libya, Nijer ve Mısır - dış destek gelmediği takdirde çökebilecek ekonomileriyle ciddi şekilde mücadele ediyor. [1]

Pew Forum on Religion & Public Life'nin nüfus projeksiyonlarına göre, dünyadaki Müslüman nüfusu 2030 yılına kadar kabaca %35 artacak ve bu da küresel Müslüman nüfusun 2,2 milyar olacağı anlamına geliyor. Önümüzdeki yirmi yılda Müslüman nüfus, gayrimüslim nüfusun yaklaşık iki katı oranında artacak. Bu nedenle, mevcut eğilimler devam ederse, Müslümanlar 2010 yılında 6,9 milyar olan tahmini dünya nüfusunun %23,4'ünden 2030'da 8,3 milyar olarak tahmin edilen dünyanın toplam nüfusunun %26,4'ünü oluşturacaklardır. 1,9 milyar Müslüman, 2020'de dünya nüfusunun %24,9'unu oluşturuyor. 2030'a kadar bu sayının 2030'a kadar 2,2 milyara çıkması bekleniyor. Önümüzdeki 20 yılda Müslüman nüfus gayrimüslim nüfustan daha hızlı büyüyecek olsa da, nüfusun büyüme hızı, önceki 20 yıldakinden daha yavaş olacaktır. [2]

Mevcut eğilimler devam ederse, 2030'da bugün 72 ülke olan 79 ülkede bir milyon veya daha fazla Müslüman nüfus olacak. Dünyadaki Müslümanların büyük bir bölümü (yaklaşık %60) Asya-Pasifik bölgesinde yaşamaya devam ederken, bugün olduğu gibi yaklaşık %20'si Orta Doğu ve Kuzey Afrika'da yaşayacak. Ancak Pakistan'ın en büyük Müslüman nüfusa sahip ülke olarak Endonezya'yı geçmesi bekleniyor. Dünyadaki Müslümanların Sahra altı Afrika'da yaşayan kısmının artması bekleniyor; örneğin 20 yıl sonra Nijerya'da Mısır'dakinden daha fazla Müslüman yaşayacak. Müslümanlar, Avrupa ve Amerika'da nispeten küçük azınlıklar olarak kalacaklar, ancak bu bölgelerdeki toplam nüfusun artan bir kısmını oluşturmaları bekleniyor. [3]

Önemli Müslüman nüfusa sahip 15 Avrupa ülkesi [4]

2050 yılına kadar Müslümanlar, toplam Avrupa nüfusunun kabaca %11,2'sini oluşturabilir.

İsveç'in 2050 yılına kadar Batı Avrupa ülkeleri arasında toplam nüfus içinde en yüksek Müslüman payına (%12,4) sahip olacağı tahmin ediliyor. 2010 ortası ile 2016 ortası arasında Avrupa yaklaşık 2,5 milyon Müslüman aldı.

İslam, Avrupa'nın en büyük ikinci dinidir. Müslümanlar, Avrupa ülkelerinin çoğunda bir azınlık grubudur. Bu topluluk, Avrupa'nın toplam nüfusunun yaklaşık %5'ini temsil etmektedir. Ancak Pew Araştırma Merkezi'nin tahminlerine göre, kıtanın Müslüman nüfusu önümüzdeki yıllarda hızla artacak. 2050 yılına kadar, toplam Avrupa nüfusunun kabaca %11,2'sini oluşturabilir. Öngörülere göre, göç tamamen yasaklansa bile, Müslümanlar 2050 yılında Avrupa nüfusunun önemli bir kısmını %7,4 oranında temsil edecek. 2010 ile 2016 yılları arasında Müslümanların kıta nüfusu içindeki payı %1'in üzerinde bir artışla %3,8'den %4,9'a yükseldi. .

2050'de 15 Avrupa ülkesindeki tahmini Müslüman nüfusu, toplam nüfusun yüzdesi olarak:

1-Kosova (%95,2) 2-Arnavutluk (%85,9) 3-Makedonya (%56,2) 4-Bosna-Hersek (%49,4) 5-Karadağ (%25,8) 6-Rusya (%16,8) 7-Bulgaristan (%15) 8-Gürcistan (%14,2) 9-İsveç (%12,4) 10-Belçika (%11,8) 11-Birleşik Krallık (%11,3) 12-Fransa (%10,9) 13-Almanya (%10) 14-İtalya (%9,5) 15-Hollanda (%9,4)

Gezegeni etkileyecek dramatik dini ve ekonomik değişimler [5]

Dini Özgürlük ve İş Vakfı tarafından yapılan yeni bir araştırma, dünyanın ekonomik ve dini meselelerde dramatik bir değişim göreceğini söylüyor. Küresel olarak, Müslüman nüfus arasındaki ekonomik büyümenin küresel ekonomik büyümeyi önemli ölçüde geride bırakması bekleniyor, çünkü büyük ölçüde dünyadaki Müslüman sayısının 2010 ile 2050 arasında neredeyse iki katına çıkması bekleniyor. Gerçekten de, Müslümanların nüfus artışında dünyaya liderlik etmesi bekleniyor. diğer dini gruplarla karşılaştırıldığında, Müslüman nüfustaki düşük doğurganlık konusundaki küresel eğilimlere rağmen araştırma şunu ekliyor: Örneğin, bugün İran'da toplam doğurganlık oranı, kadın başına 2,1 çocuk olan ikame seviyesinin altına düştü. 2010 yılı itibarıyla dünyadaki Müslümanların en büyük bölümü Asya-Pasifik bölgesinde yaşıyordu ve önümüzdeki on yıllarda da bu bölgede yaşamaya devam ederek bu bölgeyi Müslüman nüfus için ekonomik büyümenin motoru haline getiriyor. [6]

RFBF raporu ayrıca, bir dereceye kadar, küresel Müslüman ekonomik ilerlemesinin bir kısmının da Hindistan'ın ekonomik ceket kuyruklarına dayanacağını söyledi. Hindistan'ın 2050 yılına kadar Endonezya'yı geçerek dünyanın en büyük Müslüman nüfusuna sahip olması bekleniyor. Bu, Endonezya gibi ülkelerin büyüyen ekonomileriyle birlikte Asya'yı İslam dünyasının ekonomik güç merkezi haline getirecek. Çalışma, Müslüman nüfusla ilişkili ekonomik etkinin yarısından fazlasının önümüzdeki yıllarda Asya-Pasifik bölgesinden geleceğini ortaya koyuyor.

RFBF raporunun [7] diğer bulguları şunlardır:

"Hindu ve Müslüman nüfus dışında, diğer büyük dini bloklar için demografik ve ekonomik tahminler karışık. Hristiyan nüfusların büyüklük ve ekonomik güç olarak artması bekleniyor, ancak bir bütün olarak dünyanın demografik ve ekonomik büyümesinden daha yavaş. Bu, Kısmen, küresel Hristiyan nüfusun büyümesinin 2010-2050 arasındaki genel küresel nüfus artışıyla yaklaşık aynı oranda olacağı tahmin ediliyor ve Hristiyanlığın büyümesinin büyük bir kısmı, ekonomik olarak büyümesi öngörülen, ancak orantılı olmayan Afrika'da gerçekleşecek. Dünyadaki demografik büyümenin yarısı Afrika'da gerçekleşecek, ancak dünya ekonomik büyümesinin çok daha küçük bir payı Afrika'da gerçekleşecek.

" 2050'ye kadar, önde gelen beş ekonomiden yalnızca birinin Hristiyan nüfusunun çoğunlukta olacağı tahmin ediliyor - Amerika Birleşik Devletleri. Bahsedildiği gibi, 2050'deki diğer mega ekonomilerin Hindistan'ı (Hindu çoğunluğu) ve Endonezya'yı (Müslüman) içermesi bekleniyor. çoğunluk) ve yüksek düzeyde dini çeşitliliğe sahip Çin ve Japonya ülkeleri.

"Özellikle Çin'in dini manzarası, dini çeşitlilikte başarılı bir şekilde gezinmenin önemini net bir resmini sunuyor. Hindistan dışında, Çin'de diğer tüm ülkelere göre daha fazla dindar inanan var - yaklaşık 600 milyon. " Çin'de neredeyse her iki kişiden biri bir inanca bağlı. Bu, yaklaşık 300 milyon halk dinini, 244 milyon ayrı ayrı Budizm'i (gezegendeki tüm nüfusun yarısı), 68 milyon Hristiyan'ı (dünyanın en büyük yedinci nüfusu) ve Yaklaşık 25 milyon Müslüman, Suudi Arabistan'dan hemen sonra ve Yemen'den önce dünyanın en büyük 17. Müslüman nüfusunu oluşturmaktadır. Dini ve diğer kimlik biçimlerini tamamen baskı altına almış olsaydı, Çin'in ekonomik başarısı elbette mümkün olamazdı. tüm bu grupların zorlanmadan satın alınması.

" Dünyanın artan dini çeşitliliği, özellikle artan ve değişen zenginlik tarafından desteklendiği için 21. yüzyılın en önemli gelişmelerinden biri olabilir. Bu, insan hakları ve inançlar arası anlayıştaki artışlarla birlikte olursa, yenilik ve sürdürülebilir kalkınma için çok iyi olabilir. . Aksi takdirde, devam etmekte olan bir Pew Research çalışmasının belgeleri gibi, ayrımcılık ve nefret suçlarından terörizm ve çatışmaya kadar değişen dini içeren sosyal düşmanlıklar artmaya devam edebilir." [8]

2030'da en büyük on ekonomi

Standard Chartered Bank'ın 2019 araştırmasına göre, üç Müslüman ülke - Endonezya, Türkiye ve Mısır - 2030'da en büyük on ekonomi arasında yer alacak: [9]

Sıra Ülke Proje. GSYİH (2030, SAGP) GSYİH (2017, SAGP) % değişim

- #1 Çin 64,2 trilyon \$ 23,2 trilyon \$ +%177
- #2 Hindistan \$46.3 trilyon \$9.5 trilyon \$ +%387
- #3 Amerika Birleşik Devletleri 31,0 trilyon \$ 19,4 trilyon \$ +%60
- #4 Endonezya \$10.1 trilyon \$3.2 trilyon \$ +%216
- #5 Türkiye \$9.1 trilyon \$2.2 trilyon \$ +%314
- #6 Brezilya \$8.6 trilyon \$3.2 trilyon \$ +%169
- #7 Mısır \$8.2 trilyon \$1.2 trilyon \$ +%583
- #8 Rusya 7,9 trilyon \$ 4,0 trilyon \$ +%98
- #9 Japonya 7,2 trilyon \$ 5,4 trilyon \$ +%33
- #10 Almanya \$6.9 trilyon \$4.2 trilyon \$ +%64

2030 & 2050 için Müslüman ülkeler için PWC tahminleri [10]

Power Waterhouse Coopers'ın Şubat 2015 tarihli araştırmasına göre, satın alma gücü paritesine (SAGP) göre GSYİH'ye göre 2030'da 32 Müslüman ülke sıralaması:

Endonezya (5), Suudi Arabistan (12), Türkiye (14), Nijerya (16), İran (19), Mısır (20), Pakistan (22), Malezya (24), Bangladeş (29).
Bu ülkelerin 2014 yılı sıralaması şöyle oldu: Endonezya (9), Suudi Arabistan (14), Türkiye (17), İran (18), Nijerya (20), Mısır (22), Pakistan (25), Malezya (27), Bangladeş (31).

Satın alma gücü paritesine (SAGP) göre GSYİH'ye göre 2050'de 32 ülke arasında Müslüman ülkelerin sıralaması:

Endonezya (4), Nijerya (9), Suudi Arabistan (12), Türkiye (14), Pakistan (15), Mısır (16), Bangladeş (23), Malezya (24), İran (25)

Müslüman ülkeler için HSBC projeksiyonları [11]

HSBC 2050 en iyi ekonomiler listesine göre Müslüman ülkelerin sıralaması şöyledir (2010'dan itibaren sıralamadaki değişiklik):

Suudi Arabistan (22+1), Endonezya (17+4), Türkiye (12+6), İran (27+7), Pakistan (30+14), Mısır (20+15), Malezya (21+17).

Endonezya için Fiyat Waterhouse Coopers projeksiyonu [12]

Price Waterhouse Coopers tarafından hazırlanan bir rapor, 2050 yılına kadar Endonezya ekonomisinin ABD ekonomisinin neredeyse %20'sine ulaşacağını öngörüyor. Şu anda Endonezya'nın GSYİH'sı, satın alma gücü paritesine göre dünya devi Amerika'nın %7'si, cari döviz kuruna göre ise %2'si büyüklüğünde.

Endonezya, Çin, Hindistan, Brezilya, Rusya, Meksika ve Türkiye'nin de yer aldığı 'E7' adlı bir grupta yer alıyor. Rapora göre, 2050 yılına kadar, 'E7' ekonomileri mevcut 'G7' ekonomilerini (ABD, Japonya, Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya ve Kanada) "piyasa döviz kurları kullanılarak yaklaşık 75 GSYİH ile karşılaştırıldığında %25 oranında geride bırakmış olacak" diyor. Satın alma gücü paritesi (SAGP) döviz kurları kullanılırken %".

Endonezya'nın Meksika ile birlikte 2050 yılına kadar hem Almanya'yı hem de İngiltere'yi gölgede bırakacağı tahmin ediliyor.

HSBC'nin Türkiye projeksiyonu [13]

2,15 trilyon dolarlık ekonomisiyle Türkiye, bu listedeki tüm ülkeler arasında en büyük sıçramayı yaşayacak ve 2050'de altı sıra yükselerek en zengin 15 ülke arasına girecek. Ülke, Hollanda, Rusya, Avustralya, Güney Kore, İspanya ve Arjantin.

Türkiye, ortalamanın üzerinde doğurganlık oranları nedeniyle çalışan nüfusta sağlıklı bir artış yaşayacaktır. Bu, ülkenin ileriye dönük temel ekonomik güçlerden yararlanmasını sağlar.

Son on yılda, Türk vatandaşlarının kişi başına düşen geliri neredeyse üç katına çıktı, 2008 küresel ekonomik krizi boyunca hayatta kaldı ve hatta arttı. Son beş yılda, doğrudan yabancı yatırım 13 milyar dolar artarak büyümeyi daha da teşvik etti.

HSBC, gelişmekte olan dünyanın gelişmiş ekonomileri geçmesini bekliyor [14]

HSBC araştırması, 2050'de dünyanın en büyük 30 ekonomisinden 19'unun bugün gelişmekte olan pazarlar olduğunu ortaya koyuyor.

Rapor, ABD'yi ikinci sıraya iterek Çin'in 2050'de dünyanın en büyük ekonomisi olacağını tahmin ediyor. Hindistan üçüncü olacak. Japonya, Almanya, İngiltere, Brezilya, Meksika, Fransa ve Kanada ilk 10'un geri kalanını oluşturuyor.

Araştırma tahminlerini, ekonomik büyümenin üç temel belirleyicisinin ekonomik yönetim (parasal istikrar, hukukun üstünlüğü, siyasi haklar ve hükümetin büyüklüğü), beşeri sermaye (eğitim, sağlık) olduğunu bulan Harvard Profesörü Robert Barro'nun çalışmasına dayandırıyor. ve doğurganlık hızı) ve kişi başına düşen gelirin başlangıç düzeyi.

Rapora göre, bu alanlarda güçlü olan ülkeler etkili bir şekilde büyüme için güçlü bir çerçeveye sahipti. Çin ve Hindistan'ın yanı sıra, küresel ekonomik lig tablosunda yükselmesi beklenen diğer ülkeler arasında Meksika, Türkiye, Filipinler ve Peru yer alıyor.

Bugünden 2050'ye kadar, gelişmekte olan pazarlarda yaklaşık 2,6 milyar insanın orta sınıfa geçmesi bekleniyor.

İşte HSBC çalışmasının diğer önemli noktaları: [15]

* Muazzam demografik değişim: 2050'de Nijerya'da neredeyse Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kadar insan olacak ve Etiyopya'da İngiltere veya Almanya'da öngörülenin iki katı insan olacak. Birçok Afrika ülkesinin nüfusu ikiye katlanacak. Pakistan dünyanın en büyük altıncı nüfusuna sahip olacak. Bu ülkelerden bazıları kişi başına düşen bazda nispeten fakir kalsa bile, nüfus artışı sayesinde ekonomilerinin büyüklüğünde çarpıcı bir artış görebilirler.

* Buna karşılık, Japon çalışan nüfusu %37 ve Rus çalışan nüfusu %31 oranında azalacak gibi görünüyor. Avro bölgesi benzer sorunlarla karşı karşıyadır: Almanya'da %29, Portekiz'de %24, İtalya'da %23 ve İspanya'da %11 oranında azalan çalışan nüfus, ülke borç krizine yepyeni bir bakış açısı getirmektedir.

* Mesele sadece nüfus değil. Ukrayna, nüfusu 45 milyondan 36 milyona düşecek olsa da, eğitim sistemi ve hukukun üstünlüğü nedeniyle 19 sıra atlayarak kırkıncı sıraya yükselecek.

* HSBC araştırması İlk 100'ü üç kategoriye ayırdı: 1) hızlı büyüme – yıllık ortalama %5'in üzerinde beklenen büyüme; 2) büyüme – %3 ila %5 arasında beklenen yıllık büyüme ile; ve 3) istikrarlı – bu ülkelerin yılda %3'ten daha az büyümesi bekleniyor.

* HSBC araştırması hızlı büyüyen 26 ülke belirledi. Çok düşük bir gelişme düzeyini paylaşıyorlar, ancak temelleri iyileştirmede büyük ilerleme kaydettiler. Kendilerini başka yerlerde mevcut olan teknolojiye açtıkça, önlerinde uzun yıllar "kopyala ve yapıştır" büyümesinin tadını çıkarmalıdır. Bu kategoride Çin, Hindistan, Filipinler ve Malezya'nın yanı sıra Bangladeş, Orta Asya ülkeleri Özbekistan, Kazakistan ve Türkmenistan, Latin Amerika'da Peru ve Ekvador, Orta Doğu'da Mısır ve Ürdün yer alıyor.

* Büyüme kategorisi 43 ülkeyi kapsıyor. Brezilya, Arjantin, Şili, El Salvador, Kosta Rika ve Dominik Cumhuriyeti gibi 11 Latin Amerika ülkesini; orta ve doğu Avrupa'da Türkiye, Romanya ve Çek Cumhuriyeti; yanı sıra savaşın harap ettiği Irak ve Yemen.

* Afrika sonunda ekonomik belirsizlikten çıkmaya başlayacak. Hızlı büyüyen ülkelerimizin beşi Sahra Altı Afrika'dan geliyor ve üçü büyüme kategorisinde.

* İstikrarlı grubumuzdaki ekonomilerin çoğu gelişmiş ülkelerdedir. Batı daha da fakirleşmiyor, ancak kişi başına düşen yüksek gelir seviyeleri ve zayıf nüfus yapısı büyümeyi sınırlandıracak. Avrupa'daki küçük nüfuslu, yaşlanan ekonomiler, tablodaki en büyük hamleleri görerek büyük göreceli kaybedenlerdir.

* Peru, Filipinler ve Pakistan birdirbir ilk 30'a giriyor. Pakistan, bireysel refahtan çok nüfus büyüklüğünden dolayı birinci ligde yer alıyor.

2017'de 'Müslüman Dünyası'ndaki 12 büyük ordu

'Müslüman Dünyası' Batı Afrika'nın en uç noktalarından Güneydoğu Asya'ya kadar uzanıyor. Homojen olmamakla birlikte, 57 üye ülkesiyle İslam İşbirliği Teşkilatı da dahil olmak üzere bazı bölge dışı gruplaşmalarda bir araya getirilmişlerdir. Irak, Libya, Suriye ve Yemen'deki savaşlar, Afganistan'da, Mısır'ın Sina Yarımadası'nda devam eden çatışma ve Filistin Topraklarındaki şiddet (İsrail'in zulmünü okuyun) nedeniyle, bölge orduları konvansiyonel ve asimetrik savaşa hızla uyum sağlamak zorunda kaldı ve bazı durumlarda onlarca yıllık hareketsizliğin ardından konvansiyonel savaş sanatını yeniden öğrenin. Listedeki en büyük askeri harcama Suudi Arabistan. 2017'de Riyad'ın savunma bütçesi Dünya Bankası'na göre dünyada üçüncü oldu. [16]

Savunma bütçeleri hikayenin sadece bir kısmını anlatıyor. Sıralamalar için kullanılan Küresel Ateş Gücü (GFP) Endeksi, silah kalitesi, füze menzili, eğitim, ittifaklar, insan gücü ve yerel savunma sanayilerinin gücü gibi bir dizi faktöre bakar. [17]

İşte 'Müslüman Dünyası'nda 12 büyük orduyu oluşturan ülkeler. [18]

12) Birleşik Arap Emirlikleri Aktif personel: 64.000 2017 bütçesi: 14,37 milyar dolar

BAE, Körfez İşbirliği Konseyi (GCC) komşuları arasında en üst sırada yer alıyor. Muhtemelen ilk kez test edildiler ve nispeten küçük savaş güçlerini Afganistan, Libya ve Yemen'deki ön cephe deneyimleriyle geliştirdiler. BAE'nin silahlı kuvvetlerinin yalnızca 63.000 aktif personeli var ve Latin Amerika ve Eritreli paralı askerlere büyük ölçüde güveniyor ve bu da ona 'Küçük Sparta' takma adını kazandıran yayılcı vizyonu ile birleşiyor.

11) Bangladeş Aktif personel: 160.000 2017 bütçesi: 1,59 milyar dolar
Bangladeş savunma bütçesi, Myanmar tarafından kendi topraklarının tekrar tekrar ihlal edilmesiyle mücadele ettiği için ulusal bütçesinin yaklaşık yüzde 6'sını oluşturuyor. Myanmar'daki etnik temizlikten kaçan Arakanlı mülteciler için güvenli koridorlar sağlanmasında etkili oldu. Bangladeş, üç nükleer devlet arasında yer almaktadır; Hindistan ile 4.156 km'lik bir sınırı paylaşıyor ve Çin ve Pakistan'a yakın. Ülkede karmaşık bir role sahip olan ordunun, hem ulusal güvenlik hem de iç istikrarın yanı sıra BM barışı koruma misyonları ve afet yardım operasyonları arasında denge kurarak iç güvenlikte de rol oynaması gerekiyor. 2009 yılından bu yana askeri cephaneliğini çeşitlendirmeye, mühimmat üretim kapasitelerini genişletmeye, savaş uçağı ve denizaltı satın almaya devam etti.

10) Fas Aktif personel: 198.000 2017 bütçesi: 3,46 milyar dolar
Fas Ordusu 175.000 güçlü personele sahiptir, ancak Orta Doğu'daki en düşük savunma bütçelerinden birine meydan okumaktadır. Ülkenin ordusu, tartışmalı Batı Sahra bölgesiyle yoğun bir şekilde meşgul ve uzun sınırlarında devriye geziyor. Son zamanlarda, Yemen'de savaşan Suudi liderliğindeki koalisyonu destekledi.

9) Suriye Aktif personel: 154.000 2017 bütçesi: 1,87 milyar dolar
Altı yıldan fazla süren korkunç çatışmalardan sonra, Suriye ordusu eskisinin gölgesinde, ancak savaşta sertleşmiş. Ordusu, ağır kayıplar, yaygın firar ve genel savaş yorgunluğundan muzdarip olduktan sonra Esad rejimini korumak için İran milisleri, Rus güçleri ve yerel özel milisler tarafından destekleniyor.

8) Malezya Aktif personel: 110.000 2017 bütçesi: 4,7 milyar dolar
Malezya daha önce hiç geleneksel bir çatışmada savaşmamış olsa da, deniz gücü, teknolojik modernleşme ve hava üstünlüğü arasında dengeli bir stratejik duruşa sahip modern bir orduyla övünüyor. Malezya, Çin'in Güney Çin Denizi üzerindeki iddiasıyla anlaşmazlık içinde ve BM Barışı Koruma güçlerinin aktif bir üyesi. Mali kısıtlamalar ve para birimi istikrarsızlığı ile mücadele ederken, ordusu büyümeye ve modernleşmeye devam ediyor. Karşılaştıkları yerel ve uluslararası tehditlerle bağdaşmayan varlıkları eşleştirme zorluğuyla karşı karşıyadır.

7) Cezayir Aktif personel: 520.000 2017 bütçesi: 10,6 milyar dolar
Cezayir, büyüklüğüne göre en büyük Arap ülkesi ve bağımsızlığından bu yana ordusuna istikrarlı bir şekilde yatırım yaptı. Cezayir Halk Ulusal Ordusu, kuruluşundan bu yana aktif bir şekilde ilerliyor, önce kanlı bir bağımsızlık savaşı, 'Kara On Yıl' olarak adlandırılan korkunç bir iç savaş, ardından yirmi yılı aşkın bir süredir terörizmle mücadele ve önemli sınırlarını koruyor. Aynı zamanda Çin dışında Rus S400 füze sistemini tedarik eden tek ülkedir. Cezayir'in Libya ve Mali gibi komşularıyla sorunlu sınırları var ve Batı Sahra'nın Fas'tan bağımsızlığını isteyen Polisario Cephesi'ni aktif olarak destekliyor.

6) Suudi Arabistan Aktif personel: 231.000 2017 bütçesi: 69.413 milyar dolar

Suudi Arabistan ordusu, bölgesindeki en iyi silahlı ordudur. Geçtiğimiz yıllarda müttefik bir koalisyonun başı olarak Yemen'de kanlı bir savaş verdi. Yemen ordusu için bir deneme alanı olsa da, uzayan savaş, aldığı ağır insan kaybı ve savaşın harap ettiği ülkedeki kıtlık ve hastalıkla ilgili insani kaygılar nedeniyle önemli uluslararası kınamalara neden oldu.

5) Pakistan Aktif personel: 637.000 2017 bütçesi: 7 milyar dolar.

Pakistan ordusu, uzun süredir devam eden bir askeri geleneğe sahip, sağlamdır. Son yıllarda, ağır askeri teknoloji alışverişi ve silah geliştirme ile kuvvetlerini modernize etmek için Suudi Arabistan ve Çin ile daha güçlü ilişkilerden yararlandı. Operasyonel olarak Pakistan, güçlü bir istihbarat servisi tarafından desteklenen güçlü bir birleşik silah doktrini ve savunma sanayi kapasitelerini geliştirmeye ve modern ateşli silahlar ve mühimmat üretmeye yönelik tutarlı bir çaba ile bölgedeki en büyük ordulardan birine sahiptir. Aynı zamanda bölgede nükleer kapasiteye sahip birkaç ülkeden biridir. Arms Control Association, Pakistan'ın nükleer stokunu dünyanın en büyük altıncı nükleer cephaneliği olarak sıralanan 140 silaha koyuyor.

5.5) İsrail veya Siyonist Varlık Aktif personel: 170.000 2017 bütçesi: 18,5 milyar dolar

(İsrail 'Müslüman dünyasının' bir parçası olmasa da bağlam için buraya eklenmiştir)

İsrail Silahlı Kuvvetleri iyi donanımlıdır ve Amerika Birleşik Devletleri'nin derin finansal ve teknolojik desteğiyle finanse edilmektedir. [Filistin topraklarını gasp ederken tüm uluslararası normları ısrarla ihlal ediyor ve Filistinlilere yönelik zulmü cezasız bir şekilde sürdürüyor.]

4) Endonezya Aktif personel: 975.750 2017 bütçesi: 6,9 milyar dolar
Endonezya, 2050 yılına kadar dünyanın dördüncü büyük ekonomisi olmaya hazırlanırken, ordusu büyük bir hızla büyümeye devam ediyor. Aktif görev personelinin yanı sıra 281.000 ek paramiliter personele ev sahipliği yapmaktadır. Agresif bir askeri çeşitlendirme stratejisi izlediğinden, insan gücü, ekonomi ve siyasi nüfuzu iç istikrarı ve büyümeyi sağlamak için yeterlidir. Son zamanlarda, 274 gemilik bir donanma, 10 savaş filosu ve 12 denizaltı hedeflerken, bir Erişim Engelleme/Alan Engelleme (A2/AD) stratejisi uygulayarak komşuları üzerinde daha da güçlü bir kaldıraç sağladı. Endonezya'nın modernize edilmiş yetenekleri, gelecekte daha büyük bölgesel emellerin habercisi olabilir.

3) İran Aktif personel: 534.000 2017 bütçesi: 14 milyar dolar

Ortadoğu'daki başka herhangi bir ülkede daha fazla silahlı adamla, İslam Devrim Muhafızları Kolordusu'nda (IRGC) ek 125.000 kişi ve farklı ülkelerden gelen diğer bölgesel milislerle. Ayrıca, denenmiş ve test edilmiş yerleşik subaylar ve liderlik aracılığıyla büyük milisleri genel askeri duruşuyla uyumlu hale getirirken etkili bir şekilde yönetmeyi başardı. Yıllar süren yaptırımlar boyunca İran, önemli bir ulusal savunma endüstrisi geliştirdi ve nükleer bir devlet olma yolunda büyük ilerleme kaydetti. Silahlı kuvvetleri de asimetrik savaşta özellikle güçlü görülüyor. İran, Suriye'de Esad rejimine ve Yemen'de Husilere kapsamlı teknik ve askeri destek sağladı.

2) Mısır Aktif personel: 438.500 2017 bütçesi: 2,7 milyar dolar
Cumhurbaşkanı Abdel Fatah el Sisi'nin yükselişiyle Mısır ordusuna, daha büyük bir savunma bütçesi, vergi muafiyetleri ve kazançlı özel sözleşmelerin yanı sıra, Mısır toplumunun neredeyse her yönüne yayılması ve kendisini yerleştirmesi için serbest bırakıldı. Mısır ordusu, Sisi'nin iktidara gelmesinden bu yana, son teknoloji yeni silahların kademeli olarak satın alınması, yenilenen tedarik zincirleri ve donanmasına daha fazla önem verilmesi ile ordusunu modernize etmede büyük ilerleme kaydetti. Mısır hala birkaç yıldır Sina Yarımadası'ndaki isyancılarla başa çıkmak için mücadele ediyor.

1) Türkiye Aktif personel: 355.800 2017 bütçesi: 10,2 milyar dolar
Türkiye'nin silahlı kuvvetleri birkaç yıldır aktif bir zeminde. Türkiye, Suriye'deki yoğun varlığının yanı sıra, otonom silahlı insansız hava araçları, son teknoloji seyir füzeleri, son teknoloji yerli muharebe tankı ve savaşta test edilmiş saldırı helikopterleri üreterek güçlü bir savunma sanayi geliştirdi. 'Müslüman dünyası' ve Orta Doğu'daki en güçlü askeri güç olarak yer alırken, aynı zamanda Küresel Ateş Gücü Endeksi'nde Almanya'nın üzerinde dünya çapında 9. sırada yer aldı. Türkiye ayrıca Katar ve Somali'de büyük ileri operasyon üsleri kurarak jeopolitik erişimini ve güç projeksiyon kapasitesini genişletti.

The Richest'ten Justin Messer'e (Mayıs 2016) göre anlamlı bir şekilde Mısır, Endonezya, Pakistan ve Türkiye en büyük Müslüman ordularındır. Dünyanın en güçlü 20 ordusu sıralamasında Endonezya 19., Mısır 12., Pakistan 11. ve Türkiye 10. sırada yer aldı. [19]

Referanslar:

[1] Müslüman ülkeleri gelecekte neler bekliyor? Yazan: Emekli General Talat Masood – Tribune, 5 Ocak 2022

[2] 2010-2030 için Küresel Müslüman Nüfus Projeksiyonlarının Geleceği, PEW Raporu Ocak 2021

[3] age.

[4] Çoğu Müslüman Olan 15 Avrupa Ülkesi - WorldAtlas

[5] Ekim 2015 tarihli Dini Özgürlük ve İş Vakfı (RFBF) raporu.

[6] age.

[7] age.

[8] age.

[9] <https://www.visualcapitalist.com/worlds-largest-10-economies-2030/>

[10] Şubat 2015 tarihli Power Waterhouse Coopers çalışması

[11] HSBC 2050 en iyi ekonomiler listesi, 2012 araştırması

[12] Power Waterhouse, a.g.e.

[13] HSBC op. cit.

[14] age.

[15] age.

[16] Adam Bensaid'in 'Müslüman Dünyasının' en güçlü 12 ordusu – TRT World 2 Kasım 1918

[17] age.

[18] age.

[19] <https://www.therichest.com/most-shocking/top-20-worlds-strongest-militaries/>

sonsöz

2030/2040'ta dünyanın siyasi manzarası, 1648 Vestfalya anlaşması kapsamında kurulan ulus devletlerin ana oyuncular olmaya devam etmesiyle oldukça farklı görünecek. Tek bir hegemonik güç olmayacak, bunun yerine başta ABD, Rusya, Çin, Almanya, Hindistan ve Japonya olmak üzere bir avuç ülke olacak.

2030'un dünyası, bugünkü dünyamızdan kökten dönüşecek. 2030'a kadar hiçbir ülke -ABD, Çin veya başka herhangi bir büyük ülke- hegemonik bir güç olmayacak. Bireylerin güçlendirilmesi ve gücün devletler arasında ve devletlerden gayri resmi ağlara yayılmasının dramatik bir etkisi olacak, Batı'nın 1750'den bu yana tarihsel yükselişini büyük ölçüde tersine çevirecek, Asya'nın küresel ekonomideki ağırlığını geri kazanacak ve yeni bir "demokratikleşme" çağını başlatacak. "uluslararası ve yerel düzeyde. Tek başına mega trendlerin tahminleri, 2030'a kadar değişen bir dünyaya işaret edebilir, ancak dünya tamamen farklı şekillerde dönüştürülebilir. Oyunun kurallarını değiştiren altı kilit unsurun (küresel ekonomi, yönetim, çatışma, bölgesel istikrarsızlık, teknoloji ve ABD'nin rolü ile ilgili sorular) 2030'da nasıl bir dönüşmüş dünyada yaşayacağımızı büyük ölçüde belirleyeceğine inanıyoruz.[1]

Dünyanın 10 yılda nasıl görünebileceğine dair üç vizyon

Pew Araştırma Merkezi'ne göre çoğu Avrupalı, Çin'in zaten baskın ekonomik oyuncu olduğuna inanıyor. Ancak ABD kamuoyu, bu üstün konumu kabul etmeye hazır değil ki bu da, değişim gerçekleştiğinde Amerikalılara psikolojik bir darbe indireceğini ve bu durumun, ulusun "istisnai" kaderinin altından halıyı çekme etkisi yaratacağını gösteriyor. Pew anketinde ayrıca çarpıcı olan şey, Amerikan halkının Çin'e karşı olumsuz görüşlere sahip olup olmamasında ne yaştın ne de siyasi parti üyeliğinin büyük bir faktör olmamasıdır; şiddetle hissedilir. Bir süre önce imparatorluklarını kaybeden Avrupalılar için ABD'nin göreceli ekonomik gerilemeden muaf olacağı fikri gerçekçi görünmüyor. [2]

Ocak 2017'de Milli İstihbarat Teşkilatı "Küresel Eğilimler" in 6. Baskısını yayınladı. [3] Bu baskının başlığı Küresel Eğilimler: İlerleme Paradoksu idi. 2035'e kadar küresel eğilimleri kapsıyor ve diğer şeylerin yanı sıra şunları söylüyordu: Özellikle ekonomik, teknolojik ve güvenlik eğilimleri, sonuç olarak hareket edebilecek devletlerin, kuruluşların ve bireylerin sayısını artıracaktır. Devletler içinde, toplumlar ve hükümetler birbirlerinden beklentilerini yeniden müzakere edene kadar siyasi düzen belirsiz ve gerilim yüksek olmaya devam edecek. Devletler arasında, Soğuk Savaş sonrası tek kutuplu dönem geride kaldı ve 1945 sonrası kurallara dayalı uluslararası düzen de soluyor olabilir.

Küresel Eğilimler 2040

Uluslararası sistemdeki güç, daha geniş bir kaynak kümesini içerecek şekilde gelişecektir, ancak tek bir devletin tüm bölgelere veya alanlara hakim olması muhtemel değildir. Amerika Birleşik Devletleri ve Çin, küresel dinamikler üzerinde en büyük etkiye sahip olacak, diğer aktörleri daha sert seçimlere zorlayacak, küresel normlar, kurallar ve kurumlar üzerinde artan bir şekilde jokerliği artıracak ve devletler arası çatışma riskini artıracaktır. Çin, artan gücü ve etkisiyle orantılı olarak küresel zorluklarla yüzleşmeye yönelik yanıtlara liderlik etmede muhtemelen daha büyük bir rol oynayacak, ancak Pekin de bu yanıtları kendi çıkarları doğrultusunda önceliklendirme ve şekillendirme konusunda daha büyük söz sahibi olmayı bekleyecek. [4]

Rusya, AB, Japonya, Birleşik Krallık ve potansiyel olarak Hindistan da dahil olmak üzere diğer büyük güçler, önümüzdeki yirmi yıl boyunca nüfuz sahibi olmak için daha fazla manevra alanına sahip olabilir ve jeopolitik ve ekonomik sonuçların yanı sıra jeopolitik ve ekonomik sonuçların şekillendirilmesinde de etkili olmaları muhtemeldir. gelişen normlar ve kurallar. Rusya, geleneksel değerleri teşvik ediyor ve Avrasya'nın büyük bir bölümünü kapsayan, Rus hakimiyetindeki bir himayeyi arzuluyor. Çin, mevcut sosyal sisteminin, yani Çin Komünist Partisinin toplum üzerindeki güç ve kontrol tekeli, sosyalist piyasa ekonomisi ve tercihli ticaret sisteminin artan küresel kabulünü istiyor. [5]

İtirazları Zayıflatan Kurumlar BM, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) dahil olmak üzere onlarca yıldır Batı liderliğindeki uluslararası düzenin temelini oluşturan küresel hükümetler arası kuruluşların çoğu, kötüleşen ulusötesi zorluklara göre kapasitelerini azaltan siyasi çıkmaza saplanmış durumda. ve ad hoc koalisyonlar ve bölgesel örgütler için artan ülke tercihleri. Bu örgütlerin çoğu muhtemelen diplomatik savaş alanları olarak kalacak ve rakip güçler tarafından oyulacak veya dışlanacak. [6] Çin ve Rusya, Batı liderliğindeki girişimleri engelledikçe ve kendi hedeflerini bastırdıkça, hükümetler arası kuruluşların Batılı liderliği daha da gerileyebilir. Çin, kalkınma ve dijital yönetim hedeflerini yansıtmak ve insan hakları ve altyapı kredilerine yönelik eleştirileri hafifletmek için mevcut uluslararası kurumları yeniden şekillendirmeye çalışırken, aynı zamanda kalkınma, altyapı finansmanı ve Kuşak ve Yol da dahil olmak üzere bölgesel entegrasyonu ilerletmek için kendi alternatif düzenlemelerini inşa ediyor. Girişimi, Yeni Kalkınma Bankası, Şanghay İşbirliği Örgütü ve Bölgesel Kapsamlı Ekonomik Ortaklık. [7]

Brookings'te Yerleşik Olmayan Kıdemli Üyesi Colin I. Bradford, Mayıs 2022'de Perspective on the global order of the future hakkında şunları yazmıştı: Bu gergin anda, ABD-Çin ikili ilişkisini yönlendiren çatışmacı anlatılar artık özellikle geleceğe ilişkin çelişkili perspektifler içeriyor gibi görünüyor. küresel düzenin. Çin, ABD hegemonyasının uygulanması için elverişli olan savaş sonrası dönemde Batı'nın varsayımsal olarak evrensel değerlerini küresel sisteme ne ölçüde empoze ettiğinin görüldüğünü vurguluyor gibi görünüyor. Aynı zamanda ABD, Çin'in farklı değerlere dayalı ve farklı normlar tarafından yönlendirilen çok kutuplu bir düzen oluşturma taahhüdünü, Çin'in bu süreçte önde gelen bir küresel güç haline gelmesi olarak yorumluyor. Küresel düzenin geleceğine ilişkin bu iki perspektif, ABD ve Çin'in her biri bundan kaçınmak istediklerini söylese de, daha fazla ayrışmaya yol açıyor ve "yeni bir Soğuk Savaş" atmosferi yaratıyor gibi görünüyor. [8]

Bugün dünya, tekil vizyonlarla değil, zıt akımlarla, çelişkilerle ve çok yönlü güç alanlarıyla parçalanmış, parçalanmış durumda. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda 2 Mart'ta Rusya'nın Ukrayna'yı işgalini kınayan ve 7 Nisan'da Rusya'yı BM İnsan Hakları Konseyi'nden uzaklaştıran oylar, bağımsız ve dengeleyici pozisyon alma hamlesinin boyutunu ortaya koyuyor. 2 Mart kararına karşı oy kullanan beş ülke (Belarus, Kuzey Kore, Eritre, Rusya ve Suriye) dışında, 7 Nisan'da 19 ülke daha aleyhte oy kullandı. 7 Nisan'da çekimser kalan 58 ülkeye bu 19'u eklemek Bu iki oylamada Rusya'nın kınanmasına itiraz eden toplam 77 ülke, Birleşmiş Milletler'e üye toplam 193 üyenin yüzde 40'ını oluşturuyor. [9]

7 Nisan'da çekimser kalan 58 ülkeden en az 17'si, nüfus büyüklükleri, GSYİH'leri, nükleer silahlara sahip olmaları veya kültürel etkileri nedeniyle bölgelerinde veya dünyada önemli ülkeler olarak öne çıkıyor. Bu ülkeler Asya'da Hindistan, Endonezya, Pakistan ve Bangladeş; Güneydoğu Asya'da Malezya, Singapur ve Tayland; Latin Amerika'da Brezilya ve Meksika; Afrika'da Gana, Kenya, Nijerya, Güney Afrika, Tanzanya ve Uganda; ve Orta Doğu ve Kuzey Afrika'da Mısır ve Ürdün. Buna Çin, İran, Vietnam ve 7 Nisan'da aleyhte oy kullanan dört Orta Asya ülkesi de eklenirse, sistemde ağırlığı olan ve bölücü meseleleri geriletebilecek, altısı G-20 üyesi olmak üzere 24 ülke var. ülkeler. Ortaya çıkan çok değerlikli küresel düzeni gerçeğe dönüştürüyorlar. Christiane Amanpour'un ABD'nin Birleşmiş Milletler Büyükelçisi Linda Thomas-Greenfield ile 7 Nisan 2022'de yaptığı röportajda belirttiği gibi, dünyanın yüzde kırkı "başka bir anlatıyı" takip ediyor.[10]

Çok Kutuplu Dünya Düzeninin Köşeleri

11 Eylül saldırılarından sonraki yıllarda jeopolitik tartışma, BRICS'in yükselişi yerine terörizm ve ABD'nin Afganistan'ı işgaline odaklandı. Bu, 1999'da Dartmouth'tan William Wohlforth tarafından oldukça ironik bir şekilde "yalnızca barışçıl değil, aynı zamanda kalıcı" olarak tanımlanan ABD liderliğindeki tek kutuplu dünya düzenine alternatif olmadığına dair yanlış bir varsayım yarattı. O zamandan beri blogun birincil hedefi, Batı liderliğindeki küresel yönetim sisteminden ABD hegemonik tek kutuplu modeline alternatif olarak hizmet edebilecek daha kapsayıcı bir çok kutupluluk paradigmasına geçişi teşvik etmek oldu. BRIC Ortak Bildirisinde, "Uluslararası hukukun üstünlüğüne, eşitliğe, karşılıklı saygıya, işbirliğine, koordineli eyleme ve ortak karar almaya dayalı daha demokratik ve adil çok kutuplu bir dünya düzenine desteğimizin altını çiziyoruz." Ülkelerin Liderleri, Yekaterinburg'daki 2009 toplantısında yayınlandı. Çok kutupluluğa ilişkin bu konum sonraki yıllarda da korunmuştur. [11]

Batılı yorumcuların BRICS'in etkinliğine ve bütünlüğüne ilk başta inanmamasına rağmen, Financial Times nihayet 2014'te "küresel ekonomik güçteki kaymaların, kurumsal güçteki değişikliklerin mantıklı, hatta kaçınılmaz olabileceğini gösterdiğini" kabul etti. 2017'de Çin'deki BRICS zirvesinin ardından üyeler, Pax Americana'nın yerini almayı amaçlayan çok kutuplu bir dünya düzeni için 68 maddelik bir manifesto ortaya koyan Xiamen Bildirgesi'ni yayınladılar. Blok içi ilişkilerin "stratejik ortaklık" statüsü onaylandı ve Birleşmiş Milletler'in merkeziliği, BM Güvenlik Konseyi ve Bretton Woods kurumlarında reform ihtiyacı yeniden teyit edildi. BRICS ülkeleri, Dünya nüfusunun yüzde 40'ından fazlasını oluşturuyor. Kolektif GSYİH'leri küresel GSYİH'nın (21 trilyon \$) yüzde 25'ini oluşturuyor ve 2020'de ulusların dünya ticaretindeki payı yüzde 20'ye (6,7 trilyon \$) yakındı. BRICS'in hesaba katılması gereken bir güç olduğu açık olmalıdır. Batılı güçlerin hakim konumu aşınıyor. Buna karşılık, Çin ve Hindistan gibi güçler ön plana çıkarak küresel karar alma seçkinlerini daha az Batılı ve ideolojik olarak daha çeşitli hale getirdi. [12]

İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan ABD merkezli uluslararası düzen çökerken, ABD öncülüğündeki küreselleşme çağı sona ermiş gibi görünüyordu. Küresel siyasi ve ekonomik düzen hızlı bir değişim geçiriyor. İkinci Dünya Savaşı'nın galipleri tarafından dayatılan eski düzen, içsel eşitsizlikleri nedeniyle kuruyor. Müslüman dünyası, ortaya çıkan çok kutuplu küresel düzen içinde henüz bağımsız ve uyumlu bir güç değil, ancak büyük güçlerin uşağı.

Referanslar

[1] Milli İstihbarat Konseyi tarafından Aralık 2012'de yayınlanan Global Trends 2030

[2] 2030'a hoş geldiniz: Dünyanın 10 yıl sonra nasıl görünebileceğine dair üç vizyon Yazan Mathew Burrows ve Anca Agachi - Atlantic Council 6 Ekim 2020

[3] MİT, Ocak 2017'de yayınlanan "Küresel Eğilimler"i'n 6. Baskısını Yayınladı.

[4] Global Trends 2040. ABD Ulusal İstihbarat Konseyi tarafından Mart 2021'de yayınlanan Daha Rekabetçi Bir Dünya

[5] age.

[6] age.

[7] age.

[8] Brookings Enstitüsü'nden Colin I. Bradford tarafından Mayıs 2022'de yazılan küresel düzenin geleceğine dair perspektif

[9] age.

[10] age.

[11] Çok Kutuplu Dünya Düzeninin Köşeleri, Adriel Kasonta – The American Conservative, 19 Temmuz 2022

[12] age.